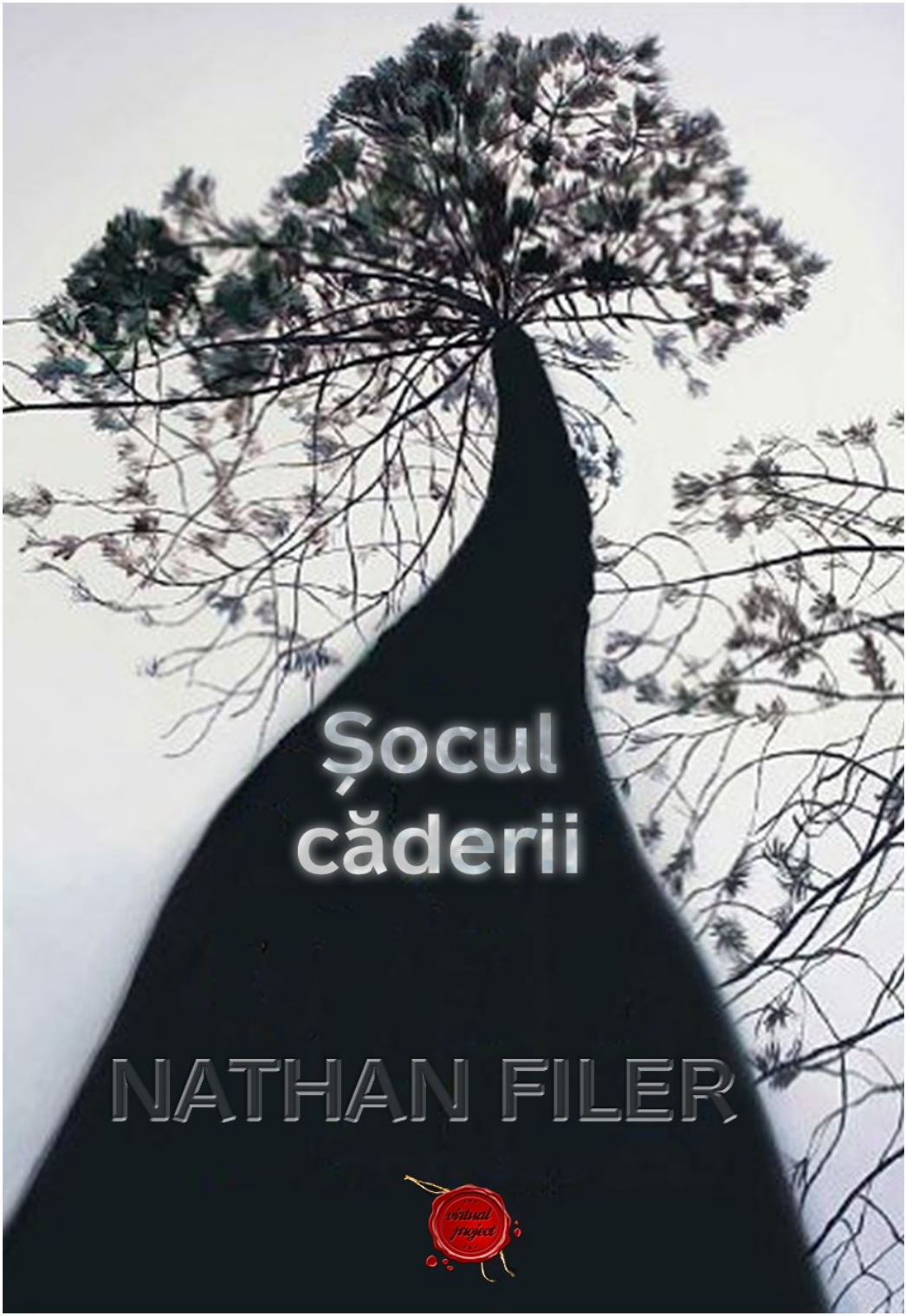
Șocul
căderii
NATHAN FILER
virtual project

NATHAN FILER

ȘOCUL CĂDERII

Original: *The Shock of the Fall* (2013)

Traducere din engleză de:
MARIANA PIROTEALĂ

virtual-project.eu

2014

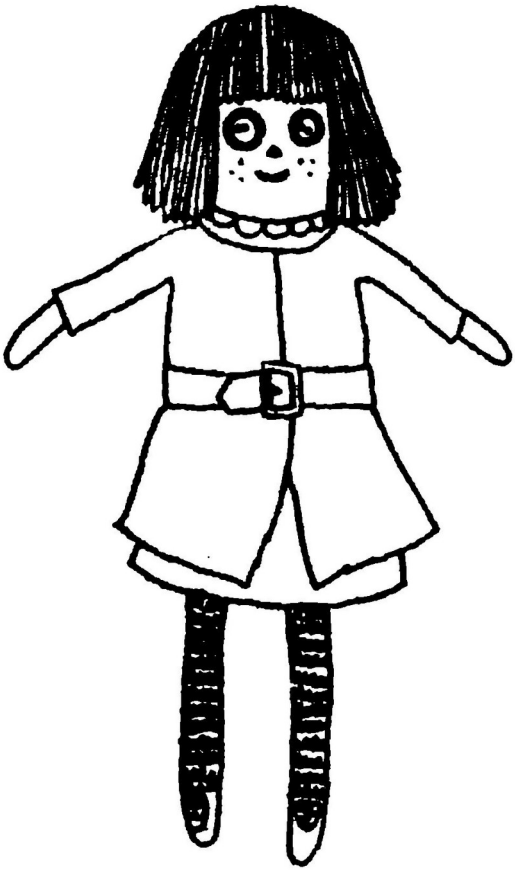

Fetița cu păpușa

Trebuie să mărturisesc că nu sunt un om prea de treabă. Uneori mă străduiesc, dar cel mai adesea nu-mi reușește. Așa că, atunci când mi-a venit rândul să pun mâinile la ochi și să număr până la o sută, am trișat.

Am stat unde trebuie să stai când îți vine rândul să numeri, adică lângă coșurile de gunoi, lângă magazinul care vinde grătare de unică folosință și cuie pentru cort. Iar aproape de locul cu pricina e un petic de pământ năpădit de buruieni, fix în spatele unui robinet de apă.

Problema e că nu-mi amintesc prea bine să fi stat acolo. Nu întotdeauna îți amintești asemenea amănunte, nu-i așa? Nu-ți amintești dacă stăteai lângă coșurile de gunoi sau mai încolo pe potecă, aproape de cabinele de duș, sau dacă robinetul chiar e acolo, nu?

Acum nu aud țipătul isteric al pescărușilor și nici nu simt pe limbă gustul sării din aer. Nu simt cum arșița soarelui după-amiezii mă face să transpir pe sub pansamentul curat și alb de pe genunchi sau că din cauza cremei solare mă mănâncă bubele care prinseseră coajă. Nu reușesc să fac în așa fel încât să retrăiesc vaga senzație că am fost părăsit. Și, dacă asta mă ajută cu ceva, nici nu-mi amintesc că am luat hotărârea să trișez și să deschid ochii.

•

Părea cam de vârsta mea, cu părul roșcat și cu fața presărată cu sute de pistrui. Avea tivul rochiei crem murdar de praf din cauză că îngenunchease pe pământ, iar la piept ținea strâns o păpușică din cârpă, cu fața mânjită și rozalie, cu părul din lână maro și niște ochi din năsturei negri, lucioși.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să lase păpușa alături, așezând-o cu o infinită delicatețe pe iarba înaltă. Părea că stă comod, cu mâinile atârnând pe lângă corp și cu capul ușor ridicat. În orice caz, mie mi se părea că stă comod.

Eram așa de aproape unul de altul încât o auzeam cum scormone și scrijelește când a început să râcâie pământul cu un băț. Dar nu m-a observat, nici chiar atunci când a aruncat bățul

și aproape că mi-a aterizat pe degetele de la picioare, golașe în șlapii mei cretini de plastic. Aș fi vrut să-mi iau adidașii, dar știți cum e mama. Adidași pe o vreme așa de frumoasă! Nici gând! Așa e ea.

O viespe mi-a bâzâit pe la cap și, în mod normal, asta m-ar fi făcut să mă agit dând înnebunit din mâini, dar nu mi-am permis. Am rămas ca o stană de piatră, fiindcă nu voiam să o tulbur pe fetiță sau poate că nu voiam să știe că sunt acolo. Acum râcâia cu degetele, și a scos țărâna uscată cu mâinile goale, până când groapa a fost destul de adâncă. Apoi și-a frecat degetele cât de bine a putut ca să scape de pământ, și-a luat iar păpușa și a sărutat-o de două ori.

Ăsta e episodul pe care încă îl văd cel mai limpede, acele două sărutări, una pe frunte, cealaltă pe obraz.

Am uitat să spun, dar păpușa avea pe ea o hăinuță. Era de un galben strălucitor și în față avea o cataramă neagră de plastic. E un lucru important, pentru că apoi a desfăcut catarama și i-a scos hăinuța. A făcut-o foarte iute și și-a vârât-o în sân.

Uneori, în momente ca ăsta, când mă gândesc la cele două sărutări, parcă le simt cu adevărat.

Una pe frunte.

Cealaltă pe obraz.

Ce s-a întâmplat apoi nu mi-e foarte limpede, pentru că s-a amestecat cu așa de multe alte amintiri și mi-a revenit în minte în așa de multe alte feluri, încât nu pot trasa o graniță între real și imaginar și nici măcar nu sunt sigur că există o diferență între cele două. Așa că nu știu exact când s-a pus pe plâns sau dacă plângea deja. Și nu știu dacă a șovăit înainte să arunce ultimul pumn de țărână. Dar știu sigur că, atunci când păpușa a fost acoperită și pământul bătătorit la loc, ea stătea aplecată, strângea hăinuța galbenă la piept și plângea.

Când ești un băiețel de nouă ani, nu e o treabă ușoară să consolezi o fată. Mai ales dacă nu o cunoști sau dacă nu știi ce a pățit.

Dar am încercat cât de bine m-am priceput.

Aveam de gând să-mi pun ușor brațul pe după umerii ei, așa cum făcea tata cu mama când mergeam la plimbare în familie, și mi-am târșâit picioarele spre ea, iar într-o clipă de nehotărâre nu am știut dacă să îngenunchez lângă ea sau să rămân în picioare. Am ezitat stânjenit între cele două opțiuni pe care le

aveam, apoi m-am dezechilibrat și m-am prăvălit cu încetinitorul, așa că primul contact pe care l-a luat fetița înlăcrimată cu mine a fost sub forma întregii mele greutăți, care i-a apăsat ușor fața în mormântul proaspăt săpat. Încă nu știu ce ar fi trebuit să spun ca să îndrept lucrurile, deși m-am gândit mult la asta. Dar, în timp ce zăceam lângă ea și vârful nasului aproape că ni se atingea, am făcut o încercare:

— Eu sunt Matthew. Pe tine cum te cheamă?

Nu a răspuns imediat. A înclinat capul ca să mă vadă mai bine, prilej cu care am simțit cum o șuviță din părul ei lung îmi alunecă pe marginea limbii și-mi iese pe la colțul gurii.

— Eu sunt Annabelle, a spus ea.

Se numea Annabelle.

Fata cu părul roșcat și cu fața acoperită de sute de pistrui se numește Annabelle. Încearcă să ții minte chestia asta dacă poți. Păstreaz-o indiferent ce se petrece în viața asta, dincolo de toate lucrurile care te-ar putea face să vrei să uiți, și pune-o la păstrare pe undeva.

•

M-am ridicat. Acum pansamentul de pe genunchi era de un maro murdar. Am dat să spun că ne jucăm de-a v-ați ascunselea și că poate să se joace și ea cu noi dacă vrea. Dar m-a întrerupt. A vorbit calm, fără să pară furioasă sau supărată. Și a spus aceste cuvinte:

— Nu mai poți să vii pe aici, Matthew.

— Poftim?

Nu m-a privit, s-a ridicat pe mâini și genunchi și s-a concentrat asupra moviliței de pământ răsfirat, bătătorind-o ca s-o aranjeze la loc, să fie perfectă.

— Ăsta e parcul de rulote al tăticului meu. Aici locuiesc eu, iar tu nu ai ce căuta aici. Du-te acasă.

— Bine, dar...

— Dispari!

Într-o clipită era în picioare și venea spre mine cu pieptul bombat, ca un animăluț care încearcă să pară mai mare. Și a mai spus o dată:

— Ți-am spus să dispari. N-ai ce căuta aici.

Un pescăruș a croncănit batjocoritor și Annabelle a strigat:

— Ai stricat totul!

Era prea târziu să mai explic ceva. Când am ajuns la potecă, ea stătea iar în genunchi, cu hăinuța galbenă a păpușii lipită de față.

Ceilalți copii strigau ca să fie găsiți. Dar nu i-am căutat. Am fugit mâncând pământul, pe lângă cabinele de duș, pe lângă magazin, apoi am tăiat-o prin parc, iar șlapii mei lipăiau pe asfaltul fierbinte. Nu mi-am îngăduit să mă opresc, nici măcar să încetinesc până să ajung destul de aproape de rulota noastră încât s-o văd pe mama stând pe șezlong. Purta pălăria de soare din paie și privea marea. Mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna, dar eu știam că încă e supărată pe mine. Ne cam certaserăm cu câteva zile în urmă. E o prostie, pentru că numai eu am avut de suferit, iar acum bubele aproape mi se vindecaseră, dar așa sunt ai mei uneori, nu știu când s-o lase baltă.

Mai ales mama, ea e genul care ține dușmănie.

Cred că la fel sunt și eu.

Am să vă spun ce s-a întâmplat, pentru că e o bună ocazie să vi-l prezint pe frate-meu. Se numește Simon. Cred că o să vă placă. Mie îmi place mult. Dar peste câteva pagini va muri. Iar după asta, n-a mai fost niciodată la fel.

Când am ajuns la Tabăra de vacanță Ocean Cove, plictisiți de pe drum și dornici să explorăm, ni s-a spus că avem voie să mergem oriunde prin împrejurimi, dar că ne era interzis să mergem singuri la plajă, fiindcă poteca e abruptă și denivelată. Și din cauză că trebuie s-o iei pe șoseaua principală o bucată de drum ca să ajungi în capăt. Părinții noștri erau genul care își fac griji din asemenea cauze, a potecilor abrupte și a șoselelor principale. Am decis să mă duc la plajă indiferent de situație. Uneori făceam lucruri nepermise, iar fratele meu îmi urma exemplul. Dacă nu aș fi hotărât să numesc partea asta a poveștii fetița cu păpușa, atunci aș fi putut-o boteza șocul căderii și sângele din genunchi, pentru că și chestia asta a fost importantă.

Simțisem șocul căderii și îmi dăduse sângele în genunchi. Niciodată n-am făcut prea bine față durerii. Asta e o chestie pe care o urăsc la mine. Sunt un mare fricos. Când m-a prins Simon din urmă, la cotul potecii, unde rădăcinile ieșite din pământ abia așteaptă să le vină de hac gleznelor nevinovate, jeleam ca un bebeluș.

Părea așa de îngrijorat încât mai că m-a amuzat. Avea o față mare și rotundă, veșnic zâmbăreață, și mi se părea că seamănă cu luna. Dar deodată părea al dracu' de îngrijorat.

Asta a făcut Simon. M-a luat în brațe și m-a dus înapoi pas cu pas pe poteca de pe faleză, preț de vreun sfert de milă până la rulota noastră. Asta a făcut el pentru mine.

Cred că au încercat și vreo câțiva adulți să ne ajute, dar trebuie să știți că Simon e puțin altfel decât cei mai mulți oameni pe care i-ați putea cunoaște. Mergea la o școală specială, în care îi învățau lucruri de bază, ca de exemplu să nu stea de vorbă cu străinii, așa că ori de câte ori se simțea nesigur pe sine sau intra în panică, se refugia în lecțiile învățate ca să-și recapete siguranța. Așa mergea treaba cu el.

M-a cărat el singur. Dar nu era vreun zdrahon. Ăsta era unul din efectele bolii lui, avea mușchii slăbiți. Chestia asta se numește într-un fel, care nu-mi vine acum în minte, dar am să caut dacă prind ocazia. Asta înseamnă că drumul aproape că l-a răpus. Așa că, atunci când am ajuns înapoi la rulotă, restul zilei a trebuit să zacă în pat.

Astea sunt cele trei lucruri pe care mi le amintesc cel mai clar de când m-a cărat Simon:

1) Cum mi se lovea bărbia de umărul lui în timp ce mergea. Îmi făceam griji să nu-l doară, dar eram prea copleșit de durerea mea să mai spun ceva.

2) L-am sărutat pe umăr să-i treacă, la fel ca atunci când ești mic și crezi cu tărie că merge chestia asta. Dar nu cred că a băgat de seamă, pentru că bărbia mi se lovea de el la fiecare pas, iar când l-am sărutat, l-am lovit cu dinții și probabil că mai mult a durut.

3) Șșșt, șșșt. O să-ți treacă. Asta mi-a zis când m-a lăsat jos lângă rulota noastră, înainte să fugă înăuntru și s-o aducă pe mama. Poate nu m-am exprimat prea clar – Simon chiar nu era puternic. Faptul că mă cărase fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar tot a încercat să mă consoleze. Șșșt, șșșt. O să treacă. Părea așa de matur, de blând și de sigur. Pentru prima oară în viața mea chiar am simțit că am și eu un frate mai mare. În cele câteva secunde cât am așteptat să iasă mama, în timp ce-mi oblojeam genunchiul, priveam pământul și nisipul de pe piele, și mă convingeam că mi se vede osul, în cele câteva secunde, m-am simțit în deplină siguranță.

Mama mi-a curățat și mi-a pansat rana, iar apoi a urlat la mine că-l pusesem pe Simon într-o asemenea situație cumplită. Și tata a urlat la mine. La un moment dat urlau amândoi în același timp, și nu prea știam la care să mă uit. Așa mergeau treburile. Deși frate-meu era cu trei ani mai mare, întotdeauna eu eram de vină pentru toate. Uneori îl uram din cauza asta. Dar nu și acum. De data asta, era eroul meu.

Asta e povestea în care vi-l prezint pe Simon. Și tot ăsta e și motivul pentru care mama încă era supărată pe mine când am ajuns, cu răsuflarea tăiată, la rulota noastră, în vreme ce încercam să-mi dau seama ce se întâmplase cu fetița și păpușa ei de cârpă.

— Dragule, ești palid.

Mama mereu îmi zice că sunt palid. În ultimul timp, îmi zice așa întruna. Dar am uitat că așa spunea și pe vremea aia. Am uitat complet că dintotdeauna mi-a spus că sunt palid la față.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut zilele trecute, mamă. Și chiar îmi părea rău. Rumegasem îndelung la asta. Cum trebuise să mă care Simon și cât de îngrijorat păruse.

— Nu-i nimic, dragule. Suntem în vacanță. Încearcă să te simți bine. Taică-tău s-a dus pe plajă cu Simon, și au luat și zmeul. Vrei să mergem și noi?

— Cred că am să stau puțin în casă. E foarte cald afară. Cred că mă uit un pic la televizor.

— Într-o zi așa frumoasă? Zău așa, Matthew! Ce ne facem noi cu tine?

Punea întrebarea asta pe un ton prietenos, de parcă nu ar fi simțit cu adevărat nevoia să facă ceva cu mine. Știa să fie și drăguță. Categoric știa să fie și drăguță.

— Nu știu ce să zic, mamă. Îmi pare rău pentru ce am făcut zilele trecute. Iartă-mă pentru toate.

— Ești iertat, dragule, serios.

— Îmi promiți?

— Îți promit. Hai să ne jucăm cu zmeul, vrei?

— N-am chef.

— Matt, nu te uiți la televizor.

— Mă joc de-a v-ați ascunselea.

— Și acum te ascunzi?

— Nu, acum caut. Asta ar trebui să fac, pe cuvântul meu.

Dar ceilalți copii se săturaseră să mai aștepte să-i găsesc, așa că se spărseseră în grupuri mici și jucau alte jocuri. În orice caz, nu mai aveam chef de joacă. Așa că am umblat o vreme și m-am trezit iar în locul în care fusese fetița. Atât că ea nu mai era acolo. Mai era doar movilița de pământ, acum frumos ornamentată cu câteva picioruțe ale cocoșului și margarete culese și, pentru a marca locul, două bețe care formau o cruce.

M-am întristat foarte tare. Și mă cuprinde și acum un pic tristețea când mă gândesc. Oricum, trebuie să plec. Jeanette de la grupul de artă imită o pasăre agitată, zburătăcește pe la capătul coridorului, încercând să-mi rețină atenția.

Bucata aia de papier-mâché n-o să se facă de la sine.

Trebuie să plec.

portrete de familie

Apoi m-am trezit că mama dă volumul mai tare la radio ca să n-o aud cum plânge.

Era o prostie. O auzeam. Eram chiar în spatele ei în mașină și plângea foarte tare. La fel și tata. Plângea și conducea în același timp. Sincer, nu știam dacă plâng și eu, dar probabil că da. În tot cazul, părea că așa trebuie să fac. Așadar mi-am dus mâna la obraji, dar pare-se că erau uscați. Nu plângeam deloc.

La asta se referă oamenii când spun că sunt amorțiți, nu? Eram prea amorțit să plâng, așa zic uneori oamenii la televizor. De exemplu, la talk-show-uri, sau mă rog. Nu simțeam absolut nimic, așa explică ei. Eram complet amorțit. Iar oamenii din public dau înțelegători din cap, de parcă ar fi trecut și ei prin asta și știu exact cum e. Mă gândesc că așa era, dar la vremea aceea mă simțeam vinovat. Mi-am îngropat capul în palme, pentru ca mama și tata, dacă se întorceau, să creadă că plâng împreună cu ei.

Dar nu s-au întors. N-am simțit nicio clipă apăsarea consolatoare a unei mâini pe picior și nu au spus că o să fie bine. Nimeni nu a șoptit șșșt, șșșt.

Atunci am înțeles – eram complet singur.

A fost ciudat să aflu așa.

La radio, DJ-ul anunța un cântec nou cu un glas vesel, de parcă ar fi fost cel mai bun cântec înregistrat vreodată și pentru el era cea mai mare fericire să-l anunțe. Dar pentru mine totul era lipsit de sens. Nu înțelegeam de ce DJ-ul era așa de vesel când se întâmplase un lucru atât de îngrozitor. Ăsta a fost primul meu gând închegat. Ăsta e lucrul pe care îmi amintesc că l-am gândit când m-am trezit oarecum din somn. Și așa pot explica cel mai bine starea asta, deși nu dormisem cu adevărat.

Amintirile se răsfirau, cum se întâmplă cu visul când deschidem ochii pentru prima oară dimineața. Semăna foarte mult cu starea aia. Îi întrezăream doar hotarele… noapte, fugă, poliția și ea pe acolo pe undeva…

•

Iar Simon murise.

Fratele meu murise.

•

Dar nu reușeam să mă agăț de niciuna din astea. Nu aveam să mă mai pot agăța de ele mult timp de atunci înainte.

Încă nu pot să vorbesc despre subiectul ăsta. Am o șansă să îndrept lucrurile. Trebuie să am grijă. Să despăturesc totul cu grijă, ca să știu cum să împăturesc la loc, dacă dintr-odată ar fi prea mult. Și toată lumea știe că cel mai bine poți împături ceva dacă te iei după pliurile de dinainte.

•

Bunica (mama mamei, cea căreia îi zicem buni) citește cărți de Danielle Steel și Catherine Cookson, iar ori de câte ori pune mâna pe una nouă, primul lucru pe care îl face este să dea la sfârșit ca să citească ultima pagină.

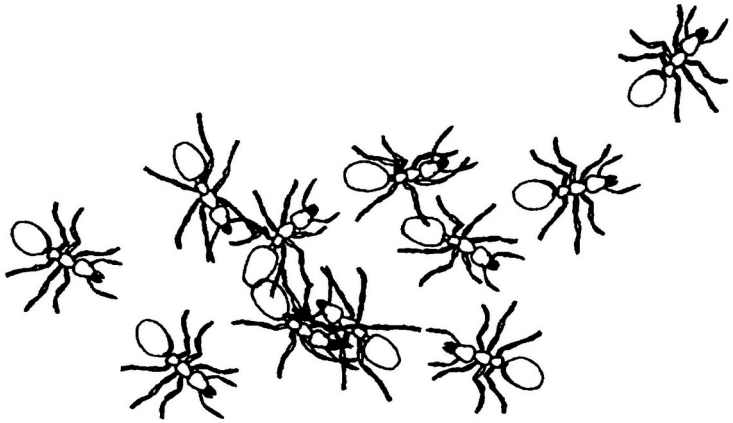

Așa face mereu.

Am mers să stau puțin cu ea. Numai în prima săptămână. A fost o săptămână foarte tristă și probabil cea în care m-am simțit cel mai singur din toată viața mea. Cred că nici măcar nu e posibil să te simți mai singur de atât, chiar dacă nu ai avea un bunic și o buni să-ți țină de urât.

Probabil că nu l-ați cunoscut pe bunicul, dar dacă totuși l-ați cunoscut, știți deja că este mare amator de grădinărit. Atât că nu are grădină. E chiar amuzant dacă te gândești un pic. Dar totuși nu e chiar așa de amuzant, pentru că închiriază o bucată mică de pământ aflată nu foarte departe de apartamentul lor,

unde poate să cultive legume și câteva ierburi, cum ar fi de exemplu rozmarin și altele, pe care le uit mereu.

În săptămâna aia am stat o grămadă acolo. Îl ajutam și eu să smulgă buruienile, sau uneori stăteam la marginea bucății lui de pământ și jucam Donkey Kong pe consola mea Game Boy Color, atâta timp cât dădeam volumul încet. Dar în cea mai mare parte din timp umblam de colo-colo și ridicam pietre ca să mă uit la insecte. Preferatele mele erau furnicile. Eu și Simon căutam mereu mușuroaie de furnici în grădina noastră. El zicea că sunt tari de tot și o implora pe mama să-i dea voie să-și facă o fermă de furnici în camera lui. De obicei obținea ce-și punea în gând, dar nu și de data asta.

Bunicul m-a ajutat să ridic dalele mai mari, ca să le văd cuiburile. În momentul în care ridicam o dală, furnicile erau ca turbate, fugeau de colo-colo, își transmiteau unele altora mesaje secrete și-și duceau ouăle minuscule albe și galbene în pământ, la adăpost.

În câteva minute, suprafața era complet goală, poate cu excepția câtorva păduchi-de-lemn, care abia se târau de colo-colo ca să vadă ce e cu toată tevatura aia. Din când în când, vâram o crenguță prin una din găurelele alea și, într-o clipă, vreo duzină de furnici-soldat porneau la atac, pregătite să-și dea viața pentru colonie. Nu că le-aș fi făcut vreodată vreun rău, pur și simplu voiam să le privesc.

După ce bunicul termina de plivit, de scos legumele sau de plantat răsadurile, puneam la loc cu grijă dala și porneam spre casă să bem ceaiul. Nu-mi amintesc să fi stat vreodată de vorbă. Trebuie să fi vorbit, dar cuvintele pe care le-am schimbat mi-au dispărut complet din memorie, ca niște furnici într-o gaură.

•

Buni făcea mâncare bună. E genul de om care încearcă să-ți dea de mâncare din clipa în care i-ai călcat pragul și nu se dă bătută până în clipa în care pleci. E posibil chiar să-ți facă iute un sendviș cu șuncă, să ai pe drum.

E plăcut să fii așa. Cred că oamenii care sunt mână-largă în privința mâncării au o bunătate anume. Dar săptămâna aia în care am stat cu ei a fost foarte grea, pentru că eu n-aveam poftă de mâncare. Mi-era rău în mare parte din timp și o dată sau de două ori chiar am vomat. Și pentru buni a fost greu, pentru că, dacă nu putea rezolva o problemă cu ajutorul

mâncării, de exemplu cu un bol cu supă, un pui fript sau o felie de prăjitură Battemberg, nu se simțea în elementul ei. O dată am tras cu ochiul în timp ce stătea în picioare în bucătărie, aplecată deasupra farfuriilor neatinse, și plângea.

Cel mai greu era când venea ora culcării. Eu stăteam în camera liberă, în care nu se face niciodată cu adevărat întuneric, pentru că e un felinar în dreptul ferestrei, iar perdelele sunt subțiri. Noapte de noapte stăteam treaz o grămadă de timp, priveam în întuneric, îmi doream să mă pot duce acasă și mă întrebam dacă se va întâmpla vreodată așa.

— Buni, pot să dorm aici în noaptea asta?

Nu s-a mișcat, așa că am intrat ușor și am ridicat colțul plăpumii. Buni are o pătură din aia electrică, din cauză că i-a intrat frigul în oase. Era o noapte călduroasă și nu era în priză, dar am scos un scâncet slab, când am călcat cu piciorul gol pe ștecărul întors.

— Ce e, dragule?

— Ești trează, buni?

— Șșșt, să nu-l trezești pe bunicul.

A ridicat plapuma și m-am urcat lângă ea.

— Am călcat pe ștecăr, am spus. M-am lovit puțin la picior.

Simțeam căldura respirației ei pe ureche și auzeam sforăitul ritmic al bunicului.

— Nu-mi amintesc nimic, am spus într-un final. Nu știu ce s-a întâmplat. Nu știu ce am făcut.

Cel puțin asta am vrut să spun. Numai la asta îmi stătea mintea și-mi doream cu disperare să rostesc cuvintele, dar nu e același lucru. Simțeam răsuflarea lui buni pe ureche.

— Ai călcat pe ștecăr, bietul meu îngeraș. Te-ai lovit la picior.

•

Când am mers acasă, eram doar eu, mama și tata. În prima seară petrecută împreună am stat toți trei pe canapeaua mare și verde, ca întotdeauna, pentru că Simon prefera să stea turcește pe covor, cu fața chiar lângă televizor.

Cam ăsta era portretul familiei noastre. Nu e genul de lucru căruia te-ai gândi că o să-i duci dorul. Poate că nici nu-l remarci în miile de dăți cât stai între mama și tata pe canapeaua mare și verde, iar frate-tău mai mare stă pe covor și nu te lasă să vezi la televizor. Poate că nici nu observi toate lucrurile astea.

Dar observi când nu mai e așa. Remarci atât de multe locuri în care nu se mai află și auzi așa de multe dintre lucrurile pe care nu le mai spune.

Mie așa mi se întâmplă.

Le aud tot timpul.

Mama a pornit televizorul pentru că urma să înceapă *Viața în East End*[1]. Era un fel de ritual. Ba chiar îl înregistram dacă nu eram acasă. Faza amuzantă era că Simon era îndrăgostit lulea de Bianca. Îl tachinam cu toții din cauza asta și-i spuneam că o să-l bată Ricky. Doar ne amuzam. El se tăvălea pe covor de atâta râs. Avea genul ăla de râs pe care lumea îl numește molipsitor. Ori de câte ori râdea el, uitai de dureri.

Nu știu dacă urmăriți *Viața în East End* sau, chiar dacă îl urmăriți, presupun că nu vă amintiți un episod așa de vechi. Dar ăsta mi-a rămas în minte. Îmi amintesc că stăteam pe canapea și mă uitam cum toate minciunile și înșelătoriile legate de Bianca, cum că se culcase cu iubitul mamei ei și o grămadă de alte lucruri, au ajuns la tristul sfârșit. Ăsta era episodul în care Bianca pleacă din Walford.

N-am vorbit mult timp după asta. Nici măcar nu ne-am mișcat. Au mai început și s-au terminat și alte emisiuni care au ținut până noaptea târziu. Ăsta era noul nostru portret de familie, noi trei, unul lângă altul, priveam locul pe care îl ocupase Simon.

[1] *East Enders*, celebru serial britanic difuzat de canalul BBC One. (N.t.).

VĂ ROG SĂ NU MAI CITIȚI PESTE UMĂRUL MEU

Citește întruna peste umărul meu. Și-așa mi-e greu să mă concentrez aici, darămite să-mi mai și citească cineva peste umăr.

A trebuit să scriu cu majuscule ca să priceapă mesajul. A mers, dar acum mă simt prost. Asistenta socială aflată în practică era cea care se uita peste umărul meu, cea tânără, cu respirația mentolată și cu cerceii mari de aur. E foarte de treabă.

În orice caz, acum merge cu pas sprinten pe coridor, chipurile plină de veselie. Dar știu că s-a simțit jenată, pentru că lumea merge așa sprintenă și face pe vesela când se simte rușinată. Când nu suntem rușinați, nu e cazul să mergem așa sprinteni, putem să mergem pur și simplu.

Dar e bine să poți folosi computerul ăsta. Am avut o sesiune de pregătire pe tema asta cu terapeutul ocupațional. Se numește Steve și nu cred că o să mai pomenesc de el. Dar era mulțumit că știu că nu trebuie să încerc să mănânc tastatura sau, mă rog, să fac alte chestii de care s-or mai îngrijora ei. Așa că a zis că pot să mă folosesc de el ca să scriu. Atât că tot nu mi-a dat o parolă, așa că trebuie să cer voie de fiecare dată și avem dreptul la numai patruzeci de minute. Așa e aici, patruzeci de minute pentru asta, zece minute pentru ailaltă. Dar îmi pare rău că am făcut-o să se simtă prost pe asistenta aia socială care era în practică. Chiar îmi pare. Nu pot să suport treburile de genul ăsta.

șuturi și urlete

Nu aveam dreptul să merg la înmormântarea fratelui meu. Dar am mers. Am purtat o cămașă albă de poliester care mă mânca al naibii pe la guler și o cravată neagră prinsă cu ac. Biserica răsuna ori de câte ori tușea cineva. Și apoi am mâncat brioșe cu frișcă și gem. E tot ce-mi amintesc.

Dar acum ar trebui s-o iau puțin mai încet. Am obiceiul s-o cam iau la galop când sunt emoționat. Așa fac și când vorbesc, lucru ciudat, pentru că ești tentat să crezi că numai oamenii scunzi sunt irascibili și vorbesc repede. Eu am un metru optzeci și doi și poate că o să mai cresc. Am nouăsprezece ani, deci poate că totuși n-o să se întâmple așa. Dar fără îndoială cresc pe dinafară. Sunt mult mai gras decât ar trebui. Putem da vina pe medicamente pentru chestia asta, e un efect secundar obișnuit.

În orice caz, vorbesc prea repede. Mă reped la cuvintele care mă stânjenesc și exact asta fac și acum.

Trebuie s-o iau mai ușor, pentru că vreau să explic cum de lumea mea aproape că s-a oprit în loc. De asemenea, trebuie să spun că viața are o formă și o mărime, și cum poți s-o faci să încapă în ceva mic, de exemplu o casă.

Dar mai întâi vreau să vă vorbesc despre felul în care s-a așternut liniștea. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Ai fi zis că venise cineva și dăduse volumul la mic, aproape de minim, și acum toată lumea simțea nevoia să vorbească în șoaptă. Nu numai mama și tata, dar și lumea care venea să ne viziteze, de parcă în colțul camerei ar fi dormit un monstru și nimeni nu îndrăznea să-l trezească.

Mă refer la rude, la oameni precum mătușicile și bunicii. Părinții meu nu au fost niciodată genul care au mulți prieteni. Eu aveam câțiva. Dar erau la școală. Ăsta e celălalt lucru care s-a întâmplat. Cred că iar mă grăbesc, dar am să vă spun iute cum am încetat să mai merg la școală, pentru că e important și pentru că e un lucru care s-a întâmplat de-adevăratelea. Mare parte din viață nu e nimic. Mare parte din viață e doar o

scurgere a timpului și, pe deasupra, o mai și dormim, mare parte din ea.

Când sunt sedat zdravăn, dorm până la opșpe ore pe zi. În perioada asta mă interesează mult mai mult visele mele decât realitatea, fiindcă îmi ocupă așa de mult din timp. Dacă am vise frumoase, consider viața destul de frumoasă. Când medicamentele nu-și fac efectul cum ar trebui sau dacă mă hotărăsc să nu le iau, sunt treaz mai mult timp. Dar visele știu ele cum să facă să mă urmărească.

E ca și când am avea fiecare un zid care ne separă visele de realitate, dar al meu are crăpături. Visele reușesc să se strecoare și să-și facă loc prin el, până când e greu să-ți mai dai seama de diferență.

Uneori zidul se dărâmă de tot.

Și atunci dau buzna coșmarurile.

Dar m-am îndepărtat de la subiect.

Mereu mă îndepărtez de la subiect. Trebuie să mă concentrez, fiindcă vreau să scriu despre multe lucruri, de exemplu despre lucruri de la școală. Se terminase vara. Luna septembrie se apropia de sfârșit, iar eu încă nu mă întorsesem la școală. Așa că trebuia luată o decizie.

A sunat directorul și am ascultat jumătatea de conversație a mamei de pe scara de observație. Nu a fost chiar o conversație. În mare, a spus „mulțumesc” de o grămadă de ori. Apoi mi-a venit și mie rândul și m-a chemat la telefon.

Era ciudat, pentru că nu am vorbit niciodată cu directorul la școală. Adică mai mult vorbești cu profesorii. Nu pot să bag mâna în foc că am vorbit vreodată cu directorul și iată că acum era la celălalt capăt al firului. Spunea:

— Bună, Matthew, sunt domnul Rogers.

— Bună ziua, domnule, am reușit să îngaim. Dintr-odată, glasul meu părea foarte firav. Am așteptat să mai spună ceva, iar mama m-a strâns de umăr.

— Am vorbit cu mama ta adineaori, dar voiam să vorbesc și cu tine. Te deranjează?

— Nu.

— Știu că treci prin momente dificile și triste. Nu pot decât să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ți fie.

Nu am spus nimic, pentru că nu știam ce era de spus, așa că a urmat o tăcere foarte lungă. Apoi am dat să aprob că era greu,

dar domnul Rogers a început și el să vorbească în același timp, repetând că e trist. Așa că atunci ne-am oprit amândoi ca să-l lăsăm pe celălalt să vorbească și niciunul din noi nu a mai spus nimic. Mama m-a frecat pe spate. Niciodată nu m-am priceput cine știe ce să vorbesc la telefon.

— Matthew, nu te mai țin, pentru că știu că-ți este greu. Dar voiam să-ți spun că toată lumea se gândește la tine și că ne e dor de tine. Și, indiferent cât ar dura, oricât de mult timp ți-ar trebui, vei fi primit înapoi cu căldură. Așa că nu trebuie să-ți fie frică.

Era ciudat din partea lui să spună așa ceva, fiindcă nu cred că-mi fusese frică până atunci. Simțeam multe lucruri, multe pe care nu le înțelegeam pe deplin, dar nu frică. Numai că, atunci când a pronunțat el acest cuvânt, brusc, mi s-a făcut frică. Așa că i-am mulțumit și eu de câteva ori, iar mama mi-a aruncat un zâmbet palid, dar care nu i se vedea și-n priviri.

— Vreți să mai vorbiți cu mama?

— Cred că am terminat deocamdată, spuse domnul Rogers. Voiam doar să-ți spun ție câteva cuvinte. Ne vedem curând, da?

Am lăsat telefonul în furcă cu un zgomot puternic.

Nu ne-am văzut curând. Nu am mai mers la școală mult timp și niciodată la școala aceea. Nu știu cum erau luate deciziile astea. Asta e problema când ai nouă ani; nu prea ți se spune nimic. De exemplu, dacă ești retras de la școală, nimeni nu trebuie să-ți spună motivul. Lumea nu e obligată să-ți spună nimic. Totuși cred că majoritatea lucrurilor pe care le facem sunt din cauza fricii. Cred că mama se temea foarte tare să nu mă piardă. Cred că asta era problema. Dar nu vreau să vă dau eu idei.

Dacă ești părinte, poți să nu-ți mai lași copiii să meargă la școală și îi pui la masa din bucătărie cu un caiet de exerciții în față. Îi scrii doar o scrisoare directorului și gata. Nici măcar nu trebuie să fii profesor, deși mama era. Oarecum. Ar trebui să vă povestesc despre mama, pentru că probabil nu o cunoașteți.

E slăbuță și palidă, cu mâini reci. Are o bărbie latră, de care se rușinează foarte tare. Miroase laptele înainte să-l bea. Mă iubește. Și e nebună. Ajunge deocamdată.

Spun că era un fel de profesoară, pentru că mai demult pentru asta se pregătea. Asta s-a întâmplat când încerca să rămână însărcinată, dar au fost niște complicații și doctorii i-au

spus că e posibil să nu poată rămâne însărcinată. Știu lucrurile astea fără să-mi amintesc că mi le-a spus cineva. Cred că a decis să devină profesoară ca să dea un sens vieții ei sau ca să nu se mai gândească la asta. Nu cred că e o diferență prea mare.

Așa că s-a înscris la facultate și a făcut cursul. Apoi a rămas însărcinată cu Simon, iar șuturile și urletele copilului i-au dat sens vieții.

Dar mi-a fost mie profesoară. În fiecare zi din săptămână, după ce tata pleca la serviciu, începea ziua noastră de școală. Mai întâi eliberam masa din bucătărie împreună și puneam farfuriile și bolurile teanc lângă chiuvetă ca mama să le spele în timp ce eu mă apucam de grămada de culegeri de exerciții. În vremea aceea eram un copil deștept. Cred că lucrul ăsta a surprins-o pe mama.

Când trăia Simon, uneori era ca un burete, absorbea el toată atenția. Nu o făcea dinadins, dar așa se întâmplă cu nevoile speciale, cer mai mult de la lucrurile din jurul lor. Eu păream să trec neobservat. Dar când stăteam la masa din bucătărie, mama mă observa. Poate că ar fi fost mai simplu pentru ea dacă aș fi fost prost. M-am gândit la asta abia acum când am scris, dar se poate să fie adevărat. Erau niște teste la finalul fiecărui capitol din caietul de exerciții de științe, matematică și franceză, iar când făceam totul bine, mult timp nu mai putea să scoată niciun cuvânt. Dar dacă făceam doar aproape bine, mă încuraja și-mi explica unde am greșit. Era ciudat. Așa că am început să greșesc dinadins.

Nu ieșeam niciodată și nu vorbeam decât despre teme. Și ăsta era un lucru ciudat, pentru că mama nu se comporta ca o profesoară. Uneori mă săruta pe frunte, mă mângâia pe cap sau alte lucruri de genul ăsta. Dar nu vorbea despre nimic altceva decât despre ce era în cărți. Și așa s-au scurs zilele multă vreme, deși nu v-aș putea spune în săptămâni sau luni. S-au contopit, formând un moment prelung, în care eu stăteam la masa din bucătărie și-mi făceam testele, iar mama îmi explica greșelile, pe care le făceam dinadins.

La asta mă refer când spun că lumea mi se oprise aproape în loc, dar e greu de explicat, fiindcă durează numai câteva pagini să spui cum era zi de zi. Mai mult durează să explici acea rutină zilnică.

Când terminam treaba, mă uitam la desene sau jucam Nintendo. Sau câteodată mă duceam sus, îmi lipeam ușor urechea de ușa de la dormitorul lui Simon și ascultam. Uneori omoram ceva timp în felul ăsta. Nici despre asta nu vorbeam niciodată. Mama făcea ceai și așteptam să se întoarcă tata acasă. Ar trebui să vă povestesc despre tata, fiindcă probabil nu-l cunoașteți.

E înalt, voinic și ușor cocârjat. Poartă o geacă de piele, pentru că pe vremuri avea motocicletă. Îmi zice *mon ami*. Și mă iubește. Ajunge deocamdată.

•

Am spus că mama e nebună. Așa am spus. Dar poate că încă nu înțelegeți. Adică se poate să credeți că nimic din ce v-am spus nu dovedește că e nebună. Dar sunt mai multe feluri de nebunie. În primul rând că unele feluri de nebunie nu se poartă ca niște nebune, uneori îți bat politicos la ușă, iar când le dai drumul, se așază pur și simplu într-un colț, fără să stârnească mare zarvă, și se fac mari. Apoi, într-o bună zi, poate la multe luni după ce ai decis să-ți retragi copilul de la școală și să-l izolezi într-o casă, din motive care s-au pierdut în suferința ta, într-o zi nebunia aia se foiește pe scaun și-i spune:

— Ești palid la față.

— Poftim?

— Ești palid. Nu arăți deloc bine, dragule. Te simți bine?

— Cred că mi-e bine. Mă doare numai un pic în gât.

— Stai să văd. Și-a pus dosul mâinii pe fruntea mea. Of, dragule, ești fierbinte. Frigi tot.

— Da? Eu mă simt bine.

— De câteva zile ești palid la față. Cred că nu ieși destul la soare.

— Nu ieșim niciodată din casă! am spus furios.

Nu am vrut, dar așa mi-a ieșit. Și nici nu era drept din partea mea, pentru că uneori chiar ieșeam. Adică nu eram prizonier sau mai știu eu ce.

Dar nu ieșeam prea mult. Și niciodată până nu ne scotea tata. Cred că la asta mă refer când spun că viața se poate reduce la o casă. Presupun că sunt un nerecunoscător. Asta trebuie să fi gândit mama, fiindcă brusc m-a privit de parcă aș fi scuipat-o sau ceva de genul ăsta. Apoi a spus cu multă dulceață în glas:

— Vrei să mergem la plimbare? Putem da o fugă la doctorul Marlow ca să se uite un pic la gâtul tău.

Nu era frig, dar mi-a luat haina portocalie de iarnă din cui, mi-a închis-o până sus și mi-a pus gluga. Apoi am ieșit.

Ca să ajungem de acasă până la cabinetul local trebuia să trecem pe lângă școala mea. Sau mai bine zis pe lângă fosta mea școală. Mama m-a luat de mână când am traversat strada principală și, când am dat un colț, am auzit de departe țipete și râsete, veneau dinspre locul de joacă. Probabil că m-am împotrivit. Nu-mi amintesc s-o fi făcut dinadins, dar așa trebuie să se fi întâmplat, pentru că, pe măsură ce ne apropiam, mama mă strângea mai tare, apucându-mă de încheietura mâinii și trăgându-mă după ea.

— Hai să ne întoarcem, mamă.

Dar nu ne-am întors. Am mers până la școală și de-a lungul gardului, așa încât aproape că mă țâra, în timp ce gluga aia cretină îmi acoperea ochii.

— Tu ești, Matthew? Bună ziua, doamnă Homes. Bună, Matthew.

Nu-mi vine acum în minte numele ei. Gemma sau cam așa ceva. Oricum, nu contează.

— Hei, uitați-l pe Matthew!

Treaba e că eram cu adevărat iubit. Grupul de copii care s-au apropiat de gard au făcut-o pentru că mă plăceau. Erau colegii mei de clasă și ar fi fost zguduiți de ceea ce se întâmplase și de brusca mea ieșire din viața lor. Dar n-am vorbit cu ei. Nu pot să explic. Am privit drept înainte, ascunzându-mă în spatele glugii, în timp ce mama spunea:

— Matthew nu se simte prea bine azi. Vedeți-vă de joacă!

Doctorul Marlow mi-a zis să casc gura mare. S-a uitat înăuntru și i-am simțit răsuflarea caldă, cu miros de cafea. Nu era nimic atât de grav încât să nu o putem rezolva cu câteva pastile de supt și niște Lemsip. A spus că ar trebui să mă odihnesc puțin. Și asta a fost tot. Numai că nu a fost chiar așa.

Era abia începutul.

hipotonie, s.f. Diminuare a tonusului muscular[2]

Simțisem șocul căderii, îmi dăduse sângele în genunchi și Simon mă cărase până înapoi la rulotă, el singur, fără niciun ajutor de la nimeni, deși asta aproape că l-a răpus, dar a făcut-o oricum, a făcut-o pentru mine, pentru că mă iubea.

V-am spus deja chestia asta.

Apoi v-am spus că există un cuvânt pentru mușchii slăbiți, că o să-l caut dacă am ocazia. Și se poate ca voi să fi uitat complet. Dar eu nu. N-am uitat.

E un Dicționar de termeni medicali, se află în biroul din capătul scării din spate și îl vedeam acolo pe masă. Îl vedeam când mergeam în birou să întreb dacă am voie să folosesc un pic computerul ca să scriu.

A fost foarte amuzant, pentru că fata pe care am întrebat-o (cea tânără cu respirația mentolată, cu cercei mari de aur, care încearcă mereu să citească peste umărul meu) a înmărmurit. Era singură în birou și a înmărmurit, de parcă Dicționarul medical ar conține toate tainele pe care pacienții n-au voie să le afle. Zău, nici măcar nu putea să deschidă gura.

Apoi s-a întâmplat o chestie foarte amuzantă. Îl mai țineți minte pe Steve? L-am pomenit doar o dată. El e cel care m-a învățat să folosesc calculatorul. Am spus că probabil n-o să-l mai pomenesc. Ei bine, a intrat în birou, iar fata s-a întors spre el și l-a întrebat, șovăielnic, dacă pacienții au voie să se uite în dicționar. Exact așa s-a exprimat. A zis: „Ăă, ăă, pacienții au voie să împrumute dicționarul, Steven?”

N-o să ghiciți nici într-o mie de ani ce a făcut el. A trecut pe lângă ea și, dintr-o mișcare, a aruncat dicționarul în spate, exact la mine în brațe, de parcă ar fi dat o pasă la rugby. În același timp a spus:

— Da’ de ce mă-ntrebi pe mine? Așa a spus, pur și simplu. A spus: „Da’ de ce mă-ntrebi pe mine?”

[2] Dicționarul explicativ al limbii române. (N.t.).

Apoi s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul. Dar nici măcar n-a făcut în liniște cu ochiul, pentru că a scos un pleoscăit din limbă de parcă ar fi vrut să zică, puștiule, suntem în aceeași tabără.

Înțelegeți ce vreau să spun? Nu știu dacă explic foarte bine. Dar înțelegeți de ce e amuzant. E amuzant fiindcă fata nu știa dacă am voie măcar să mă uit în dicționar. Apoi a fost de două ori mai amuzant, pentru că Steve a făcut-o să pară stupidă, el fiind așa de relaxat în privința asta.

Dar altceva e și mai amuzant. O chestie care mă face să râd în hohote. Chestia cu adevărat amuzantă e că Steve a scos pleoscăitul ăla din limbă și mi-a făcut cu ochiul, vrând parcă să arate că suntem în aceeași tabără sau cam așa ceva. Atât că nu ești în tabăra mea, nu-i așa, Steve? Pentru că, dacă ai fi fost în tabăra mea, mi-ai fi dat dicționarul pur și simplu, ca un adult. Pentru că, dacă faci mare tam-tam, Steve, atunci devine o treabă al dracu' de importantă. Dar așa fac oamenii ăștia, Stevii din lumea asta, toți încearcă să facă din țânțar armăsar. Și toți o fac pentru ei înșiși.

•

Simon avea hipotonie. De asemenea, mai avea și microgenie, macroglosie, pliuri epicantale, comunicare interauriculară și o față frumoasă și zâmbitoare care semăna cu luna. Mi-e silă de locul ăsta.

hrănit cu lingura

Mama a dat pătura de la intrare într-o parte și a tras cu ochiul înăuntru.

— Iar am uitat parola.

— Atunci nu poți să intri.

— Mi-o mai spui o dată?

— Nț. Am tras la loc pătura, lângă calorifer, ținând-o strâns cu pumnul.

— Mardeiaș.

— Eu nu sunt mardeiaș, ți-am mai spus o dată.

— Super Mario?

— Cald.

— Hmm. Cum se numește iubita lui?

— Prințesa Piersicuța.

— Așa e. Nu e nici asta, nu?

— Îhî. De fapt, în jocul ăsta, nu e Prințesa Piersicuța. Și e și mai cald. Într-un fel.

— Îmi dai indicii criptice, nu?

— Ce înseamnă „criptic”?

— Înseamnă că, dacă nu-mi spui parola, plâng.

Am făcut o crăpătură cu degetele și m-am uitat cum se preface că e tristă, cu buza de jos tremurându-i. Era greu să nu te umfle râsul.

— Foarte frumos! Eu îmi pun inima pe tavă, iar propriul meu fiu și moștenitor rânjește la mine.

— Nu rânjesc.

— Atunci cum numești tu asta? Mâna i s-a strecurat printr-o crăpătură pe care nu o observasem. Și-a făcut-o cioc de pasăre și m-a ciugulit de mână, până când mi-a ajuns la față și mi-a ridicat colțurile gurii. Aha! Știam eu!

E bine să fii un pic bolnăvior când ești mic, nu?

E și mai bine dacă mergi la o școală adevărată, fiindcă, atunci când stai acasă în ziua respectivă, e o plăcere. Dacă tu faci orele acasă indiferent de situație, n-ai unde să te duci. Asta dacă nu cumva ai voie să-ti faci un loc care să fie numai al tău, un fel de bârlog.

— Bine, am spus. Îți dau un indiciu.

— Hai să vedem.

— Joc jocul ăsta chiar… acum.

Am lăsat deschis și mi-am înșfăcat consola Game Boy Color. Mama a înclinat capul și s-a uitat cu ochii mijiți la casetă.

— Donkey Kong!

— Poți intra.

De fapt, era doar spațiul dintre speteaza canapelei și perete, dar întindeam o pătură pe deasupra și o băgăm în spatele caloriferului. Îmi plăcea să mă ascund acolo, să joc jocuri sau să mă uit la televizor prin crăpătura dintre perdele.

Mama s-a așezat în patru labe și a intrat de-a bușilea.

— Atunci arată-mi cum se joacă.

— Serios?

— Crezi că mămicile nu sunt în stare?

Nu era prea mult loc, dar într-un fel era mai bine așa. Era intim.

— Ține-l așa, cu degetele mari pe butoane. Îl vezi jos?

— Îhî.

— Ăsta e Mario. Trebuie să-l faci să urce, fără să te lovească butoaiele.

— Ce e sus?

— Iubita lui.

— Nu e prințesa?

— Ea apare în alte jocuri. A început, trebuie să te concentrezi…

Când a lovit-o primul butoi, a spus că nu e corect, pentru că urma să joace și mai bine.

— E tot rândul tău. Ai mai mult de o viață. Vrei să-ți spun eu când trebuie să sari?

Nu a răspuns.

— Mamă, să-ți spun eu când să sari?

M-a sărutat pe obraz.

— Te rog.

Nu pot să citesc gândurile. Nu vă pot spune la ce se gândea mama. Uneori mi-e teamă că oamenii ar putea să-mi strecoare gânduri în minte sau să mi le fure pe ale mele. Dar când e vorba de mama, nu se întâmplă nimic din toate astea.

— Ești mai bună decât tata.

— Serios?

— El nu poate să treacă de primul nivel.

Mama e foarte osoasă. Nu e prea plăcut să te cuibărești lângă ea. Dar punea o pernuță în poală ca să-mi sprijin eu capul, și era comod.

•

La prânz a făcut tocană de legume.

De obicei mâneam la masă, dar de data asta ne-am dus cu farfuriile în bârlogul meu. Începeam să mă simt moleșit și stângaci.

— Încearcă să mănânci, dragule.

— Mă doare când înghit.

S-a uitat în gâtul meu și a spus că încă mai aveam amigdalele umflate și că-mi prepară un Lemsip după ce mâncăm. Mi-a luat lingura și mi-a dat să mănânc, strângând ce mi se scurgea pe bărbie, cum faci cu bebelușii. Apoi a spus:

— De ce primești mai mult de o viață?

— Poftim?

— La jocurile pe calculator. Nu are niciun sens să ai mai multe vieți. Nu are absolut niciun sens.

— Așa sunt ele.

— Sunt cam prostuță, nu? a spus clătinând din cap. Apoi jucăm Șerpi și Scări?

Am deschis gura și mi-a mai dat o lingură cu mâncare. Lingura nu era de plastic. Nu era pentru bebeluși. Era o lingură obișnuită.

mon ami

Avea obiceiul să dea buzna pe ușă și aștepta la capătul patului cu ochii căscați, fără să clipească. În unele dimineți nu aveam chef și-l trimiteam la plimbare. Acum îmi pare rău.

Dar de cele mai multe ori entuziasmul lui era molipsitor, așadar, chiar dacă eram aproape adormit, mă dădeam jos din pat ca să pornesc N64[3], ne așezam pe pufi, jucam Mario 64 și ne contraziceam dacă poți să joci ca Luigi. Apoi, la șapte fără un sfert, venea tata să ne spună că azi ar trebui să ne dăm silința la școală și că el se duce să câștige pâinea. Așa zice tata. Zice „să câștig pâinea”. Îmi place.

Un alt motiv pentru care venea tata în dormitorul meu era ca să putem eu și Simon să facem chestia aia a noastră. Și anume să-l ascultăm cum merge pe palier spre ușa dormitorului meu. Era simplu să-l auzi, fiindcă purta bocanci cu botul din oțel și fiindcă voia să-l auzim. Călca apăsat dinadins și de obicei îi spunea ceva tare și clar mamei, de exemplu: „La revedere, dragă. Mă duc să-i salut pe băieți”.

Imediat ce-l auzeam spunând lucrul ăsta, eu și Simon ne piteam iute după ușă, ca să nu ne vadă când se uită înăuntru. Intra prefăcând-se nedumerit și mormăia ceva de genul: „Pe unde or umbla băieții ăia?”

De fapt era o prostie, pentru că Simon se dădea de gol, bufnind în râs. Dar nu conta, pentru că știam cu toții că ne prefacem. Și era distractiv. Partea cea mai distractivă era când eu și Simon săream de după ușă și îl trânteam pe tata la podea.

Așa făceam când trăia Simon, dar acum că Simon nu mai trăia, nu mă mai trezeam niciodată înaintea tatei. La șapte fără un sfert încă venea în camera mea și mă găsea întins și treaz, și nu știa cum să înceapă. Trebuie să-i fi fost greu.

Dar venea oricum în fiecare dimineață și stătea lângă mine câteva minute, pur și simplu.

— ’Neața, *mon ami,* toate bune? Îmi ciufulea părul, cum le fac oamenii mari copiilor, și dădeam mâna în felul nostru aparte. O să-ți dai silința azi de dragul lui mami?

[3] Consola de jocuri Nintendo 64 lansată în 1996. (N.t.).

Dădeam din cap că da.

— Ce băiat cuminte! Muncește ca lumea, pentru ca apoi să-ți găsești o slujbă bună și să ai grijă de bătrânul tău tată, da?

— Bine, *mon ami.*

•

Totul a început în Franța când eu aveam cinci ani. Asta a fost singura noastră vacanță în străinătate, o câștigase mama la un concurs dintr-o revistă. Era un lucru cu care să te mândrești, premiul întâi la concursul literar Vieți reale, în jur de opt sute de cuvinte despre ceea ce face ca familia ta să fie deosebită. A scris despre chinurile și satisfacțiile de a crește un copil cu sindromul Down. Presupun că de mine n-a pomenit nimic. Juraților le-a plăcut la nebunie.

Unii oameni au amintiri încă de la începutul vieții lor. Ba chiar am cunoscut oameni care spun că au amintiri din ziua în care s-au născut.

Cea mai timpurie amintire a mea e când stăteam într-un helești cu pietre, tata mă ține de o mână să nu mă dezechilibrez, iar în cealaltă țin plasa mea nou-nouță și prindem pește împreună. Nu e o amintire cap-coadă. Mai țin minte doar câteva crâmpeie; o porțiune de apă rece chiar sub genunchi, pescărușii, o barcă în depărtare, genul ăsta de lucruri. Tata își amintește mai multe. Își amintește că am vorbit, ba chiar despre ce am vorbit. Un băiețel de cinci ani și tăticul lui discută vrute și nevrute, de la cât de imensă e marea și până la locul în care se duce soarele noaptea. Și ce am spus în helești ăla plin de pietroaie a fost de ajuns pentru ca tata să mă placă. Așa că asta a fost. Am devenit prieteni. Dar fiindcă eram în Franța, am devenit *amis.* Nu cred că are vreo importanță ceva din toate astea. Voiam doar să-mi aduc aminte.

•

— Bine. Mă duc să câștig pâinea.

— Chiar trebuie să pleci, tăticule?

— Numai până câștigăm la loto. Apoi mi-a făcut cu ochiul (dar nu în stilul lui Steve) și am dat din nou mâna în felul nostru aparte. Să te străduiești de dragul lui mami.

Mama purta cămașa de noapte lungă și papucii ăia ridicoli cu animăluțe pe care i-i alesese mai demult Simon pentru ziua ei.

— Bună dimineața, băietei!

— Mami, mai povestește-mi despre Franța.

A intrat în camera mea și a tras draperiile, așa că pentru o clipă, în timp ce stătea în fața ferestrei, a devenit doar o siluetă fără chip. Apoi a spus iar. Exact ca înainte.

— Dragule, ești cam palid.

fuga la școală

Mă gândesc la mama, cum îmi trage iar fermoarul la haina portocalie de iarnă și-mi pune iar gluga, așa încât căptușeala gri de blană mi se lipește de sudoarea de pe frunte și mi se freacă de urechi. Mă gândesc la chestia asta și se întâmplă. O băutură fierbinte cu miere și lămâie înghițită din cana pe care i-am dat-o eu mai demult – nu mai e cine știe ce de capul ei – și gustul amar, ca de cretă, al paracetamolului măcinat.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat zilele trecute, dragule!

— De ce-ți pare rău, mămico?

— Pentru că te-am târât pe lângă locul de joacă, în timp ce copiii ceilalți se holbau la noi.

— Mă pedepseai?

— Nu știu. Se poate. Nu sunt sigură.

— Trebuie s-o mai facem?

— Cred că da. Ia-ți haina pe tine.

— Tu m-ai îmbrăcat cu ea. Tu ai tras fermoarul.

— Da?

— Da.

— Atunci ar trebui să mergem.

— Nu vreau.

— Știu, Matthew. Dar nu te simți bine și se poate să ai nevoie de antibiotice. Trebuie să te consulte un medic. Chiar ți-am tras eu fermoarul la haină?

— Dar de ce trebuie să mergem acum? De ce nu putem aștepta până se termină pauza?

— Nu știu. Încă nu mi-am dat seama.

Îi dau înapoi cana goală cu mesajul „Cea mai bună mamă din lume”. Mă gândesc la asta și parcă sunt iar acolo. Deschide ușa și întinde mâna. I-o apuc și sunt acolo.

— Nu!

— Matthew, nu-mi întoarce vorba! Trebuie să mergem. Trebuie să te consulte un medic.

— Nu. Vreau la tata.

— Nu fi prostuț, e la serviciu. Intră tot frigul înăuntru, încetează! Trebuie să mergem.

Mă strânge tare, dar eu sunt mai puternic decât își închipuie ea. Trag tare și-i rup brățara cu degetul încovoiat.

— Uite ce-ai făcut! Ai rupt-o.

Se apleacă să ia lănțișorul căzut, iar bucățile micuțe din argint sunt împrăștiate peste tot pe podea. Trec pe lângă ea. O împing mai tare decât ar trebui. Se dezechilibrează și brațele i se agită ca aripile unui porumbel, apoi cade.

— Matthew! Stai! Ce-i?

Din câțiva pași am ieșit pe poartă și o trântesc în urma mea. Fug cât mă țin picioarele, dar mă prinde din urmă. Piciorul îmi alunecă pe trotuar și valul de aer stârnit de o furgonetă care trece în viteză mă face să tresar.

— Copile, stai! Te rog.

— Nu.

Risc și trec în fugă șoseaua principală, croindu-mi drum printre mașinile înșiruite, făcându-le să vireze brusc ca să n-o accidenteze. E nevoită să aștepte. Iau un colț, apoi pe următorul și mă trezesc la școala mea.

— Iar ai venit, Matthew? Hei, iar a venit Matthew! Uite, îl aleargă maică-sa. Îl aleargă maică-sa. Uitați! Îl aleargă maică-sa!

Eu sunt înainte, iar ea mă urmărește. Strigă la mine să mă opresc. Îmi zice băiețel. Îmi zice băiețelul ei. Mă opresc. Mă întorc. Apoi mă prăvălesc în brațele ei.

— Ia uitați-vă la ei. Uitați-vă la ei! Să cheme cineva un profesor. Uitați-vă la ei!

Mă ridică de la pământ în brațe. Mă sărută pe frunte și-mi spune că totul o să fie bine. Mă duce în brațe și-i simt bătăile inimii prin gluga aia cretină.

— Îmi pare rău, mamă! îmi pare rău!

— Nu-i nimic, băiețel.

— Mi-e așa de dor de el, mamă!

— Știu. Of, puiul meu! Știu. Mă poartă în brațe și-i simt bătăile inimii prin gluga aia cretină.

Copiii trebuie însoțiți PERMANENT de un adult

În Bristol este un pod faimos, se cheamă Podul suspendat Clifton. E un loc frecventat de sinucigași. Există chiar și un anunț pe el cu un număr de telefon de la Samariteni.

Când mama a renunțat la școală, înainte să-l cunoască pe tata, a lucrat la Rolls-Roys, se ocupa de hârțogărie.

Nu a fost prea fericită acolo, fiindcă șeful ei era un om îngrozitor, care o făcea să se simtă proastă și inutilă. Voia să-și dea demisia, dar își făcea griji că va trebui să-i spună bunicului, pentru că el voia ca ea să continue școala, iar dacă voia să renunțe condiția fusese să-și ia o slujbă.

Într-o seară se întorcea acasă cu motoreta, dar când a ajuns la poartă, nu s-a oprit.

— Am mers mai departe, mi-a spus ea. S-a urcat pe marginea patului meu îmbrăcată în cămașă de noapte, după ce mă trezise în toiul nopții când se cățărase lângă mine. Făcea des chestia asta.

— N-aveam pentru ce trăi, a șoptit.

— Mami, te simți bine?

Nu știa c-o să meargă pe podul suspendat, dar chiar asta s-a întâmplat. A realizat asta numai când nu l-a găsit.

— Mă simțeam pierdută.

— Să mă duc după tata?

— Hai să ne culcăm.

— Dormi aici în noaptea asta?

— Am voie?

— Sigur.

— Mă simțeam pierdută, a șoptit ea în pernă. Nici pe-asta nu eram în stare s-o fac.

și morții au zile de naștere

Cu o noapte înainte de ziua în care fratele meu mort ar fi trebuit să împlinească treisprezece ani, m-au trezit zgomotele pe care le scotea în timp ce se juca în dormitorul lui.

Reușeam din ce în ce mai bine să mi-l recreez în minte. Așa că am stat cu ochii închiși și l-am privit cum se întinde sub pat și scoate cutia colorată de carton.

Acolo se aflau suvenirele lui, dar dacă ești ca Simon și întreaga lume e plină de miracole, totul e un suvenir. Erau o groază de jucărioare de plastic de la surprizele de la Crăciun[4] și din Happy Meal-urile de la MacDonald's. Erau etichete autoadezive de la dentist pe care scria *Am fost curajos* și de la logoped pe care scria *Bravo* sau *Ești un star*! Erau felicitări de la bunicul și de la buni – dacă era trecut numele lui pe ea, ajungea în cutie. Erau insigne de la înot, diplome, o fosilă de pe plaja Chesil, pietricele frumoase, tablouri, poze, felicitări de la ziua de naștere, un ceas stricat – pe scurt, așa de multe tâmpenii că abia putea să-i mai pună capacul.

Simon păstra flecare zi din viața lui.

•

Era ciudat să mă gândesc că toate lucrurile astea încă mai erau acolo. În anumite privințe, era ciudat să mă gândesc că încă mai era acolo camera lui. Îmi amintesc când am ajuns acasă de la Ocean Cove, am stat toți trei pe alee și am ascultat păcăniturile slabe pe care le scotea mașina în timp ce i se răcea motorul. Am privit lung casa. Camera lui era la fel, cu fereastra de la etaj și cu perdelele galbene cu Pokémon. Nu avusese bunul-simț să se ridice și să plece. Rămăsese exact unde o lăsaserăm, în capătul scărilor, lângă camera mea.

În timp ce strângeam o pernă la piept și țineam ochii strânși, îl vedeam cum scotocește printre suvenire ca să-l găsească pe cel mai important – un petic de bumbac galben. În ăsta a fost înfășat prima oară, ca o bocceluță de bucurie și teamă, și a

[4] În original, „Christmas crackers": un fel de tuburi colorate des întâlnite la masa de Crăciun. Două persoane trebuie să tragă de capete, prilej cu care acestea scot un zgomot puternic. De regulă conțin și o jucărie. (N.t.).

devenit păturica lui. O purta întotdeauna, până la vârsta de șapte, opt, nouă ani, de colo-colo. Asta până în ziua în care i-am spus că arată ca un bebeluș. I-am spus că arată ca un bebeluș cu păturica lui de bebeluș și că, dacă n-ar fi mereu așa de greu de cap, ar înțelege. Apoi aceasta a dispărut și toată lumea a acceptat cu mândrie că depășise faza.

Am stat întins și l-am ascultat, iar somnul mă fura din nou în timp ce el se cățăra în patul lui. Apoi și-a făcut loc încă un sunet, nu într-atât încât să mă trezească, dar la granița conștiinței – mama îi cânta un cântec de leagăn.

•

Soarele primăverii desena coloane albe de-a latul covorului meu.

Era sâmbătă, ceea ce însemna că luam micul dejun așezați la masă. Mi-am luat halatul, dar nu m-am dus imediat jos. Mai întâi voiam să verific ceva.

Nu eram pentru prima dată în camera lui.

Tata nu voise să-mi fie frică sau să mă simt ciudat, așa că, după ce m-am întors de la buni, am intrat împreună. Ne-am plimbat pe acolo stânjeniți și tata a spus că știe el că Simon nu s-ar supăra dacă m-aș juca cu jucăriile lui.

Oamenii își închipuie întotdeauna că știu ce i-ar deranja și ce nu i-ar deranja pe morți și întotdeauna lucrul ăsta coincide cu ceea ce i-ar deranja sau nu i-ar deranja pe ei, ca atunci la școală, când un băiat foarte rău, Ashley Stone, a murit de meningită. Am făcut o reuniune specială pentru el și a venit chiar și mama lui, iar domnul Rogers a spus cât de *plin de viață* și de *jucăuș* era Ashley și că ne vom aminti întotdeauna de el cu dragoste. Apoi a spus că e sigur că Ashley ar fi vrut ca noi să fim curajoși și să învățăm bine. Dar eu nu cred că Ashley ar fi vrut așa ceva, poate și pentru că nu voiam eu. Înțelegeți ce vreau să spun? Dar presupun că tata avea dreptate. Pe Simon nu l-ar fi deranjat că mă joc cu jucăriile lui, fiindcă pe el nu-l deranja niciodată. Dar totuși nu m-am jucat cu ele, iar motivul e evident. Mă simțeam prea vinovat. Unele lucruri în viață sunt exact așa cum ni le închipuim noi.

Aeromodelele lui se legănau ușor pe ațe, iar caloriferul scârțâia și gemea. Am stat lângă patul lui și am ridicat păturica de pe pernă.

— Salut, Si, am șoptit. La mulți ani! Apoi am pus la loc păturica în cutia lui cu amintiri și am pus capacul.

Eu îmi închipui că cei mici cred ce vor ei.

Și poate că și oamenii mari fac la fel.

În bucătărie, tata începuse să pregătească micul dejun și întorcea baconul în tigaia încinsă.

— 'Neața, *mon ami.*

— Unde e mama?

— Vrei sendviș cu bacon?

— Unde e mama?

— N-a dormit bine, sufletel. Vrei sendviș cu bacon?

— Cred că vreau dulceață.

Am deschis dulapul, am scos un borcan și m-am chinuit cu capacul, după care i l-am dat tatei.

— Cred că-l slăbiseși tu înainte.

A ridicat o feliuță, a studiat-o și a pus-o la loc în tigaie.

— Sigur nu vrei bacon? Eu bacon mănânc.

— Tată, mergem tot timpul la doctor.

— Ah! Rahat!

A privit furios pielea înroșită de pe încheieturile degetelor, de parcă s-ar fi așteptat ca acestea să-și ceară scuze.

— Te-ai ars, tati?

— Nu e mare lucru.

S-a apropiat de chiuvetă, a dat drumul la apa rece și a spus ce neîngrijită e grădina. Eu am luat patru linguri mari cu dulceață și am golit borcanul.

— Pot să-l păstrez?

— Borcanul? De ce?

— Vreți să vorbiți mai încet? Ușa s-a deschis violent, lovindu-se de masă. Trebuie să dorm, dracului! Vă rog, azi lăsați-mă să dorm!

Nu a vorbit cu furie, parcă mai mult implora. A închis apoi ușa, de data asta încet, și, în timp ce-o auzeam cum urcă treptele, am simțit un gol teribil în burtă, genul pe care nu-l poate umple micul dejun.

— Nu-ți face griji, sufletel, a spus tata, silindu-se să zâmbească. N-ai făcut nimic. Azi e o zi mai dificilă. Ce-ar fi ca tu să termini micul dejun, iar eu să mă duc să vorbesc cu ea?

A formulat-o ca pe o întrebare, dar de fapt nu era. De fapt a vrut să spună că n-am de ales și că trebuie să stau cuminte, iar

el se duce sus la ea. Dar nu voiam să stau iar singur la masă sau să ascult o altă ceartă înăbușită răzbătând prin pereți. În plus, aveam treabă. Am luat borcanul de dulceață și am ieșit în grădină pe ușa din spate.

Sunt amintiri care mi se furișează pe sub piele. Simon voise o fermă de furnici, iar morții încă mai au și ei zile de naștere.

Ghemuit lângă magazia cu unelte, cu pământ printre degetele de la picioare, am ridicat pietre mari și netede, cum mă învățase bunicul. Dar încă nu era momentul, și nici măcar sub dalele mari n-am găsit altceva decât râme și gândăcei. Am mai căutat, făcând o gaură cu degetele – când primele picături de ploaie mi-au atins halatul, eu eram deja în altă parte: *E întuneric, e noapte, aerul are un gust sărat, iar Simon e lângă mine, își șterge picăturile de ploaie de pe obraji și urlă că nu-i mai place, că nu-i place și că vrea să se întoarcă. Sap în continuare și-i spun să nu se mai poarte ca un bebeluș, să țină lanterna dreaptă, iar el o tine cu mâini tremurătoare, până când ochii ei din năsturași lucesc în lumină.*

— Matthew, dragule! Mama era la fereastra dormitorului ei și striga: Plouă!

Când am deschis ușa din spate, s-a trântit cea de la intrare.

Am dat fuga sus.

— Dragule, ce ne facem noi cu tine? Mi-a scos halatul ud și m-a înfășurat într-un prosop.

— Unde s-a dus tata?

— S-a dus la plimbare.

— Plouă.

— Nu cred că o să stea prea mult.

— Aș fi vrut să luăm micul dejun împreună.

— Sunt așa de obosită, Matthew.

Am stat unul lângă altul pe pat și am privit ploaia cum se izbește de fereastră.

o altă poveste

Azi numai cincisprezece minute, apoi trebuie să fac injecția. Nu prea mă împac cu pastilele, așa că soluția e un ac lung și ascuțit.

O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta.

Prefer să nu mă gândesc la asta acum. Cel mai bine e să nu mă gândesc până nu vine momentul să-mi facă injecția.

•

Vreau să spun o poveste. Când Steve-cloncănici-clipici m-a învățat prima oară să folosesc computerul, a spus că pot să folosesc și imprimanta. „Ca să împărtășești cu noi ceea ce scrii, Matt. Sau să iei foile acasă, ca să fie în siguranță.”

Atât că zilele trecute imprimanta nu a mers. Eu mă gândeam la ziua aceea în care mama m-a dus la doctorul Marlow, dar în schimb m-a consultat un alt medic generalist. Nu-mi aminteam amănuntele, de exemplu ce anume credea mama că am sau de ce nu era doctorul Marlow. Așa că am inventat ceva despre alunița de lângă sfârc și că doctorul Marlow era în concediu. Poate că era chiar adevărat, dar nu contează. Ceea ce contează e că doctorița cea nouă a vrut să discute cu mama între patru ochi, iar discuția lor a fost începutul **unui capitol complet nou** din viața noastră. Dar când am încercat să dau print, mi-a dat un mesaj de eroare și nu a ieșit niciun fel de hârtie.

Așa că asta a fost.

Până azi de dimineață la Grupul de Artă, unde șoptitoarea de Jeanette ne dă sticluțe cu culori tempera, lipici, carioci vechi și tocite și șervețele, iar noi ar trebui să ne manifestăm creativitatea. Am stat lângă Patricia, care probabil că are vreo șaizeci de ani, sau poate chiar mai mult, dar poartă o perucă cu păr lung blond și se preface că are douăzeci de ani. Poartă ochelari de soare cu rame negre, își dă cu un ruj roz aprins, iar azi poartă și un costum mulat de pisicuță, tot roz aprins. De obicei, face desene în culori vii cu creioane colorate, despre care Jeanette spune că sunt frumoase. Azi-dimineață însă făcea altceva, era tăcută și complet absorbită și tăia cu precizie o

bucată de hârtie cu niște foarfece boante, apoi aranja cu grijă piesele decupate pe un pătrat din carton.

Presupun că imprimanta mi-a scuipat până la urmă paginile și au ajuns la maculatură. Era un sentiment ciudat și pentru o clipă mi-a venit să urlu, dar m-am abținut, fiindcă Patricia e o femeie foarte de treabă și cred că, dacă ar fi știut că eu le-am scris, nu le-ar fi luat. A clătinat din cap, îndepărtându-se puțin de mine; **VĂ ROG SĂ NU MAI CITITI PESTE UMĂRUL MEU**. Vă dați seama de ce era diferit? Însă nu am vrut s-o supăr, așa că mi-am văzut de desenele mele, în timp ce ea continua să-mi rearanjeze viața, lipind-o cu Pritt Stick.

Am așteptat până înainte de sfârșitul orei, când avem câteva minute în care să le împărtășim și celorlalți ce am făcut, dar știam că Patricia nu avea s-o facă, pentru că, deși poartă hainele alea, de fapt este foarte timidă.

— Curăț eu pensulele, m-am oferit.

— A venit deja momentul? a întrebat Jeanette.

Vreau să spun o altă poveste, o poveste care-i aparține altcuiva. Nu va fi la fel ca a mea și, deși ar putea fi tristă în anumite privințe, va fi și veselă, pentru că în final există și desene frumoase cu creioane colorate și o doamnă cu părul lung și blond, care are veșnic douăzeci de ani.

Am mers împrejurul mesei ca să strâng pensulele și mi-am aruncat privirea peste umărul ei. Despre Patricia putem afla că e

prizonieră
în
două fotografii înrămate
rușinoasă
privirea i se plimbă între
cea mai tânără
și
acest
trup
bătrân,
sfârșit

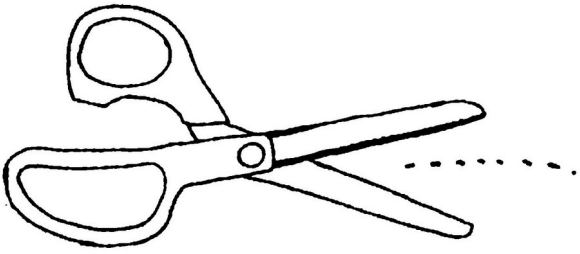

o a doua părere

Și-a trecut buricul degetului peste alunița mică și închisă la culoare de lângă sfârc și am simțit cum mă aprind la față.

— Nu te mănâncă?

— Nu.

— A crescut sau și-a schimbat culoarea?

— Nu cred.

— De obicei mergem la doctorul Marlow, a spus mama pentru a treia oară.

Mi-am tras bluza și m-am chircit pe scaun, rușinat de corpul meu în schimbare, de faptul că începuse să se lăbărțeze, să pută și să-i crească smocuri de păr, așa încât cu fiecare zi mă cunoșteam din ce în ce mai puțin.

— Câți ani ai, Matthew?

— Are zece ani, a răspuns mama.

— Ba am aproape unsprezece, am intervenit eu.

Ea s-a întors înapoi spre monitorul computerului, trecând în revistă programările. Am privit cu gândul aiurea cele două fotografii înrămate cu fiicele doctorului Marlow, cea mai mică era călare pe cal, iar sora ei în roba de absolvire, zâmbitoare, cu ochii întredeschiși, și m-am întrebat dacă doctorița cea nouă va avea și ea biroul ei și fotografii cu familia ei la care să casc eu ochii la fiecare câteva săptămâni, până când aveam să mă simt de parcă i-aș cunoaște.

— Cum te descurci la școală?

— Ce?

Se uita direct la mine, nu era ocupată cu vreo rețetă și nici nu scria la computer, ci se uita direct la mine, aplecată înainte.

Mama a tușit și a spus că ei i se părea că alunița crescuse, dar că poate nu era așa.

— Probabil că după vacanță mergi la gimnaziu?

Îmi venea să mă întorc spre mama după ajutor, dar ceva din poziția aplecată a doctoriței mă reținea. Nu vreau să spun că mă simțeam captiv. Vreau să spun că mă simțeam reținut.

— Nu merg la școală.

— Nu?

— Îl educăm la domiciliu, a spus mama. Apoi a adăugat: Pe vremuri am fost profesoară.

Doctorița se tot uita la mine. Își așezase scaunul aproape de al meu, iar acum m-am trezit că mă aplec și eu în față. E greu de explicat, dar în acel moment m-am simțit în siguranță, de parcă puteam spune tot ce voiam.

Dar nu am spus nimic.

Doctorița a dat din cap.

— Nu cred că ai de ce să-ți faci griji din pricina aluniței, Matthew. Nu-i așa?

Am clătinat din cap.

Mama era în picioare, deja mulțumea și mă conducea spre ușă, dar atunci doctorița a spus:

— Am putea sta de vorbă între patru ochi o clipă?

Am simțit că mama mă strânge mai tare de braț, plimbându-și privirea de la unul la altul.

— Dar sunt mama lui.

— Scuze! Nu m-am exprimat clar, Susan. Noi două am putea să stăm de vorbă între patru ochi o clipă? Apoi s-a întors spre mine și m-a asigurat: N-ai de ce să-ți faci griji, Matthew.

Recepționera îi spunea unei femei cu un cărucior de copil că doctorul Marlow este în vacanță până la sfârșitul lunii, dar că îi tine locul o doctoriță tânără, că era foarte cumsecade și că ei sperau chiar să rămână definitiv. M-am așezat pe covorașul de cauciuc din colț, unde sunt jucării pentru copii. Cred că eram prea mare pentru asta și, după ce m-a fulgerat cu privirea și a oftat din rărunchi o vreme, femeia m-a întrebat dacă aș vrea să-i fac loc și *copilului* ei să se joace.

— Pot să mă joc cu el?

— Hm!

Băiețelul ei a întins mâna și i-am dat o piesă de la un joc de construit, pe care a aruncat-o pe jos și a râs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume. Am luat-o și el a făcut la fel, de data asta a râs și mama lui și a spus:

— E prostuț, ascultă la mine, e prostuț rău.

— Am și eu un frate.

— Da?

— Da. Era mai mare decât mine. Eram buni prieteni. Dar acum a murit.

— Înțeleg. Îmi pare rău…

S-a auzit un clopoțel și un nume s-a derulat pe afișajul electronic de lângă recepție.

— Mă tem că e rândul nostru. Haide, domnișorule! Și-a luat băiețelul, dar acesta a început imediat să scâncească și să întindă mâinile spre mine.

— Care va să zică ți-ai făcut un prieten nou, a spus ea, după care a pornit în grabă cu el pe coridor.

— Am un frate, am spus iar, fără să mă adresez cuiva anume. Dar nu mă mai gândesc chiar așa de mult la el.

Am pus piesele jocului de construit deoparte.

A apărut și mama, își punea o rețetă în geantă.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

— Hai să ne luăm înghețată!

Nu cred că era cea mai potrivită vreme pentru mersul în parc, era destul de rece și de înnorat. Dar am mers totuși. Mama a cumpărat înghețată din furgonetă și ne-am cocoțat în leagăne unul lângă celălalt.

— N-am fost o mamă prea bună, nu?

— Așa a spus doctorița?

— Îmi fac griji, Matthew. Îmi fac griji tot timpul.

— Ai nevoie de medicamente?

— E posibil.

— O să divorțați tu și tata?

— Dragule, de ce crezi așa ceva?

— Nu știu. O să divorțați?

— Sigur că nu.

Și-a terminat înghețata, s-a dat jos din leagăn și a început să-l împingă pe al meu.

— Nu sunt bebeluș, mamă.

— Știu, scuze. Știu. Uneori cred că ești mai matur și decât mine.

— Ba nu crezi.

— Ba da. Și categoric ești deja prea deștept pentru mine. Rezolvi mai repede exercițiile decât ți le corectez eu.

— Ba nu e adevărat.

— Ba da, dragule. Cred că, dacă te-ai întoarce la școală, profesorii ar fi uluiți.

— Zău?

— Zău.

— Am voie?

— Asta vrei?

Se poate să nu se fi întâmplat așa de repede cum povestesc eu, sau să fi ajuns în discuție cu atâta ușurință. Probabil că am stat mult timp în parc, oscilând între momente de vorbărie și tăcere, fiecare dând târcoale unei idei, prea speriați să ne avântăm și s-o vedem cum se scufundă, de data asta la adâncimi incredibile. Nu. Nu s-a întâmplat nici iute, nici cu ușurință. Dar s-a întâmplat. În ziua aia. În parcul ăla.

— Nu că nu-mi place să mă înveți tu…

— Știu. Nu-i nimic. Știu.

— Am putea să mai facem lecțiile seara.

— Am să te ajut la teme.

— Și o să mă mai ajuți să-mi scriu poveștile?

— Dacă îmi dai voie… Mi-ar plăcea mult.

Partea bună când stai de vorbă cu cineva care e în spatele tău e că te poți preface că nu știi că plânge, și nu trebuie să te străduiești prea tare să-ți dai seama de motiv. Poți pur și simplu să-l ajuți să se simtă mai bine.

— Poți să mă dai în leagăn dacă vrei, mamă.

— Acum pot, nu?

— Dacă vrei.

Și asta a făcut, m-a dat în leagăn, din ce în ce mai tare, iar când, în sfârșit, norii i-au făcut loc soarelui să strălucească, era de parcă ar fi strălucit numai pentru noi.

un capitol complet nou

— Ce e? Salut, *mon ami*.

— Tată, mă ajuți să-mi fac nodul la cravată?

— Cât e ceasul?

Mama s-a răsucit în pat și și-a scos masca de ochi.

— Matthew, e miezul nopții.

— Nu știu cum să-mi fac nodul la cravată. Pot să aprind lumina?

Am apăsat pe întrerupător și au gemut amândoi, apoi tata a spus căscând:

— De obicei, mai întâi iei cămașa pe tine, amice.

— Vreau doar să exersez.

— Putem să exersăm dimineață, înainte să plec eu la serviciu. S-a întors și și-a tras plapuma peste cap. E miezul nopții.

Am stins lumina, m-am întors în camera mea și m-am mai războit un pic cu nodul, fiindcă eram prea neliniștit să adorm. Însă nu a durat mult și a venit mama să stea cu mine. Știam că așa o să facă. Știam că o să vină să stea cu mine dacă îi trezesc.

— Dragule, trebuie să dormi.

— Dar dacă nu mă place nimeni?

Nu știu cine era mai îngrijorat că mă întorc la școală, eu sau ea. Dar ea avea pastilulețele alea galbene, care îi mai domoleau neliniștea.

— Sigur că or să te placă. Mi-a dat părul după ureche, cum avea obiceiul când eram mic. Sigur că or să te placă.

— Dar dacă nu mă plac?

Mi-a povestit despre prima ei zi de școală la gimnaziu, că-și rupsese mâna în vacanța de vară și o avea în ghips. A spus că erau așa de mulți elevi noi, dar că aceștia se simțeau exact ca ea. Deja la ora prânzului, ghipsul îi era plin de mesaje de încurajare din partea noului ei grup de prieteni.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— E frig, lasă-mă să intru.

Am dat la o parte așternuturile și m-am mutat mai încolo ca să poată intra lângă mine.

— Asta e partea frumoasă, a spus, ridicând o pernă. Una dintre supraveghetoarele de la locul de joacă mi-a văzut ghipsul cu mesaje și a vrut să mă pedepsească pentru că am încălcat regulile școlii privind uniforma! Așa că, în prima zi, m-am trezit la directoare, care i-a mulțumit supraveghetoarei pentru grijă, mi-a privit ghipsul, a luat un pix și a scris: „Bun venit la Pen Park High!”

Presupun că era o poveste frumoasă.

Dacă era adevărată.

FUTU-I

Nu m-am simțit prea bine în ultimele zile.

E mult mai dificil decât credeam eu. Să te gândești la trecut e ca și când ai săpa morminte.

Mai demult am îngropat amintirile pe care nu ni le doream. Am găsit un petic de iarbă în Tabăra de vacanță Ocean Cove, lângă coșurile de gunoi, sau mai sus, pe potecă, aproape de dușuri, am păstrat amintirile pe care ni le doream și le-am îngropat pe celelalte.

Dar să vin aici în fiecare luni, miercuri și vineri, să-mi irosesc viața cu DEMENȚI ca Patricia și asiaticul din camera de relaxare, care își strecoară în buzunar piese de puzzle și se leagănă înainte și înapoi ca un pendul, și cu TÂRFA aia slăbănoagă care sare într-un picior pe coridor și cântă Dumnezeu ne va izbăvi, Dumnezeu ne va izbăvi, când eu tot ce-mi doresc e să mă concentrez, dar nu pot, fiindcă porcăria aia pe care mi-o injectează mă face să mă bâțâi și să mă schimonosesc și-mi umple gura cu atâta salivă încât îmbălez dracului tastatura, vreau doar să spun că e mai greu decât mi-am imaginat.

•

— Chestia e că la tine n-a fost același lucru, nu, mamă?

— În anumite privințe…

— Ba n-a fost. N-a fost același lucru, pentru că în primul rând buni nu te-a împiedicat să te duci la școală și nici nu te-a obligat să stai singură un an întreg, să te prefaci că greșești la exerciții și să te întrebi când…

— Nu, Matthew. Nu am…

— Și să mă întreb când va trebui să mă duc la doctor, dacă o să mă târăști pe lângă școală în timp ce toată lumea se holbează și mă arată cu degetul…

— Te rog, Matthew…

— Se holbează și mă arată cu degetul…

— Nu a fost…

— Ba da! Exact așa a fost. Și din cauza ta a fost așa. Iar acum trebuie să-i revăd pe toți. Nu-mi pasă de cei noi. Nu-mi pasă de oamenii care nu mă cunosc. Nu-mi pasă că nu are cine să-mi scrie pe rahatu' ăla de ghips. Nu-mi…

— Matthew, te rog să mă asculți.

A încercat să mă cuprindă cu brațele, dar m-am ferit.

— Nu. Nu trebuie să te ascult. Nu trebuie să te mai ascult. N-am să te mai ascult niciodată. Nu-mi pasă ce crezi.

— Trebuie să te culci, Matt.

S-a clătinat un pic când s-a ridicat în picioare și, preț de o clipă, m-a privit de sus, de parcă ar fi stat pe marginea unei faleze.

Mai aveam un lucru de spus, dar nu voiam să urlu. M-am străduit ca fiecare cuvânt să iasă ca o șoaptă apăsată.

— Te urăsc.

Mama a închis încet ușa în urma ei.

strângeri de mână

Nu v-am descris strângerea de mână aparte a mea și a tatei.

Când am devenit *amis,* ne-am stabilit o strângere de mână. Cred că am mai pomenit de lucrul ăsta, dar n-am spus cum e. E o strângere de mână aparte, nu secretă, așa că vă pot spune.

Întindem mâna stângă și ne întrepătrundem degetele, apoi ne lipim degetele mari. Cred că am făcut asta de mii de ori.

N-am numărat.

Fiecare strângere de mână aparte durează o secundă, dar dacă le-am pune cap la cap, s-ar întinde pe parcursul a câteva ore.

Dacă ar face cineva o fotografie de fiecare dată, exact când ni se ating degetele mari, și le-ar derula în viteză, ar forma genul ăla de filmare lentă, ca la emisiunile despre natură, ca să vezi cum cresc plantele sau cum se târăsc buruienile pe pământ printr-o pădure.

Filmul începe cu un băiețel de cinci ani, care e în vacanță cu familia în Franța. A tot încercat să amâne ora de culcare vorbind cu tatăl lui despre crapul pustnic pe care l-au prins în helești cu pietre.

Strângerea de mână a fost ideea tatălui. Degetele mari li se ating, iar aparatul de filmat pornește. Pe fundal, de pe balconul hotelului, privesc mama și fratele mai mare ai băiatului. Trădează o ușoară mândrie și invidie.

Ziua și noaptea trec într-o străfulgerare, anotimpurile se contopesc, norii explodează, lumânările se topesc pe glazură, o ghirlandă de flori putrezește. Băiatul și tatăl lui străbat timpul, cu degetele mari lipite.

Băiatul crește ca o buruiană.

Și în fiecare clipă e o lume nevăzută, dincolo de balcoane, în afara granițelor memoriei, departe de hotarul înțelegerii.

Nu pot decât să descriu realitatea așa cum o cunosc eu. Mă străduiesc cât pot și promit să încerc și în continuare. Noroc!

prodrom, s.n. Simptom care precedă sau anunță apariția unei boli[5]

Există vreme și există climă.

Dacă afară plouă sau dacă înfigi iar și iar vârful unui compas în umărul unui coleg, până când cămașa lui albă de bumbac începe să semene cu o sugativă, se cheamă că e vremea.

Dar dacă trăiești într-un loc unde plouă adesea sau percepția îți dă greș și se dislocă așa încât te retragi, bănuitor și înspăimântat de cei apropiați, se cheamă că e clima.

Despre asta am învățat la școală.

Am o boală, o afecțiune cu formă și glas de șarpe. Ori de câte ori învăț un lucru nou, învață și ea.

Dacă ai HIV, cancer sau picior de atlet, nu le poți învăța nimic. Când Ashley Stone era pe moarte din cauza meningitei, se poate să fi știut că e pe moarte, dar meningita lui nu știa. Meningita nu știe nimic. Însă boala mea știe tot ce știu eu. Mi-a fost greu să înțeleg lucrul ăsta, dar în clipa în care am înțeles, boala mea a înțeles și ea.

Astea sunt lucrurile pe care le-am învățat.

Am învățat despre atomi.

Boala și cu mine.

Aveam treisprezece ani.

— ÎNCETEAZĂ, ÎNCETEAZĂ IMEDIAT!

S-a făcut mov la față și o venă groasă a început să-i pulseze pe gât. Domnul Philips era genul de profesor care voia ca lecțiile să fie distractive. Era greu să-l enervezi.

Dar Jacob Greening se descurca de minune în privința asta. Nu-mi amintesc exact ce făcea. Eram la ora de științe, așa că probabil avea legătură cu robinetele de gaz. În laboratorul de științe erau robinete cu gaz pe mese pentru arzătoarele Bunsen. Poate că Jacob a pus gura pe unul dintre ele și a tras din gaz ca să vadă ce se întâmplă, se poate să se fi făcut mov la față și venele de pe gât să i se fi zbătut. Poate era hotărât să-l sufle spre flacăra unei brichete, ca să scuipe foc.

[5] Dicționarul explicativ al limbii române. (N.t.).

Și Jacob voia ca lecțiile să fie distractive.

Ne cunoscuserăm încă din prima zi.

S-a întâmplat așa:

Tata mă învățase să-mi fac nod la cravată, după cum îmi promisese. Jacob a venit la școală fără cravată. La strigarea catalogului a început să-mi șoptească la ureche, de parcă ne-am fi cunoscut de ani de zile. Îi tot dădea înainte că trebuie să se ducă la director, că are o treabă personală și e foarte important. Nu l-am ascultat prea bine. Îmi tot zbura gândul la ceea ce-i spusesem mamei, că o urăsc. Mă dusese la școală în liniște. Mi-am lipit fața de geamul rece, iar ea tot schimba posturile de radio. O rănisem și încercam să-mi dau seama dacă îmi pasă. Jacob încă vorbea și abia acum realizam că era neliniștit. Cuvintele i se împiedicau unele de altele. Trebuia să se ducă la director, dar nu avea cravată. Asta era buba.

— Poți s-o iei pe a mea dacă vrei.

— Se poate?

I-am dat cravata mea și și-a trecut-o pe sub guler, apoi m-a privit neajutorat. Așa că i-am făcut eu nod. I-am întors gulerul și i-am băgat capătul în cămașă. Presupun că așa am devenit prieteni. Se așeza lângă mine la lecții, dar în pauză dispărea, țâșnea pe poarta școlii cu rucsacul lipit de un umăr și cu hanoracul fluturându-i în vânt. Avea voie să meargă acasă. Nu vorbea pe tema asta.

Domnul Philips a lovit cu pumnul în bancă.

— Nu e de ajuns, Jacob! Comportamentul ăsta permanent copilăresc și periculos…

— Îmi cer scuze, domnule. Chiar în timp ce spunea asta, un zâmbet i s-a strecurat pe fața presărată cu acnee. E ciudat cât de repede ne schimbăm – nu mai era genul căruia să-i pese că n-are cravată.

— Ieși! Ieși din clasa mea!

A început să-și strângă ușor lucrurile.

— Lasă ghiozdanul. Poți să-l iei după ce sună.

— Dar…

— Ieși! Imediat!

Problema pe care o aveam pentru că stăteam lângă Jacob era că, ori de câte ori atrăgea atenția asupra lui, toată lumea se uita și la mine. Atunci mă înfuriam pe el. Întrebare:

Ce ai în comun cu Albert Einstein?

1) Ești format din tipuri asemănătoare de atomi.
2) Ești format din același tip de atomi.
3) Ești format parțial din ACEIAȘI atomi.

•

Jacob Greening a trântit ușa în urma lui, iar domnul Philips ne-a cerut să ne liniștim și să ne uităm la tablă. Mă gândesc că e o întrebare bună.

— Aș vrea să decideți cu toții care dintre afirmații credeți că este adevărată și să scrieți unu, doi sau trei la finalul caietelor de exerciții.

— Domnule!

— Da, Sally!

— Și dacă nu știm, domnule?

— Nu mă aștept să știți. Vom găsi răspunsul împreună. Vreau să vă mai pun o întrebare. Cât cântăresc eu, după părerea voastră?

— Poftim? Sally a ridicat din umeri, iar eu mi-am imaginat cum ar fi s-o sărut pe gât, sau cum ar fi sânii ei la pipăit.

— Ghicește.

— Vreo șaptezeci și cinci de kilograme?

— Ai presupus bine.

Sally a zâmbit, apoi m-a văzut căscând ochii. Ești ciudat, a dat ea din buze. M-am întors și am luat penarul lui Jacob. Era genul de băiat care-și desenează mânere de ușă pe penar.

Niciodată nu l-am înțeles pe băiatul ăsta.

Domnul Philips stătea lângă tablă.

— Cântăresc vreo șaptezeci și patru de kilograme, ceea ce înseamnă că am aproximativ $7,4 \times 10^{27}$ de atomi în corp.

Asta e o modalitate prin care să prescurtezi numere uriașe. Uite cum arată numărul scris complet:

7.400.000.000.000.000.000.000.000.000

Jacob dădea șuturi în peretele de pe coridor. Sally copia zerourile. Altcineva se uita pe fereastră. Altcineva își imagina viitorul. Altcineva simțea cum începe să-l doară capul. Pe altcineva îl trecea pipi. Altcineva se străduia să țină pasul. Altcineva era plictisit și furios. Altcineva era în altă parte, iar domnul Philips spunea:

— Asta înseamnă mai mult decât toate firele de nisip de pe orice plajă.

•

E
mai
mult
decât
toate
STELELE
din
întregul
UNIVERS

•

Astea sunt lucrurile pe care le-am învățat.

Eu și boala mea.

— Acum miliarde de ani, au explodat niște stele, care au împrăștiat atomi prin spațiu, și de atunci noi îi tot refolosim aici, pe Pământ. Exceptând câte o cometă, un meteorit și ceva praf interstelar, folosim exact aceiași atomi iar și iar de la formarea Pământului încoace. Îi mâncăm, îi bem, îi respirăm și suntem formați din ei. Chiar în acest moment, fiecare dintre noi face schimb de atomi cu toți ceilalți, și nu doar noi între noi, ci și cu alte animale, copaci, ciuperci, mucegaiuri…

Domnul Philips s-a uitat la ceas, era aproape de pauză, iar lumea începuse deja să-și strângă manualele și să pălăvrăgească.

— Liniște, vă rog! Aproape am terminat. Așadar, ce aveți în comun cu Einstein? Unu. Sunteți formați din tipuri asemănătoare de atomi? Da, presupun că da și, exceptând variațiile minuscule, toți oamenii sunt formați din aceleași ingrediente de bază, oxigen (șaizeci și cinci la sută), carbon (optsprezece la sută), hidrogen (zece la sută) etc. Deci și numărul doi e corect, dar ce ziceți de numărul trei? Oare se află acum printre noi vreo părticică din unii dintre cei mai mari fizicieni ai lumii?

Și-a plimbat privirea prin încăpere, făcând o pauză de efect.

— Din nefericire, se pare că nu îndeajuns. Pentru cei interesați, răspunsul este da, și nu doar unu-doi atomi, ci probabil că mulți, mulți, mulți atomi, care mai demult au făcut parte din Einstein, se află actualmente, cel puțin pentru un timp, în voi. Chiar în acest moment. Și nu doar din Einstein, ci și din Iulius Caesar, Hitler, oamenii cavernelor, dinozauri…

Clopoțelul a sunat, retezându-i lista.

Dar eu am mai adăugat pe cineva.

Jacob a dat buzna în clasă, și-a înșfăcat ghiozdanul și pe-aci ți-e drumul, ignorându-l pe domnul Philips, care i-a spus să stea. Nu știu de ce, dar în ziua aia am hotărât să-l urmăresc. Poate că nici nu a fost așa. Poate că a fost în altă zi.

Poate că am așteptat în ploaie, ascuns lângă adăposturile pentru biciclete, care arată mai degrabă ca niște cuști, iar după ce el a țâșnit pe poartă, respirând anevoie, am fugit după el. Nu era chiar așa de departe; la câteva străzi de la intrarea pe proprietatea cu bungalouri mici și petice pătrate de gazon verde perfect întreținut.

Era o chestie, presupun, să văd unde locuiește. Probabil că aveam să mă întorc și să pornesc înapoi imediat ce intra.

— Jacob!

De fapt nu m-am întors.

L-am strigat.

Din ce în ce mai des în ultima vreme aflam ce am de gând să fac exact când făceam acel lucru. Era pe verandă.

— Jacob! Glasul mi s-a risipit în vânt. A închis ușa, iar eu am stat o vreme pe iarba din față, trăgându-mi răsuflarea.

Ploaia se întețise. Mi-am tras gluga și am ocolit bungaloul. Era mic, precum căsuța păpușilor. Nu vreau să spun că nu era drăguț, ba chiar deloc. În orice caz, nu totul trebuie să însemne ceva.

Am făcut cu grijă un pas peste câteva ghivece goale și peste un pitic de grădină cu o undiță în mână. Nu mă furișam. Nu se pune că mă furișam, pentru că încercasem să-i reținatenția.

Îl strigasem.

Parcă.

În spate, am ajuns la fereastra mare, cu obloane din lemn. M-am ghemuit și am apucat pervazul ud cu degetele.

Scaunul cu rotile a fost primul lucru pe care l-am văzut, dar ea nu stătea pe el. Era în pat, iar acum Jacob era lângă ea, aplecat deasupra ei, prindea niște cleme de un fel de macara metalică. S-a dat înapoi și avea o telecomandă în mână. Ușor, a început să se ridice de pe saltea cu ajutorul unei chingi uriașe. Mișcările lui Jacob erau precise și eficiente. A prins capătul macaralei cu amândouă mâinile și a mutat-o din pat, a tras de așternuturile murdare și a pus în loc altele curate. Nu m-am mai uitat la el, fiindcă nu-mi puteam smulge privirea de la ea. În felul în care o întorsese, stătea atârnată cu fața spre fereastră, spre mine, cu

mâinile umflate zăcându-i pe lângă corp, cu privirea palidă ațintită înainte.

E întuneric, e noapte, aerul are gustul sărat, iar Simon urlă, mă imploră să n-o dezgrop, îmi spune că-i e frică. Iau păpușa, e murdară, leoarcă. Mâinile îi atârnă pe lângă corp. O ridic în aer. Ploaia cade, iar Simon se dă înapoi, cu mâna la piept. Vrea să se joace cu tine, Simon. Vrea să joace de-a prinselea.

Am fugit, am alunecat pe laterala bungaloului, împiedicându-mă de un ghiveci de piatră, m-am ridicat iar, am traversat peluza, prea înspăimântat să mă uit înapoi, am traversat drumul, am ieșit pe porți, am intrat în școală, trilioane de atomi se izbeau în mine, numai atomi, trilioane de atomi și mulți, mulți, mulți dintre atomii lui Simon. Undeva, pe terenul de joacă, m-am prăbușit. Și am vomitat.

•

Poate că am avut și geografie în aceeași zi. Sau poate că nu. Poate a fost în altă zi.

Profesorul a pus o înregistrare despre vreme și climă. Mai ții minte diferența? Lumina era stinsă, ca să vedem mai bine ecranul, așa că nu cred că Jacob m-a observat când i-am băgat mâna în penar și i-am luat setul de compasuri. V-am spus deja ce s-a întâmplat apoi. Scuze, Jacob.

scara de observație

— Doamne sfinte, tu te auzi cum vorbești? Parcă ai fi taică-tău. Deci asta e soluția, nu? Ce-o să faci, Richard? O să-mi bagi tu mințile în cap?

— Crezi că n-aș fi în stare?

— Și ce anume crezi că o să învețe din asta?

— Că n-are voie…

— Zi mai departe.

— Dumnezeule, Susan! N-avem ce face.

— Nu asta am sugerat.

Stăteau în lumina lampadarului, ținându-se de mână, încă ținându-se de mână, deși discutau în contradictoriu ce să facă cu un fiu ca mine. Mama își odihnește capul pe umărul tatei, iar o a doua sticlă de vin e aproape terminată.

— Și apoi?

— Știe că e rău ce-a făcut…

— E inacceptabil.

— Mergem la școală…

— Da, pentru că am fost chemați.

— Nu, pentru că ne-am oferit să mergem. E adolescent. Ei trec prin anumite faze. Tu n-ai trecut?

— Nu prin faza asta. Eu n-am agresat pe nimeni.

— N-a fost…

— Dar tu te auzi ce spui? Nu e normal, nu e o etapă din procesul de creștere. Și știi ce doare cel mai tare?

— Ești dezamăgit, știu. Și eu…

— Nu, nu e asta. Am fost dezamăgit când a înjurat-o pe maică-ta. Am fost dezamăgit când a început să ia note mici și nu a părut să-i pese. Am fost dezamăgit când l-am prins fumând, și iar când l-am prins fumând iarbă. Ar fi prea mult să-mi ceri să-mi amintesc o zi din ultimul an când nu m-a dezamăgit cu ceva băiatul ăsta. Dar asta…

— Hai s-o lăsăm acum!

— Mi-e rușine.

•

Simon avea obiceiul să stea cu o jumătate de oră mai mult decât mine, pentru că era cel mai mare. Mă spălam pe dinți și mă băgăm în pat, dar când eram sigur că mama se dusese jos, veneam și eu.

De pe treapta a patra din capăt, cu fruntea lipită de balustradă, vezi printr-un panou de sticlă dincolo de ușa camerei de zi mare parte din canapea, jumătate din măsuța de cafea și un colț din șemineu. Priveam până când bezna de pe hol învingea lumina din camera de zi, iar blândețea glasurilor lor se amesteca cu propria-mi răsuflare, așa că uneori nici nu simțeam cum mă ridică mama sau îmi zice „pungaș mic”. A doua zi de dimineață mă trezeam pur și simplu în căldura ocrotitoare a patului meu.

Într-o noapte, Simon citea ca să exerseze. Nu cu mult timp înainte de asta, era un ritual al nostru, amândoi citeam pe rând din aceeași carte.

— E pagina mea, Matthew, nu a ta.

— Încerc doar să te ajut.

— Mă descurc și singur.

Nu se descurca. Cel puțin nu prea bine. Așa că exersa cu mama după ce eu mă duceam la culcare, iar eu o priveam cum îl învață răbdătoare aceleași cuvinte noapte de noapte; nu-l putea iubi mai mult de atât. Tata era exilat la capătul celălalt al canapelei, unde eu nu-l vedeam bine, doar picioarele întinse și un picior încălțat cu șosetă odihnindu-se pe măsuța de cafea.

Asta se întâmpla în timp ce Simon citea din cartea cu poze cu Regele Leu. I-a cumpărat-o buni de la un magazin cu scop caritabil și a devenit preferata lui, pentru că, atunci când Pumbaa și Timon încep să vorbească despre Hakuna Matata, tata încerca să cânte. Era așa de amuzant, fiindcă nu știa exact versurile și întotdeauna ajungea numai până la jumătate, apoi începea să cânte *King of the Swingers*[6], care nici măcar nu e din Regele Leu. Presupun că trebuia să fi fost acolo, dar era tare amuzant.

Atât, că în noaptea aia, în timp ce eu stăteam pe scara de observație, nu au ajuns așa de departe, fiindcă, atunci când moare tatăl lui Simba în goana bizonilor, Simon a amuțit.

— Ce e, dragule?

— Dacă moare tăticul?

[6] Melodie de pe coloana sonoră a filmului de desene animate *Cartea junglei.* (*N.t.*).

Pe tata nu-l vedeam bine. Și-mi era greu să-l și aud. Dar la un moment dat ajungi să-ți dai seama ce răspuns ar putea da cineva. Tata ar fi făcut o față caraghioasă, ar fi holbat ochii și ar fi spus ceva de genul: „Ei, drăcie, sufletel! Știi tu ceva ce nu știe bătrânu' tău?"

În mod normal asta ar fi fost de ajuns ca treburile să se rezolve, dar nu și de data asta, pentru că Simon a repetat. „Dacă mori? Dacă… dacă muriți amândoi?"

Când îl cuprindea panica, se chinuia să-și recapete răsuflarea, iar asta înrăutățea și mai tare lucrurile. Înainte să mă nasc eu, a fost o vreme în care nu putea respira așa de mult timp, încât i se albăstrea pielea. În orice caz, așa mi-a spus mama. Și chiar în timp ce spunea că a făcut o mică operație ca să nu se mai întâmple așa ceva niciodată, chiar în timp ce-mi spunea asta, părea înfricoșată.

— Cine ar… Ce s-ar…

Se ținea de piept. Trebuie să fi părut un supererou când am dat buzna pe ușă, cu halatul fluturându-mi ca o mantie. Probabil că șocul l-a făcut să iasă din starea în care era, și nu știu sigur dacă a auzit ce am spus, dar am zis: „O să am eu grijă de tine, Simon. Întotdeauna o să am grijă de tine".

Am citit restul poveștii în familie. Iar când am ajuns la Hakuna Matata, am cântat cu toții *King of the Swingers.* Nu mi-am mai văzut niciodată părinții așa de mândri.

•

Tata și-a băut și restul de vin și s-a dus să-și mai umple o dată paharul. Mama și-a pus mâna peste a lui.

— Suntem obosiți. Hai la culcare!

— Mi-e rușine de propriul meu fiu.

— Te rog, nu spune asta.

— Ăsta e adevărul. Și nu e prima oară.

— Ce vrea să însemne asta?

— Știi exact ce înseamnă, nu te preface că nu ți-a fost și ție.

— Să nu îndrăznești! Cum… Ești beat.

— Oare?

— Da. Ești beat. E băiețelul nostru, pentru numele lui Dumnezeu.

Tata s-a lăsat să alunece spre capătul canapelei și nu i-am văzut decât piciorul încălțat cu șosetă, odihnindu-i-se pe măsuța de cafea.

un nor de fum

Jacob a prins clemele într-o parte și m-a privit cum le prind și eu pe ale mele.

— La a treia gaură, a spus.

Știam deja chestia asta.

Dar voia să fie sigur.

Când a fost bine prinsă, am luat telecomanda și am apăsat pe butonul ↑ aducând brațul mecanic la viață cu o smucitură și astfel ridicând-o ușor în aer.

— E foarte drăguț din partea ta că ne ajuți, a spus doamna Greening.

Era una din zilele bune, pentru că în altele nici nu vorbea. Cred că Jacob prefera zilele în care nu vorbea.

I-a golit punga cu urină într-o cană mare de plastic, în timp ce eu puneam cearșafuri curate pe pat și-i umflam pernele.

— Cred că azi o să stau în cărucior, a spus ea.

Jacob a așezat în poziție normală scaunul cu rotile electric și i-a sprijinit gâtul și capul, în timp ce eu apăsam pe butonul ↓. În bucătărie, cuptorul cu microunde a făcut *ping,* iar el a spus:

— Mă duc eu. Apoi a dispărut să-i aducă ceaiul.

— Știți unde e tava?

— Acolo, pe noptieră. A arătat cu degetul, dar chiar și gestul ăsta era greu pentru ea. Avea zile mai bune și zile mai rele. În zilele cu adevărat rele, îi era greu să facă aproape orice.

Am prins tava de ceai în fanta din fața scaunului și ea m-a întrebat:

— La fel de bun ești și cu mama ta?

— Poftim? Mama nu e…

Atunci am tăcut amândoi, iar timpul a părut că se întinde la nesfârșit.

Avea gâtul lung și frumos, dar nasul coroiat. Nu mă puteam decide dacă e mai drăguță decât mama.

Presupun că nici nu contează.

— Vreau să spun…

— Uite, mami. Jacob s-a întors, punând mâncarea pe tavă. Ai grijă, frige!

Mă văzuse. Sigur că mă văzuse cum trag cu ochiul pe fereastră, văzuse că îl privesc, mă uit la mama lui și apoi fug. Ce mai contează? Nu suntem oare cu toții disperați să ne împărtășim secretele?

Am fost suspendat timp de două săptămâni. Mama, tata și cu mine eram de o parte a biroului, iar directoarea adjunctă de cealaltă, și spunea:

— Nu putem accepta acest fel de comportament în școala noastră, și nici în societate.

Părinții mei dădeau din cap.

Presupun.

Eu îmi priveam mâinile, mi-era prea rușine să mă uit la cineva. Mama a spus cât de rău îmi pare, că venisem acasă alb ca varul, iar directoarea adjunctă a spus că nu se îndoiește de asta, că impresia ei și cea a întregului colectiv erau că sunt un elev liniștit și meditativ.

Mi-am încleștat pumnii, scrijelindu-mi semiluni în palme cu unghiile. O simțeam cum mă studiază și încearcă să-mi citească gândurile. Poate că se întâmplă ceva acasă despre care ar trebui să afle și ei? Ceva ce m-ar putea tulbura?

Părinții mei au scuturat din cap.

Presupun.

Nu contează, pentru că, atunci când am ajuns înapoi la școală și m-am așezat în bancă pentru prezența de dimineață, lângă mine a apărut fața lui zâmbitoare. Jacob Greening nu era genul care să poarte pică.

— Dă-o dracu'! Oricum nu m-a durut.

Cred că a avut nevoie de mult curaj să mă cheme pe la el, dar asta a făcut. A zis:

— Am *Grand Theft Auto*, dacă vrei să joci. Așa că am început să umblăm împreună după ore. Dar eu nu prea reușeam să mă concentrez la jocuri, nici măcar la cele care mai demult îmi plăceau. La fel se întâmpla și la ore. Ba ascultam interesat și înțelegeam tot, ba mă trezeam că am mintea complet goală.

Mai bine mă concentram când o ajutam pe doamna Greening. Asta nu s-a întâmplat imediat. În primele câteva săptămâni așteptam în bucătărie în timp ce Jacob făcea ce avea de făcut, dar după un timp am început să ajut și eu cu câte una-alta, de exemplu să-i fac ceaiul sau s-o ajut să dea pe postul de radio pe

care îl voia, în timp ce Jacob îi zdrobea pastilele sau, mă rog, ceva de genul ăsta.

Dar, după câteva luni, îl ajutam la toate și cred că asta mi-a dat ideea. O să râdeți, dar m-am gândit că, poate când termin școala, aș putea fi doctor.

Știu că e o prostie.

Acum înțeleg.

Nu are de-a face cu compasiunea. Am mai stârnit compasiune, în special asistentelor de la psihiatrie, fie celor noi în meserie care nu învățaseră să se controleze, fie celor mămoase și excesiv de sentimentale, care se uită la mine și văd ce li s-ar fi putut întâmpla rudelor lor. Odată, o asistentă în practică mi-a spus că fișa mea medicală aproape c-o făcuse să plângă. I-am spus să se ducă dracu'. Și cu asta i-am pus punct.

Dacă îmi privesc mâinile acum, dacă îmi privesc degetele care lovesc tastele, peticele dure de piele maro-închis, articulațiile pătate de tutun, unghiile roase, mi-e greu să cred că sunt aceeași persoană. E greu de crezut că sunt aceleași mâini care au ajutat-o pe doamna Greening să se întoarcă în pat, care i-au dat delicat cu cremă pe rănile de pe piele, care au ajutat-o să se spele și să se pieptene.

— Ne ducem la mine în cameră, mamă.

— Bine, dragule, a spus ea și și-a dus la gură lingura cu piure fierbinte, vărsând niște sos. Nu faceți prea mare gălăgie.

Pereții dormitorului lui erau plini de afișe vechi cu chefuri turbate de la începutul anilor '90, precum Helter Skelter și Fantazia. Era o prostie, pentru că noi încă eram mici când aveau ele loc, dar el tot îi dădea înainte pe tema asta și spunea că muzica dance era mult mai tare *pe vremuri* și că acum e prea comercială. Cred că-i plăcea să vorbească despre asta ca să-mi poată reaminti că fratele lui mai mare îi dăduse toate afișele astea, înainte să plece în armată.

Eu cred că asta era.

Nu încerca să facă pe grozavul, voia doar să poată vorbi despre fratele lui, ca să vorbesc și eu despre al meu. Abia acum mi-a trecut asta prin cap. M-am gândit în timp ce scriam.

Când am deschis dulapul, am luat cu grijă găleata cu apă, cu sticla de Cola tăiată plutind pe un strat de scrum. Ăsta era celălalt lucru pe care îl făceam eu cu Jacob Greening. A scormonit printr-un sertar, a scos ce mai rămăsese din punguța

de canabis și a început să pună o grămăjoară pe bucata de folie de aluminiu.

Nu știu dacă ați mai folosit o găleată pe post de bong[7], asta era o altă chestie pe care o învățase de la fratele lui. „Ca să te faci varză ca lumea.”

— Zi-mi ce-ai făcut, a spus din senin.

— Ce?

— Știi la ce mă refer.

— Ce?

A așezat bricheta deasupra frunzelor și a ridicat progresiv sticla în apă, umplând spațiul cu un fum alb și gros.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, de ce ai plecat de la primară. Toată lumea discută despre asta, toată lumea spune…

— Ce spune toată lumea?

S-a uitat la mine, oarecum speriat. Apoi a zis:

— Să se ducă la dracu’! La dracu’ cu toate! Trage și tu dacă vrei.

M-am lăsat în genunchi și am tras adânc în plămâni, înghițind la fum până mi-a ajuns apa la buze, și atunci mi-am ținut răsuflarea.

Am simțit cum mă strânge de umăr.

Oare?

Mi-am ținut răsuflarea.

— Știi la ce mă refer, a spus iar, de data asta mai încet. Vreau să spun că mie poți să-mi zici dacă vrei. Eu îți zic ție…

Mi-am ținut răsuflarea și mi-am repetat în minte conversația pe care o auzisem din întâmplare odată, când m-am dus în bucătărie, iar el vorbea cu mama lui despre treburile de zi cu zi, de exemplu ce făcuse la școală, sau cât de tare o durea pe ea, și a mai spus ceva, a spus: „A sunat fratele tău mai devreme. Îi e foarte greu în închisoare, Jakey, îi e foarte greu în închisoare”.

Bine cunoscuta amorțeală mi s-a furișat după urechi, încetinindu-mi creierul. La dracu’ cu toate! Am suflat, umplând camera cu fum.

Nu asculta. Nici măcar nu și-a ridicat privirea când am vorbit, iar asta m-a făcut să mă întreb dacă cumva nu spusesem nimic, dacă fusese doar un gând. Dar e lipsit de sens, pentru că se auzise tare, în cameră, deci poate vorbise el? Eram varză, asta era problema. Dar dacă ar fi vorbit el, sigur i s-ar fi mișcat

[7] Instrument de filtrare a fumului de canabis. (N.t.).

buzele, nu? Iar acum nici măcar nu-mi mai aminteam ce anume zisese, dar glasul mi-era familiar, nu? Eram varză. Deodată mă simțeam mult prea varză.

— Ai auzit?

— Ce să aud? Jacob voia să aprindă din nou, fiindcă era rândul lui. Ce să aud?

— Nu știu.

— Pe mama?

— Nu, n-am fost eu de vină, la dracu'!

— Ce?

— Ce-ai spus?

Iar se oprise, ce a spus? Ce a spus? Eram varză.

— Ce jucăm?

Jacob a pornit Playstation 2, a pus *Resident Evil* și m-am trântit pe podea, privind ecranul, pierzându-mă în violența aceea și mă gândeam că sunt doctor, că îndrept toate relele, că-i vindec mama, că o vindec și pe a mea. Dar mai era ceva, mai era ceva, ascuns într-un nor de fum.

este utilă întrebarea?

5	4	3	2	1
foarte utilă	*oarecum*	*indecis*	*nu tocmai*	*deloc*

Mă întreb dacă mă credeți. De regulă, oamenii nu mă cred. Mi s-au pus o mulțime de întrebări. Întrebări precum:

Vocea asta, vocea lui, o auzi în mintea ta, sau pare să vină din exterior, și ce anume spune, și îți spune să faci ceva sau comentează doar ce faci deja, și ai făcut vreunul din lucrurile pe care ți le spune, ce anume lucruri, ai spus că mama ta ia pastile, pentru ce sunt, mai e cineva din familia ta DUS CU PLUTA, și iei droguri interzise, cât alcool bei, pe săptămână, pe zi, și cum te simți în adâncul tău acum, pe o scară de la 1 la 10, dar pe o scară de la 1 la 7.400.000.000.000.000.000.000.000, și cum dormi în ultima vreme, cum stai cu pofta de mâncare și ce anume s-a întâmplat în noaptea aia pe marginea falezei, cu cuvintele tale, îți amintești, reușești să-ți amintești, ai întrebări? Genul ăsta de lucruri.

Dar nu contează cât de tare mă străduiesc să mă gândesc bine și să spun adevărul, oamenii nu cred o iotă.

Tot ceea ce fac eu e hotărât de alții. Există un plan. Nu glumesc. Am o copie pe undeva. Avem reuniuni, eu, niște doctori și niște asistente, și oricine are chef să vină și să facă mișto. Avem reuniuni. Sunt ale mele, așa că toată lumea vorbește despre mine.

Apoi mi se dau câteva foi de hârtie, capsate, iar pe ele e planul meu.

Acolo scrie exact ce trebuie să fac în fiecare zi, de exemplu să particip la grupuri de terapie aici la Centrul social Hope Road și ce pastile ar trebui să iau, și ce injecții, și cine se ocupă de fiecare lucru. Totul e scris. Apoi mai există un plan care e pus în aplicare dacă nu mă țin de primul. Mă urmărește peste tot ca o umbră. Asta e viața mea. Am nouăsprezece ani și singurul lucru asupra căruia am control din toată lumea mea e felul în care aleg să spun povestea asta. Așa că n-am de gând să-mi bat joc. Ar fi bine dacă ați încerca să aveți încredere în mine.

un tabu de culoarea magnoliei

Dacă pică lumina cum trebuie, încă se mai văd umbrele personajelor din Pokemon pe sub stratul de vopsea.

Dormitorul lui Simon a devenit cameră de oaspeți.

S-a întâmplat totul în cursul unui sfârșit de săptămână.

— Ar fi trebuit să facem treaba asta mai demult, a spus tata.

Stătea pe scară și dădea cu trafaletul. Eu mă ocupam de colțuri cu o pensulă mică, iar mama era pe palier și sorta lucrurile în Magazin caritabil și De aruncat. Tata a lăsat jos trafaletul.

— Vreau să spun…

— Știu ce vrei să spui, tată.

Avea și el dreptate. Dacă ne-am fi apucat imediat de treabă, gestul s-ar fi pierdut în tristețea generală, ar fi fost un mod de a-ți lua rămas-bun. Dar să eziți – să aștepți –, e imposibil să-ți dai seama cât trebuie să aștepți. Oare un an e de ajuns? Apoi s-au făcut doi, apoi trei, până când s-au scurs cinci și toată camera a devenit un subiect tabu.

Întâmplarea face că eu am venit cu sugestia. Era sâmbăta de dinainte de operația la al doilea genunchi a bunicului. Așa se procedează în cazul genunchilor, se operează pe rând. Se operase la primul cu șase luni în urmă și fusese bine, dar lui buni îi era greu. Bunicul a mers în scaunul cu rotile, apoi în cârje, iar ea trebuia să-l ridice și să-l ajute să se deplaseze. Mama și tata discutau despre asta la micul dejun, despre cât de încăpățânată poate fi și cât de mult le luase s-o convingă și să accepte că el poate să stea la noi data viitoare. Au râs de cât de ușurat păruse bunicul când ea cedase în sfârșit. Apoi am scos-o brusc pe-asta:

— Credeți că ar trebui să zugrăvim dormitorul pentru el?

Ne-am îndesat în gură lingura cu fulgi de porumb cu vârf și nimeni n-a spus nimic o vreme. Am mestecat doar. Mama a fost prima care a înghițit și a zis:

— Hai s-o rezolvăm astăzi!

Eu îmi amintesc că tatei i-a ieșit laptele pe nas. Dar probabil că n-a fost așa. Cu timpul, memoria îți joacă feste. Dar a fost șocat.

— Sigur, iubito? Sunt sigur că pe tatăl tău nu l-ar deranja dacă…

— Hai să i-l aranjăm frumos, da?

E ca atunci când smulgi un plasture.

Nu.

Nu e așa. E o chestie mult mai serioasă. E ca atunci când smulgi un plasture numai prin faptul că, atunci când am decis s-o facem, ne-am mișcat rapid. Nu dau nimănui lecții cum să facă față durerii. Spun doar ce-am făcut noi. Tata a măsurat camera cu metrul, iar după-amiază hoinăream prin B&Q, Allied Carpets și IKEA.

— Mai aduci tu niște ziare? a strigat tata din vârful scării. Mama nu a răspuns.

— Ce faci, mamă? Nu mi-a răspuns nici mie.

Se simțise bine. La B&Q flirtase fățiș cu un vânzător ca să obțină o reducere la trafaleți, deși era evident că se dau separat de găleata cu preț redus.

— Mă duc eu, a dat tata din buze spre mine. S-a șters pe mâini pe un prosop de hârtie și a coborât de pe scară. Eu am stat în dormitor, cu urechea ciulită.

— Putem să schimbăm culoarea, Richard?

— Dar ți-a plăcut.

— Știu. Și încă îmi place. Putem s-o schimbăm?

Am auzit cum se îmbrățișează și un sărut pe un obraz.

— Dacă mergem acum, ajungem înainte să închidă.

În timp ce ieșeau de pe alee, tata a coborât geamul, mi-a făcut cu mâna și a ridicat degetul mare. Am inspirat adânc, simțind mirosul vopselei ude. Apoi am mânjit o porțiune cu buricul degetului și am lăsat-o să mi se usuce pe piele. Nu mă pricep deloc la culori, dar asta era ceva gen teracotă. Era o culoare intensă și caldă, și deodată am înțeles că se vor întoarce cu alb, cu culoarea magnoliei sau cu una din alea din sălile de așteptare sau din birouri, pe care nu prea le remarci.

Când zugrăvim o cameră, îi ștergem vechea personalitate și-i oferim una nouă. Mama putea să scape de tapetul și perdelele

cu Pokémon și de avioanele atârnate de ațe. Dar nu voia o cameră care să atragă atenția; nu voia o vopsea cu personalitate. Cel puțin așa cred eu. Și poate părea o nebunie, dar mama e nebună. Avem mai multe în comun decât vrem să recunoaștem.

Am scăpat de lucrurile lui frate-meu. Chiar și N64 a ajuns la un magazin caritabil, împreună cu trei saci negri de gunoi plini cu hainele lui. Era duminică și magazinul era închis, așa că am făcut ce scria și i-am lăsat lângă ușă. Era ciudat, dar nu a fost nevoie de o ceremonie, erau pur și simplu lucruri de care nu mai aveam nevoie.

Sigur că am păstrat cutia lui cu amintiri. Se subînțelege. Când a fost totul gata, tata a pus-o cu grijă în noul dulap de la IKEA și asta a fost tot.

•

Presupun că ar fi trebuit să fie evident că, după operația la genunchi, bunicul avea nevoie de un pat la parter.

Poate că era evident. A stat cu noi până a putut renunța la scaunul cu rotile și în tot acest timp a dormit pe un pat pliant în living. Din câte știu eu, nici măcar o dată n-a urcat la etaj. Nici măcar n-a văzut noua cameră de oaspeți. Nici pereții de culoarea magnoliei.

momente-cheie

Toată chestia era cum ne pică umbrele. Soarele era jos pe cer în spatele nostru și, în timp ce pedalam, mama se ținea de mine, era cu trei-patru pași în urma mea și-mi striga vorbe de încurajare: „Te descurci bine, dragule. Te descurci bine.” M-am uitat în pământ și i-am privit umbra, am văzut-o cum rămâne puțin câte puțin în urmă, așa încât roata din față îi hașura genunchii, apoi trunchiul, apoi capul și m-am îndepărtat. Eram de-adevăratelea de unul singur.

— Sunt pregătit, mă simt în stare.

— Poftim? Nu te aud, a strigat mama prin ușa de la dormitorul meu. Haide, te rog! Trebuie să te pregătești.

Mi-am lipit fața de saltea, înghiontind un arc cu falca.

— Cât e ceasul?

— E aproape amiază. Trebuie să plecăm că, dacă nu, ratezi.

Am inspirat adânc. Așternuturile mele miroseau a transpirație și a stătut.

— Nu merg, am zis.

— Ba cum să nu mergi?

— Mi le trimit prin poștă.

— Nu te aud. Pot să intru?

— Am zis că mi le trimit prin poștă.

Când a deschis ușa, a bătut ușor. Apoi a oftat și a clătinat ușor din cap.

— Ce e? Spune.

— Nici măcar nu te-ai dat jos din pat, a zis ea.

— Sunt obosit.

— Mă gândeam…

— N-am zis că merg.

Dintr-o singură mișcare a ridicat niște haine de pe podea și le-a aruncat în coșul de rufe. A stat în picioare o clipă și s-a uitat prin cameră, remarcând pipa mică și punguța pentru Bloody Stuff de pe noptieră, dar prefăcându-se că nu o observă, apoi s-a întors iute să tragă draperiile.

— Matthew! Ce Dumnezeu?

Draperiile mele nu erau bune de nimic, fiindcă lumina se strecura pe sub falduri, așa că turtisem cutii de cereale și le prinsesem cu scotch pe geam.

— Of, pentru… La ce să mă mai aștept?

— Lasă-l! Am nevoie de el. E prea multă lumină.

— Așa și trebuie, se numește „ziuă”. Parcă ai fi în peșteră.

— Vorbesc serios. Lasă-l așa.

A privit cartonul, cu mâna ridicată încă să-l dea jos. Apoi a tras iar perdelele. S-a întors spre mine, și-a pus mâinile în șolduri și a spus:

— Dacă ai rămas fără deodorant, știi că poți să-l treci pe listă, nu? Nu pot să știu tot timpul ce-i trebuie fiecăruia. De-aia există lista.

— Ce tot vorbești? Cine a pomenit de…

— E un aer îmbâcsit aici. Și nu mă deranjează să-ți iau Lynx sau ce-oi vrea tu, dar trebuie să-l treci pe listă, pentru că…

— Dumnezeule! Nu ți-am zis eu să intri.

— Nu. Dar dacă vine un prieten pe la tine?

— Ca de exemplu?

— De exemplu, de exemplu… oricine. Jacob. Nu asta contează. Te rog, fă-o pentru mine. Te rog, Matt. Chiar dacă nu-ți pasă de ce-ai făcut, mie încă îmi pasă.

•

În viață există momente-cheie. Evenimente care marchează anumite zile ca fiind diferite de celelalte.

Încep cu mult înainte să fim destul de mari încât să ne dăm seama de ele, de exemplu ziua în care am spus primul cuvânt ca lumea și cea în care am făcut primii pași. În care am rezistat toată noaptea fără scutec. În care am aflat că ceilalți oameni au și ei sentimente și în care am scăpat de stabilizatoarele de la bicicletă.

Dacă suntem norocoși, iar eu sunt, știu asta, primim ajutor pe parcurs. Nu a înotat nimeni în locul meu prima lățime de piscină, dar tata m-a tot dus la lecții de înot, deși el nu învățase să înoate, iar când am primit emblema Tony the Tiger Five Metres, mama a fost cea care mi-a cusut-o cu grijă pe slipul de înot. Așadar consider că multe dintre primele mele momente-cheie au fost și ale lor.

•

Mâinile mamei au alunecat din șolduri, apoi și-a încrucișat brațele pe piept, iar apoi și le-a coborât iar în șolduri.

Era neliniștită, asta era problema.

„Chiar dacă ție nu-ți pasă de ce-ai făcut, mie încă îmi pasă.”

Se trezise la prima oră cu tata și-l dusese la serviciu. În mașină ascultaseră radioul. Nu am de unde să știu exact, îmi dau cu presupusul. Asta s-ar putea numi presupunere bazată pe informații din interior. La știrile locale, un reporter de teren se postase la unul din licee. Nu auziseră la care, dar poate era al meu. Reporterul a vorbit despre faptul că mediile la treapta a doua[8] crescuseră pentru al nu știu câtelea an la rând; a spus cum băieții se apropiau de nivelul fetelor; a vorbit despre o ușoară creștere a cazurilor de educare la domiciliu și mama a simțit cum i se strânge stomacul. Apoi a adoptat accentul regiunii ca să stea de vorbă cu un grup de fete entuziaste și a smuls-o pe una dintre ele pentru nelipsitul interviu. Ăă, patru note de 10, trei de nouă și doi de opt, a spus fata, cu răsuflarea tăiată de entuziasm. Ah, și un șapte la matematică, chicotește ea. Nu pot să sufăr matematica.

Tata a coborât din mașină și s-a oprit:

— E băiat deștept. Sigur s-a descurcat bine.

— Da, știu, a răspuns mama ușor.

Îmi dau cu presupusul. Presupun pe baza informațiilor din interior.

În timp ce stătea în traficul lent, în burnița ușoară, suficient cât să trebuiască să pornească ștergătoarele de parbriz, dar nu de ajuns încât să nu mai scârțâie, mama trebuie să-și fi permis micul lux de a-și închipui dimineața perfectă.

În această dimineață, această dimineață perfectă, avea să ajungă acasă, iar eu voi fi coborât deja din pat și o aștept în bucătărie. Mi-am făcut niște pâine prăjită, dar abia dacă am luat o îmbucătură. Sunt prea emoționat.

— Poți să mă duci și pe mine cu mașina, mamă? Vreau să fii și tu acolo.

— Sigur, zâmbește ea. Stă alături de mine la masă, șterpelind în neobrăzarea ei o bucățică de pâine prăjită. Ascultă, zice ea.

---

[8] În original GESE, General Certificate of Secondary Education, în Marea Britanie examen susținut de elevi la 16 ani, care permite accesul la ultimii doi ani de liceu; este echivalent cu examenul de treapta a doua care era susținut în sistemul românesc de educație înainte de 1990, la terminarea clasei a X-a. (N.t.).

Ascultă.

Ascultă.
Ascultă.

Stă în trafic și repetă.

Vocea ei ar fi perfectă. O voce mângâietoare, tandră și liniștitoare. Nu e vocea aia stridentă, cu noduri. Nici cea exasperată, ultimativă, vocea pe care începusem s-o imit ca s-o scot din minți.

— Ascultă. Nu trebuie să ai emoții. Ai muncit mult. Te-ai străduit. Și serios, Matt, e tot ce contează.

Apoi au apărut îndoielile. Sau au existat în tot acest timp, dar abia acum le-a remarcat. Ca niște picături de ploaie pe parbriz. Așa cum se întâmplă când la început privești exact prin ele și te concentrezi la un loc din depărtare, de parcă nici n-ar exista, dar imediat ce le observi, nu le mai poți scăpa din ochi. Ca să existe această dimineață perfectă, ar fi trebuit să mai existe și alte dimineți perfecte: un șir de zile de dinainte de asta, în care chiar muncisem din greu, în care chiar mă străduisem.

Și deja, presupun doar, îmi dau cu presupusul, mașina din față a plecat de mult, iar șoferul din spate claxonează. Pe mama a cuprins-o panica și a oprit motorul.

Până să ajungă acasă, deja era panicată, cântărea deja cele două posibilități, să mă trezească și să mă ducă la școală, sau să ia o pilulă galbenă și să se ducă și ea la culcare.

— Nu mă duc, am spus iar. Arcul patului mi-a zbârnâit pe falcă. Nu trebuie să te duci să le iei. Așa scrie în scrisoare. Dacă nu te prezinți, ți le trimit prin poștă.

— Bine, dar… E ilogic. Te rog. Te duc eu.

— Nu. Nu merg.

Mama avea propriile ei teorii și ele au umplut spațiul întunecos de la picioarele patului.

— Vrei să mă faci să sufăr? m-a întrebat ea.

M-am rostogolit pe partea cealaltă. Cu asta, discuția s-a încheiat.

N-am auzit-o când a plecat.

•

M-am ridicat din șa și am apăsat mai tare pe pedale. Am tras de ghidon. Era acolo, în depărtare. Era departe, dar se apropia cu fiecare rostogolire a roților.

Țâșnea din pământ și se proiecta sus pe cer – sticlă, cărămidă și beton.

Mi-am privit roata din față, am văzut cum îi hașurează genunchii, trunchiul, capul. Mă îndepărtam.

Mă descurc. Chiar mă descurc.

Știți cum sunt visele.

aceeași poveste

Azi numai cincisprezece minute, apoi trebuie să fac injecția. Nu prea mă împac cu pastilele, așa că soluția e un ac lung și ascuțit.

O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta.

Prefer să nu mă gândesc la asta acum. Cel mai bine e să nu mă gândesc, până nu vine momentul să-mi facă injecția.

La dracu’!

Eu mă duc acasă.

SIMTE-TE CA ACASA

Încă nu v-am spus unde locuiesc.

Probabil că nici nu contează, dar vă spun acum, fiindcă așa veți avea o imagine în minte în timp ce citiți. Cititul seamănă puțin cu a avea halucinații.

Halucinați cam așa:

Un cer cenușiu se zugrăvește deasupra unui bloc cu locuințe sociale, vopsite într-un galben icter. Vă deschid eu de sus. E la etajul al șaselea, nr. 607. Intrați. Holul îngust, prost luminat e plin de adidași vechi, sticle goale de Cola și Dr Pepper, ambalaje de mâncare la pachet și ziare gratis.

În stânga e bucătăria, scuze pentru dezordine. Ceainicul împrăștie abur pe tapetul verde lime desprins pe alocuri. Lângă fereastră e o scrumieră, iar dacă tragi jaluzelele, poți să spionezi tot orașul Bristol.

Pot să te spionez și pe tine.

Toaleta e pe partea cealaltă a holului, dar nu poți să tragi ivărul bine, așa că va trebui să pui un opritor. Pe tavan e carcasa unui păianjen, prins în propria lui plasă. Începe să mi se tocească lama și am rămas fără pastă de dinți.

Am un dormitor mic cu o singură saltea pe podea și o pernă din puf de gâscă ungurească luată de la John Lewis cu vreo cincizeci de lire. În cameră miroase a somn agitat și a marijuana, și poți să-i auzi pe vecinii de deasupra certându-se până noaptea târziu.

În sufragerie, câteva prești acoperă un covor complet tocit. Îmi petrec aici mare parte din timp și chiar încerc să păstrez ordinea, dar e mică, așa că pare înghesuit orice aș face. Nu am televizor, nici radio. Pe măsuța mică de lemn de lângă fereastră sunt o carte intitulată *Cum să trăiești cu vocile* și câteva teancuri în dezordine cu cărți de povești și desenele mele.

În colțul îndepărtat și pe peretele din fund, în spatele fotoliului și al perdelelor, se află îngrămădite tuburi de plastic, sticle și borcane cu mizeria întărită pe ele, ceea ce a supraviețuit din Proiectul meu Special.

Azi e cald, fiindcă am pornit butelia de la Calor Gas. De obicei nu îmi bat capul, dar azi am făcut-o, fiindcă e joi, iar asta înseamnă că a venit buni în vizită. Sincer, nu voiam să vină, pentru că mi-era teamă să nu alunece pe gheață. A nins așa de mult în ultima vreme, mai mult decât am văzut eu vreodată, iar acolo unde începe să se topească, albul pur s-a transformat în zloată.

Nu am telefon, așa că primul lucru pe care l-am făcut azi de dimineață a fost să arunc câte ceva într-o sacoșă pentru Porc, să iau haina pe mine și să pornesc spre telefonul public de la capătul străzii. Am format numărul lui buni.

— 4960216. Așa răspunde bunicul la telefon. Îți răspunde spunându-ți ce număr ai format. Complet aiurea.

— Bunicule, sunt Matthew.

— Alo? Bunicul stă prost cu auzul, așa că trebuie să vorbești tare la telefon cu el.

— SUNT MATTHEW.

— Matthew, bunica e pe drum.

— Nu voiam să vină, pentru că e gheață.

— L-am spus și eu să nu vină, pentru că e gheață, dar e încăpățânată.

— Bine, bunicule. Pa, pa!

— Alo?

— PA, PA, BUNICULE!

— Bunica e pe drum. Tocmai ce-a plecat.

Nu m-am întors direct acasă. M-am dus la minimarket și am cumpărat doi cartofi și o cutie de Carlsberg Special Brew.

•

Nu știu dacă ați fost în Bristol, dar dacă ați fost, atunci se poate să știți triunghiul ăla de iarbă și sticlă spartă de la intersecția dintre Jamaica Street și Cheltenham Road, puțin mai departe de căminul celor fără adăpost și de Salonul de Masaj, unde te taxează ca pentru un număr complet, chiar dacă vrei numai să te mângâie cineva și să sugi la sân. De obicei pe acolo își fac veacul câțiva oameni fără adăpost, își omoară timpul. Cel mai tare îmi place de Porc.

Nu e un nume drăguț, dar așa își zice el. În plus, și arată ca un porc. Are nările căscate ca un rât și niște ochi mici porcini în spatele unor lentile murdare. Ba chiar și fornăie. Sincer, eu cred că și exagerează un pic.

N-am făcut niciodată cunoștință, ci ne-am tot întâlnit nas în nas. În fiecare dimineață când mă duc la centrul social și în fiecare după-amiază când mă întorc acasă, este mereu acolo. În mod normal nu țin neapărat să-l văd, dar noaptea trecută m-am tot gândit cum ar fi să n-ai adăpost pe o vreme ca asta. E mai simplu să te duci la culcare împovărat de probleme, dacă știi că o să încerci să le rezolvi. Așa că azi-dimineață am decis să-i duc câteva pulovere și o cutie de supă de pui cu ciuperci.

— Toate bune, băiete? Mereu îmi zice „băiete”. Cred că nu ține minte cum mă cheamă. Nu suntem prieteni buni, doar stăm împreună uneori.

— Toate bune, Porcule. Frig, ai?

Am deschis cutia de Special Brew. Porcul e alcoolic, așa că mă simt un pic vinovat când beau cu el. A fluturat numărul din Big Issue la o femeie cu cizme de blană. Ea i-a zâmbit politicos și a traversat șoseaua.

De fapt, nu vinde Big Issue. O flutură din când în când ca să atragă atenția, iar dacă cineva vrea s-o cumpere, atunci întreabă dacă poate să-i dea bani în schimb. Mă tot țin să-i aduc ultimul număr. Săptămâna trecută un tip cu codițe roșcate și o haină din sibir i-a făcut morală că strică reputația vânzătorilor autentici. Chiar s-a oprit pe stradă numai ca să-i zică vreo două. Apoi i-a oferit vreo opt penny mărunțiș și a trecut sprinten strada spre un bar. Mă gândesc că avea dreptate. Dar tot un labagiu rămâne.

Am înghițit ce mai rămăsese în cutie. Nu are un gust prea bun, e mai degrabă o băutură pe care o bei de nevoie.

— Ți-ai uitat sacoșa, băiete!

— Nu. E pentru tine.

A desfăcut cutia și a adulmecat supa ca un porc în căutare de trufe. Se poate să fi sperat la ceva mai tare.

Când am tăiat-o printre garajele goale și am luat-o pe alee, mașina lui buni lua colțul. A făcut brusc cu mâna agitată, cum face lumea când nu se așteaptă să te vadă sau când se teme să ia mâna de pe volan. Am așteptat-o să parcheze și am ajutat-o să coboare.

— Nu voiam să vii, din cauză că e gheață.

— Prostii! Ajută-mă la sacoșe.

E foarte generoasă. V-am mai spus. Și ori de câte ori vine în vizită, aduce mâncare pentru prânz și ceva în plus să am eu în

timpul săptămânii, plus câteva sticle de suc acidulat. Așa îi spune ea. Suc acidulat.

— Și aia, a spus indicând o cutie crem de plastic cu mâner maro.

— Ce e asta?

— E grea. Te descurci?

— Da. Ce e înăuntru?

— Așteaptă și-ai să vezi.

Liftul e stricat. E mereu stricat și, chiar când nu e, de regulă există un alt motiv pentru care nu ai vrea să-l ia buni a ta, de exemplu s-a pișat cineva într-un colț sau a desenat cu graffiti un mesaj răutăcios la adresa ta. Stau aici de mai bine de doi ani, de la vârsta de șaptespe' ani și nu cred că buni a luat vreodată liftul. Dar îmi fac griji să nu cadă pe scări, așa că am mers în spatele ei. Ea zice că sunt un cavaler.

— Vai, ce dezastru!

— Scuze, buni! Voiam să fac curățenie.

Ești prea mic la șaptespe' ani să pleci de acasă, știu asta. Și probabil că n-aș fi avut tupeul să mă mut singur, dar nu eram singur, cel puțin la început. Ar trebui să vorbesc despre asta în câteva clipe.

Am pus sacoșele cu mâncare pe blatul din bucătărie.

— Am cumpărat cartofi, am sărit eu. Mă gândeam să-i fac copți.

Mă simțeam amețit de la băutură și am sperat să fie o vizită scurtă. Ce egoist pot să fiu!

— Ce băiat bun! Nu. O să mori de foame. Fac paste la cuptor.

Nu e bine să i te împotrivești prea tare lui buni. Uneori e foarte încăpățânată. Așa că am lălăit pe acolo și am ajutat-o să taie legumele. Calitatea lui buni e că nu vorbește prea mult și nu pune multe întrebări.

— Ai văzut-o pe maică-ta de curând?

Mai puțin asta, de asta nu scăpăm. Dar nu i-am răspuns. Buni a zâmbit și și-a pus mâna peste a mea.

— Ești un băiat bun, Matthew, dar ne facem griji din pricina ta.

— Cine?

— Eu. Și maică-ta și taică-tău. Dar și-ar face mai puține griji dacă te-ai duce mai des pe la ei. M-a strâns de degete și m-am

gândit că mâna ei seamănă mult cu a mamei; e rece și cu pielea ca de hârtie.

— Ce face bunicul? am întrebat.

— Îmbătrânește, Matthew. Amândoi îmbătrânim.

Sper ca ea să nu moară niciodată.

Așa că am mâncat paste la cuptor. Eu am stat pe scaunul de lemn, ea pe fotoliul cu florile alea înghesuite și cu pernele moi. Și-a trecut unghiile peste bășicile de pe brat unde sting eu uneori țigările și în minte i-a încolțit gândul că trebuie să am mai multă grijă. Apoi s-a uitat la ce mai rămăsese din Proiectul meu Special, la borcanele și tuburile rămase pe care nu-mi fac curaj să le arunc, nici măcar după atâta timp. S-a gândit și la asta, dar apoi a spus doar:

— Mă bucur să te văd, Matthew.

— Mersi. Data viitoare o să fac curățenie.

A zâmbit și și-a frecat mâinile, spunând:

— Vrei să vezi ce cadou ti-am adus?

— Mi-ai adus ceva?

Lăsasem cutia de plastic pe hol, așa că m-am dus s-o iau și am pus-o pe covor în fața lui buni.

— Hai, deschide-o, a spus ea.

— Ce e?

— Păi deschide-o și-ai să vezi. Apasă pe clemele alea de pe margini.

Presupun că e un cadou neobișnuit, pe care nu l-ar mai cumpăra nimeni astăzi, dar buni l-a văzut într-un magazin caritabil și s-a gândit la mine.

— Ca să poți să scrii, a spus ea.

Probabil că de vină era berea, dar mă simțeam așa de fericit încât îmi venea să plâng.

— Nu e un computer, a spus ea. Știu. Dar cu astea scriam noi când eram de vârsta ta și erau destul de bune. Are un dichis. Dacă apeși pe mai mult de o tastă o dată, de regulă brațele se blochează, și nu poți să ștergi, dar, mă rog, m-am gândit că ți-ar prinde bine când îți scrii poveștile.

Uneori e greu să știi ce să spui când cineva face un gest drăguț. Nu știi unde să te uiți.

Am dus farfuriile în bucătărie și m-am apucat să le spăl, iar buni și-a scos din sertar pachetul secret de țigări mentolate. Sunt singurul din familie care știe că fumează, și fumează doar

de față cu mine. Nu spun asta ca să mă dau mare, pentru că nu te poți da mare cu o asemenea aiureală. Dar într-un fel mă face să mă simt important. Mi-e greu să explic.

A suflat fumul pe fereastră și a spus:

— Cumplită zi, nu-i așa?

— Nu. E o zi frumoasă, am răspuns, spălându-mi o pată de cerneală de pe degetul mare. E o zi foarte frumoasă.

N-a mai stat mult. A coborât treptele, la braț cu mine. Apoi, înainte să urce în mașină, m-a sărutat de două ori; o dată pe frunte și o dată pe obraz. Am mai fumat o țigară lângă tomberoanele alea mari și galbene și m-am uitat la un vecin care-și lua la șuturi câinele.

În orice caz, mă gândeam că ar trebui să spun unde locuiesc. Nu e locul perfect, dar e acasă la mine, iar acum, că am mașină de scris, n-am să plec prea curând.

Matthew Homes

Apartamentul 607
Casa Terrence
Kingsdown
Bristol

Vineri, 5 februarie 2010

Dragă Matthew,

Am trecut să văd dacă totul e în regulă. Ai dispărut pe nepusă masă de la Hope Road miercuri și nu ai apărut nici azi. Sunt de serviciu până la ora 17:00, dar voi avea la mine mobilul de la serviciu și în seara asta, așa că, atunci când primești biletul ăsta, sună-mă dacă poți la 07700 900 934 (am pus cincizeci de penny în plic, pentru că știu că nu ai întotdeauna mărunt pentru telefon).

Toate cele bune,

Denise Lovell
Coordonator al echipei de îngrijiri
Centrul comunitar de sănătate mintală Brunei – Bristol

N-A ZIS NIMIC DE AC. Remarcați că nu a zis nimic de chestia asta. A trecut să vadă dacă e totul în regulă? Mda, vezi să nu! Și dacă răspundeam la ușă, ar fi zis: „Ah, dacă tot ești acasă, Matt, ce-ar fi să-ți facem și injecția?”

Nu, mersi.

N-am chef azi, Denise Lovell. Sunt ocupat cu povestea mea, mersi frumos.

A stat o grămadă la ușă. Stătea, bătea, stătea, cioc, cioc, cioc. Trebuie să fi stat cel puțin zece minute, iar eu am avut grijă să nu scot niciun sunet, până când, în sfârșit, a renunțat și a împins biletul prin fanta cutiei poștale.

Dar trebuie să am grijă. Sunt un om cu probleme psihice, și treburile au mai luat-o razna și până acum.

INDICATORI Al RECIDIVEI

1. Voce: Nu.
2. Atomi: Nu.
3. Nu interacționează cu echipa de sprijin: Ups.

Două din trei nu-i prea rău.

A fost ideea lui Jacob Greening că ar trebui să ne mutăm de acasă după clasa a X-a și să închiriem împreună un apartament. Propriul nostru apartament, a zis el. O să fie super. Așa credeam și eu. Era așa de simplu să-mi imaginez că o să fim împreună pentru totdeauna.

Am luat-o prea iute?

Prima chestie pe care trebuia s-o facem era să ne apucăm de muncă, lucru nu prea dificil, fiindcă ne plăcea ce făceam. El și-a găsit un post la 24-Hour Kebab House. Atunci eu am fost la un interviu pentru postul de îngrijitor pentru persoane vârstnice. Directorul m-a întrebat dacă am experiență în munca de îngrijire și am spus că da, pentru că avusesem grijă de o persoană cu dizabilități, așa că știam despre decubit, Sudocrem, ridicări, igiena orală și toaleta la pat, scaun-toaletă, catetere, foi pentru transferul pacienților, Fortisip, genul ăsta de lucruri, și că îmi plăcuse.

Directorul a zâmbit și m-a întrebat dacă îmi place să lucrez în tura de noapte.

Da.

•

Poți să înnebunești acolo, a spus mama. E de parcă ai vorbi cu pereții, a spus ea. Și i-a tot dat înainte cu bacalaureatul și cu facultatea. Că ce bine mă descurcasem la treapta doua, deși nu mă străduisem, deși nu voiam să mă las de fumat PORCĂRIA AIA.

A vorbit despre potențialul meu.

Niciodată n-am înțeles de ce e așa de important să ai potențial. În azil am avut prilejul să învăț despre diferiți pacienți. Știam despre ei mai mult decât ei înșiși. Fiecare pacient avea un dosar într-un sertar încuiat de lângă pat. În față, prins cu scotch de interiorul copertei, era un bilet, scris de pacienți. De fapt, nu era scris de ei, pentru că jumătate erau prea demenți să știe ce e acela pix. Era gândit să pară că îl scriseseră ei, ca să pară mai personal.

Acolo putea să scrie:

BUNĂ, mă numesc Sylvia Stevens. Prefer să mi se spună doamna Stevens, vă rog. Mai demult am lucrat ca secretară și sunt foarte mândră de cei cinci nepoți frumoși ai mei. Mâncarea mea trebuie tăiată bucățele, dar prefer să mănânc singură, așa că vă rog să aveți răbdare dacă durează mai mult. Noaptea ascult Radio 4. Mă ajută să dorm.

Sau putea să scrie:

BUNĂ, mă numesc Terry Archibald. Puteți să-mi spuneți Terry. Am lucrat în marina comercială și am fost istoric. Ba chiar am scris și o carte de istorie pe care o puteți găsi în biroul directorului. Vă rog să aveți grijă cu ea, pentru că nu mai există multe exemplare. Uneori sunt tulburat și-mi vine să lovesc dacă mă simt amenințat, așa că vă rog să vorbiți cu mine ca să mă calmez atunci când vă ocupați de toaleta mea. Soția mea vine în vizită miercurea și duminica.

Sau putea să scrie:

BUNĂ, numele meu e William Roberts. Cei mai mulți îmi zic Bill. Am comis mai multe infracțiuni sexuale înfiorătoare

împotriva unor fetițe, inclusiv a celor două fiice ale mele, fapte pentru care nu am ajuns niciodată în fața justiției. Vă rog să-mi pasați mâncarea și să-mi dați să mănânc. Am voie să beau un pahar cu bere brună aproape de ora de culcare.

Sau:

BUNĂ, eu sunt „Potențialul tău”. Dar poți să-mi spui „Imposibil”. Eu sunt șansele ratate. Eu sunt așteptările pe care nu le vei îndeplini niciodată. Îmi bat joc de tine tot timpul, indiferent cât te-ai strădui, indiferent cât de mult ai spera. Te rog să-mi pui pudră de talc pe fund când mă speli și să remarci că rahatul nostru miroase exact la fel.

•

Ignorați-mă. Azi sunt ofticat. Cine se crede Denise Lovell asta, auzi, vine la mine acasă și încearcă să mă prindă? De ce nu mă lasă în pace?

Ignorați-mă.

EȘTI IMPORTANT PENTRU ECHIPĂ, spunea directorul.

Eram primul care se oferea voluntar să preia tura cuiva când respectivul era bolnav. Și nu mă plângeam niciodată când mă trecea pe mine pentru tura de noapte. Nu știu cum ne-am descurcat fără tine, zicea el.

Îmi luam o pauză de somn de o oră la trei dimineața, înainte să le pregătesc micul dejun pacienților. Dar nu mă culcam. Mă urcam pe bicicletă și colindam străzile liniștite spre parc, până la banca noastră de lângă copac. Uneori Jacob ajungea primul, mă aștepta, sau uneori ajungeam eu primul și-l priveam cum intră în viteză pe poarta de sus, vine pe potecă și apoi pe iarbă, pedalând așa de tare încât bicicleta i se scutura și zăngănea, până ajungea exact lângă bancă, unde apăsa pe frână și se târa pe roata din spate, ridicând țărâna jilavă.

Aducea cheeseburgeri și cartofi prăjiți de la Kebab House și ne petreceam pauza împreună, priveam în noapte, mâncam mizerii și dezbăteam planul nostru de a ne închiria un apartament imediat ce aveam destui bani economisiți. Apartamentul ăsta, apartamentul nostru, viața noastră. Era totul așa de simplu.

DAR TE PUTEM AJUTA NOI, s-a oferit mama, zăbovind pe alee, neliniștită.

Nu pusese geană pe geană toată noaptea. O auzisem scotocind prin mansardă după seturi vechi de veselă și tacâmuri și după ibricul și prăjitorul pe care le primiseră ca dar de nuntă și le avusese păstrate în cutii prăfuite. În timp ce făcea treaba asta, scotea un soi de scâncet. Într-un târziu, l-am auzit pe tata spunând: „Gata, iubito. Vino în pat. E foarte târziu”.

Primul capitol din viața mea ne înconjura, împachetat frumos.

— Taică-tău vine acasă peste câteva ore, a spus ea. Putem să încărcăm de câteva ori mașina. Te rog, lasă-ne să te ajutăm.

— Stai liniștită. Am rezolvat-o.

Jacob se împrietenise cu un tip de la Kebab House. Hamed cred că se numea. Era fiul proprietarului, sau cam așa ceva. Era cu câțiva ani mai mare decât noi și avea propria lui furgonetă, cu suspensiile joase și geamuri fumurii de la foliile adezive, iar jumătate din spațiul din spate era ocupat de sistemul audio, care a făcut pământul să se cutremure când a tras lângă noi.

A aruncat un muc de țigară în rigolă și a scos mâna prin fereastra deschisă ca s-o strângă pe a mamei.

— Carevasăzică flăcăul își ia zborul din cuib, ai?

Mama l-a fulgerat cu privirea.

Hamed și-a frecat ceafa și a mijit ochii la cer.

— Bună zi pentru așa ceva, este?

•

Dacă mă gândesc mai bine, Jacob nu s-a deranjat să-și ia multe lucruri. Lucruri precum posterele și hainele de iarnă.

Doamna Greening îl încurajase de la început.

— Trebuie să-ți trăiești viața, Jakey, spusese ea. Sunt așa de mândră de voi, băieți. Dar avea glasul tremurat și era evident că-i e frică. Serviciul de Îngrijire la Domiciliu se implica mai mult, dar Jacob încă făcea multe.

Avea un suport de plastic pe care îl prindea pe pixuri și creioane ca să fie mai groase și să-i fie mai simplu să le țină. Trebuie să-i fi luat o veșnicie să facă desenul, înfățișa o casă, cam cum ar desena-o un copil, cu fumul care iese pe coș, nori pufoși pe cer, soarele colorat cu galben, cu un zâmbet strâmb pe față. Se rușina cu desenul, pentru că știa că eu mă pricep la

desen. Asta a spus în timp ce ni-l dădea. Și a spus că-i pare rău că nu avea plic și că, evident, nu trebuia să-l punem la vedere.

— E super, am spus.

Și vorbeam serios. Îmi amintea de ceva. La vremea aia nu mi-am dat seama, dar mă făcea să mă simt fericit și trist în același timp.

În apartament, Jacob avea să-l prindă de ușa frigiderului cu deschizătorul de sticle cu magnet. FELICITĂRI PENTRU NOUA LOCUINȚĂ. Dar deocamdată era sprijinit pe bordul furgonetei, se uita la el și nu spunea nimic. Nu numai mamei lui îi era frică. Îi era și lui.

Presupun că mama a trebuit să se țină cu firea să nu se bage într-o cutie de carton, cu speranța că aveam s-o împachetez și s-o sigilez în ea.

— Nu e nicio rușine dacă vii acasă, în caz că nu merge.

Nu a spus cuvintele astea încet. S-a asigurat că e destul de tare încât să audă și Jacob, acoperind chiar și muzica.

— Ba o să meargă, am izbucnit, fulgerând-o cu privirea.

L-am trimis un sărut de „adio și-un praz verde”. Era o cruzime din partea mea, dar ea nu vedea să citească scrisul mărunt. S-a prefăcut că-l prinde și și-l duce la inimă.

Astea sunt momentele care formează desenele din puncte ale trecutului nostru; restul pur și simplu umple spațiile goale.

•

Am claxonat, evitându-l violent.

Băiețelul a apărut de niciunde, venind în fugă pe șosea, croindu-și drum prin trafic.

Purta o haină mare portocalie și nu i-am remarcat fața, pentru că avea gluga trasă. Dar cred, eu cred, în momentul ăla, că eram eu. Încercasem să fug, dar mama m-a prins lângă școală. M-a dus la doctor și-i auzeam bătăile inimii prin gluga aia cretină.

M-am uitat în oglinda retrovizoare laterală și mă așteptam s-o văd cum mă urmărește.

Puiule, stai! Te rog!

Nu.

Nu se mișcase. Stătea complet nemișcată, cu sărutul la inimă. Avea să stea acolo până venea tata de la lucru, când avea s-o ducă înăuntru și să-i aducă o pastilă.

Adio

și-un praz verde!

ÎN PRIMA SEARĂ, niciunul din noi nu a trebuit să se ducă la muncă.

Nu aveam mobilă ca lumea, așa că ne-am pus saltelele personale una lângă cealaltă pe podeaua dormitorului și am stat pe ele. Am luat becul de pe hol, fiindcă era singurul pe care îl lăsaseră chiriașii de dinainte. Și mi-am băgat vechea veioză de birou în priza din bucătărie ca să vedem să gătim.

Am mâncat cartofi prăjiți cu mâncare de fasole și o mulțime de ketchup și am împărțit o sticlă de trei litri de cidru.

După cum am povestit eu, pare de tot rahatu'. Dar n-a fost așa, a fost perfect.

•

A doua seară, eram amândoi de serviciu.

Așa că la trei dimineața am mers cu bicicletele la banca noastră de lângă copac și am privit cum noaptea lasă locul zorilor.

Jacob a vorbit despre animalele crepusculare. Era un cuvânt nou pe care îl învățase și se dădea mare cu el. A spus că eu și cu el suntem crepusculari, fiindcă trăim mai mult pe înserat și în zori. Îi plac lucrurile cele mai ciudate. Asta îi cam stânjenește pe oameni. Jacob e genul de persoană despre care lumea face comentarii în șoaptă. Unii spun ceva de genul: „Nu se simte prea bine în pielea lui, nu-i așa?" Iar ceilalți clatină din cap gânditori și spun: „Are el ceva, nu?"

— Ești cel mai bun prieten al meu, Jacob.

— Așa sper, futu-i!

I-am simțit degetele abia atingându-le pe ale mele. Nu se poate spune că ne-am ținut de mână, dar nici că nu ne-am ținut. Fiecare din noi s-a prins de scândurile băncii.

•

În a treia seară, am fost singur acasă.

Am făcut un duș înainte de culcare. În timp ce mă ștergeam, mi-am surprins imaginea în oglinda aburită din baie.

Ha!

Voi nu știți cum arăt.

Tocmai ce mi-a trecut chestia asta prin cap. N-am spus nicio clipă cum arăt. Am spus că sunt înalt și am cam început să mă

îngraș. Atâta am spus, dar se poate să nu vă amintiți. Îngrășatul e un efect secundar des întâlnit al medicamentelor mele.

Denise Lovell mi-a dat o foaie de informare a pacientului, în care erau trecute toate, cu litere microscopice.

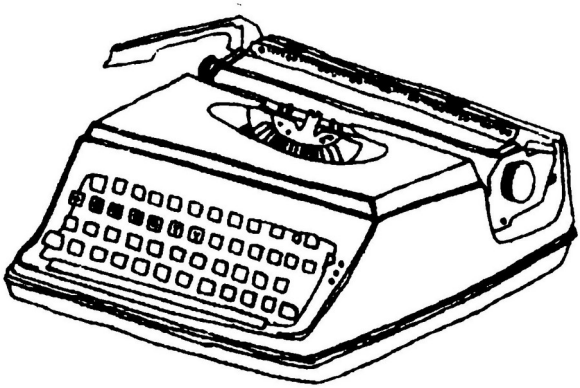

EFECTE SECUNDARE DES ÎNTÂLNITE, zice:

anxietate
somnolentă
vedere încețoșată
frisoane sau tremor
transpirație
greață
amețeli
depresie
dureri de cap
vărsături
hipersalivație
modificări ale apetitului
neliniște
vertij
iritații
dureri de stomac sau indigestie
durere la locul injectării
extenuare
tulburări de somn
luare în greutate

Ce fericire, nu? Nu vreți să le aflați și pe cele mai puțin întâlnite.

La dracu'! În fond, de ce nu?

Reacții alergice severe; infecții; gânduri anormale; mers anormal; prurit; salivație abundentă; expresii faciale imobile; febră; anxietate severă; disfuncție sexuală; convulsii; gânduri sau tentative suicidare; dispnee; aritmie cardiacă; dificultăți de concentrare, de vorbire sau la înghițit; dificultatea de a sta nemișcat; dificultatea de a sta în picioare sau de a merge; spasme musculare; atacuri de apoplexie; coșmaruri; uciderea propriului frate, din nou.

Dar s-o luăm pe rând.

Încă nu luam prostii din alea. În oglinda aburită de la baie se vedea imaginea neclară a unui tânăr sănătos, care își găsise un

nou loc de muncă, o nouă locuință, căruia i se promitea o viață nouă. Ar fi trebuit să șterg condensul și să mă uit mai bine la acel tânăr.

Acum îmi doresc s-o fi făcut.

Dar n-am făcut-o, așa că nu puteți nici voi să vă uitați.

Matthew Homes

Apartamentul 607
Casa Terrence
Kingsdown
Bristol

Luni, 8 februarie 2010

Dragă Matthew,

Sunt puțin îngrijorată din cauza ta. Speram că ai luat legătura cu echipa în weekend, dar n-am primit nicio veste. Și nu te-am văzut nici azi la centru.

Știu că nu vrei să facem mare caz, Matt, și îți respect dorința, dar trebuie să păstrăm legătura. Și e încă foarte important să-ți facem injecția. La asta te-ai angajat prin ordinul de tratament comunitar. Putem sta de vorbă pe tema asta.

Te rog să mă suni la 07700 900934 sau la birou la 0117 496 0777 cât mai curând posibil. În orice caz, sper că ai avut un weekend plăcut.

Cu cele mai calde urări,

Denise Lovell
Coordonator al echipei de îngrijiri
Centrul comunitar de sănătate mintală Brunei – Bristol

P.S. Am completat și partea mea din noile formulare pentru indemnizația pentru persoanele cu handicap, așa că poate discutam și despre asta. Cred chiar că ai avea dreptul la ceva mai mulți bani!

CIOC CIOC CIOC cioc cioc cioc cioc. Iar a stat zece minute, a deschis cutia poștală și a privit prin ea. Cioc cioc cioc. Bună, Matt. Ești acasă? Cioc CIOC CIOC.

Îi simțeam respirația.

Dar nu m-a văzut, fiindcă stăteam aici jos, cu spatele la ușă, cu urechile ciulite. Dacă tot întrebi, Denise Lovell, nu, n-am avut un weekend plăcut. Treaba e că mi-a fost cam milă de mine.

Buni mă ceartă din cauza asta. Ea spune că nu te ajută cu nimic să tot lâncezești, că e important să fii recunoscător pentru lucrurile de zi cu zi, că există fericire atunci când iei o masă caldă sau când faci o plimbare la aer curat. Știu că are și ea dreptate. Dar e mai simplu să găsești fericirea într-o masă caldă când are cine să-ți dea ketchupul. În ciuda planurilor pe care ni le-am făcut împreună, Jacob n-a stat cu mine prea mult. Cred că vreo patru-cinci luni.

N-am petrecut niciun Crăciun împreună aici, n-am ajuns la majorat. Știu că e o prostie să-ți pese prea mult de asemenea lucruri. În orice caz, e vina mea.

Ar trebui să scriu de ce a plecat.

Dar există mai multe versiuni ale adevărului. Dacă ne întâlnim unii cu alții pe stradă, ne ferim privirea și ne uităm înapoi, poate că arătăm la fel, simțim la fel, gândim la fel, dar particulele subatomice, cele mai mici părticele din noi care compun restul părților, vor fi fugit deja și vor fi fost înlocuite la viteze incredibile. Vom fi oameni complet diferiți. Totul se modifică permanent.

Iar adevărul se modifică și el.

Iată trei adevăruri.

Cioc
CIOCCIOC

Adevărul nr. 1

Încă nu aveam fotoliul. Sufrageria părea mai mare fără el, iar Jacob părea mic, cum stătea așa ghemuit pe covor în lumina prăfoasă de sub fereastră. Era cu fața afundată în mâini. N-aș putea spune de cât timp stătea acolo, dar cred că de mult.

Dormisem după o noapte în care fusesem de serviciu și încă mai țineam în brațe perna mea scumpă. Era un cadou de la John Lewis pe care mi-l făcuseră buni și bunicul, să mă ajute să scap de visele urâte; visele care începuseră să mă urmărească și dincolo de somn, așa că uneori trebuia să-mi crestez un pic pielea cu un cuțit sau să mă ard cu o brichetă, să mă asigur că exist cu adevărat.

Nu pot să vorbesc în numele lui Jacob, dar când mă gândesc acum la lucrurile astea, nu era doar povestea cu mama lui; eu deveneam o problemă.

N-am vorbit imediat. Singurul sunet era zgomotul îndepărtat al traficului, care pătrundea pe fereastră. Se aude tot timpul, dar îl remarci numai când e o liniște ce trebuie umplută.

Nu eram sigur că m-a văzut, până după ceva timp, când a zis:

— Iar era prăvălită înainte pe scaun, cu tetiera prea sus.

— Putem să spunem.

— Nu e numai asta.

Trimiteau persoane diferite, și asta era o problemă. În fiecare dimineață era posibil să vină un alt îngrijitor s-o ridice. Nimeni nu o cunoștea cum trebuie pe doamna Greening și nu știa cum trebuiau făcute lucrurile.

— Mai era și problema cu părul, a spus el.

Mi-am derulat discuția asta în minte de atâtea ori… Mă închipui spunând altceva și apoi ce alte răspunsuri ar fi dat el. Mut amintirea prin apartament ca pe o mobilă sau ca pe un tablou într-o ramă pe care nu mă decid unde să-l atârn.

— Cum se numesc chestiile alea pe care le poartă fetițele?

— Ce?

— Din păr.

— Nu știu. Codițe, nu?

— Așa.

O pieptănam eu pe doamna Greening, în timp ce Jacob îi pregătea ceaiul și medicamentele. Uneori o și spălam pe cap. Avea o chiuvetă specială, ca cele de la coafor, dar cu niște părți căptușite care îmbrăcau marginile. Nu-și simțea prea bine mâinile și picioarele, dar simțea o gâdilătură plăcută pe cap când îi dădeam cu șampon. Cel puțin așa spunea ea. Și spunea că eu mă descurc mai bine decât Jacob, fiindcă el o trăgea prea tare, dar că nu trebuia să-i spun, fiindcă eram amândoi îngerii ei.

— De ce zâmbești?

— Nu zâmbesc.

— Matt, nu e deloc amuzant.

— Nu zâmbeam din cauza…

— Pun pariu că ești exact la fel. Probabil că în azilul ăla de bătrâni îi tratezi ca pe niște copii, în mama mă-sii.

Nu vorbea serios, dar tot m-a durut.

— Nu e adevărat. Știi că n-aș…

— Atunci șterge-ți dracului zâmbetul ăla de pe față. Toată dimineața a încercat să și le desfacă. Dar cu cât e mai agitată, cu atât mai inutile îi sunt mâinile. Acum degetele astea trei…

Și glasul i-a pierit. N-a plâns, nu l-am văzut niciodată plângând, dar cred că nu mai avea mult.

— Degetele astea trei nu-i mai sunt bune de nimic.

Am aruncat perna pe covor și m-am așezat lângă el. Acneea care nu-i dăduse pace în toți anii de școală începea în sfârșit să se vindece. Începuse să-și lase și barbă. Atât că nu-i ajunsese până la perciuni, așa că avea două insulițe piezișe și rozalii în susul obrajilor.

Mirosea ca de obicei, a deodorant Lynx și a ulei de gătit de la Kebab House.

— Nu știu ce să zic, Jacob.

Și-a tras nasul și și l-a șters cu dosul mânecii.

— Tu nu înțelegi, a spus încet. E singură cuc.

A fost un moment ciudat. Nu din cauza cuvintelor lui, ci a felului în care m-a privit. Se mai uitase așa la mine o singură dată. Trecuse mult de atunci, dar mă privise exact la fel. Știam ce am de făcut, atât că nu voiam. Așa că-mi derulez altfel amintirea în memorie.

Adevărul nr. 2

Ne ducem în bucătărie și, pentru că nu vreau să spun nimic care să înrăutățească situația, spăl cănile murdare ca să fac ceai. Problemele par mai puțin grave dacă le însoțești cu o ceașcă de ceai, asta e o altă vorbă de-a lui buni.

Am remarcat felicitarea improvizată cu FELICITĂRI PENTRU NOUA LOCUINȚĂ a doamnei Greening, prinsă încă de ușa frigiderului, pătată cu grăsime de la toate prăjelile. Când ne-a dat-o, n-am înțeles ce sentiment îmi creează.

Acum înțelegeam.

Când a împlinit frate-meu zece ani, mama a pregătit o petrecere monstru. S-a ținut în Beavers and Brownies Hut din cartierul nostru, și sala era împodobită cu baloane și bannere. Pe o masă lungă din capătul îndepărtat, erau boluri cu Hula Hoop, biscuiți și cârnați pe băț. Erau și bețișoare cu ananas și brânză, dar unul dintre prietenii lui Simon a ajuns primul la ele și a mâncat toate bucățile de ananas, așa că a mai rămas doar brânza.

A venit o mulțime de lume, fiindcă Simon avea voie să-și cheme colegii de la școală și am avut chiar și eu voie să aduc câțiva.

Buni și bunicul au venit și ei, și a venit și mătușica Mel tocmai din Manchester cu unchiul Brian și cei trei veri ai noștri, și cealaltă mătușă a mea, Jacqueline, care trăiește mult mai aproape, dar pe ea n-o vedeam prea des, fiindcă ea și mama nu se înțeleg bine, și pentru că se îmbracă toată în negru și vorbește prea mult despre magie și spirite și nu se abține niciodată de la fumat, nici măcar la petrecerile copiilor.

Jucam un joc, în care trebuia să ne punem căciulă, fular și mănuși groase de lână și apoi să încercăm să mâncăm un baton de Dairy Milk cu furculița și cuțitul. Dar partea cea mai distractivă a fost la final, când am alergat prin sală și am călcat pe baloane, făcându-le să pocnească.

Simon a zis că asta a fost cea mai frumoasă zi de naștere din viața lui.

I-am făcut o felicitare, și nu uitați că eram încă mic. Desenasem o casă cu un soare zâmbitor deasupra, exact cum

făcuse doamna Greening, dar frumusețea era că dinspre casă desenasem niște diagonale, așa că, în loc să fie un simplu pătrat, părea tridimensională. Nu-mi spusese nimeni cum să fac, îmi dădusem seama eu singur.

Era una dintre sutele de felicitări pe care le-a primit, și mama l-a lăsat să le păstreze o groază de timp prin sufragerie, o grămadă pe poliță sau pe măsuța de cafea. Nu știu dacă i-a plăcut a mea sau dacă măcar o observase. Asta până în ziua în care mama a zis că trebuie să dispară.

Era cu capsa pusă și mă tot certase pentru dezordinea din camera mea, că îi fac viața imposibilă, că abia așteaptă să se termine vacanța și să scape de mine.

Probabil că eram eu prea sensibil, pentru că e normal ca mamele să-și mai iasă din pepeni din când în când, mai ales în timpul vacanței de vară, când are pe cap doi băieți care fac tărăboi. Nu că ne-ar fi lovit vreodată sau ceva de genul ăsta, așa că știu că eram eu prea sensibil. Când atenția i-a fost atrasă de felicitări și a intrat și Simon în colimator, deja scânceam ca un bebeluș.

Simon s-a dus direct la pervazul ferestrei și a luat felicitarea mea. A făcut o strâmbătură și și-a mușcat limba ca atunci când se concentra. Apoi mi-a spus că ar trebui să fiu desenator profesionist. Dar n-a putut să spună ca lumea „profesionist” și a trebuit să încerce de vreo șase ori ca să poată pronunța cuvântul. Mi-a cerut să-i arăt cum am făcut și toată după-amiaza am stat la masa din bucătărie și am desenat împreună, l-am spus că și el ar trebui să fie desenator profesionist.

A scuturat din cap și și-a ferit privirea.

Felicitarea pe care i-am făcut-o eu e singura care a ajuns în cutia aia a lui cretină cu amintiri și când am găsit-o acolo, după ce a murit, și acum când mă gândesc la ea, sunt deopotrivă fericit și trist.

Jacob stătea sprijinit de blat. Poate că se simțea și el la fel ca mine, din motivele lui. Dar ceea ce a lăsat să se vadă a fost furie. Am pus pliculețele de ceai în căni și am umplut ibricul. Nu trebuia să spun eu ceva. Putea fi furios și fără ajutor.

— Nici măcar n-a vrut să discutăm. Mi-a spus să i le desfac și să nu scot o vorbă.

Am luat laptele din frigider și am turnat puțin în una din căni. Jacob e genul căruia îi place să-i pui mai întâi laptele și zahărul.

Când apa a început să dea în clocot, a început să clocotească și el.

— Pe cine ai mai văzut să facă așa? Cine dracu' îi aranjează așa părul unui om în toată firea? De parcă ar fi fetiță. De zici că e păpușa lor, dracului!

Mintea mi-a zburat la altceva.

Mă distrăgeau legăturile, le găseam peste tot, pentru că suntem cu toții plămădiți din aceeași materie, din același praf interstelar; o fetiță și o păpușă, sarea din aer, hainele mele îmbibate de apă de ploaie. Mă imploră: Termină. Termină. Termină. Mâinile lui tremurânde țin strâns lanterna. Încearcă să fugă în felul ăla cretin al lui, cocârjat, cu picioarele rășchirate. Vrea să se joace cu tine, Simon. Vrea să se joace de-a prinselea.

Jacob a izbit tare cu pumnul în blatul de la bucătărie, zguduind teancuri de farfurii murdare și împrăștiind cu zgomot tacâmuri pe linoleumul slinos.

— N-asculți! Păi ce, asculți tu vreodată?

— Ba da…

— Ce-i cu tine?

— Nimic.

— Atunci ascultă-mă, ce dracu'!

— Scuze…

— Nu zice nimic, fiindcă îi e rușine sau se teme că îi face să se simtă prost. Că de-aia nu mai pot ei. Stă toată ziua, se holbează la zid sau cască ochii pe geam, în timp ce ăia fac ce vor ei.

S-a oprit la fel de brusc pe cât începuse.

Îmi venea să-l scutur. Îmi venea să strig că nu poate să stea veșnic cu ea acasă, că a lui fusese ideea să ne mutăm împreună. Nu putea să mă părăsească acum.

Dar n-am făcut așa. Am ascultat ibricul cum fierbe. Am privit aburul cum se transformă în picăturele de apă pe tapet. Simțeam că Jacob se uită la mine și mi-am amintit că se mai uitase așa o dată.

Adevărul nr. 3

N-a spus mare lucru.

Nu e genul care să vorbească despre lucruri importante precum mame, frați și propriile lui sentimente. N-ai să-l vezi pe Jacob Greening aplecat deasupra unei mașini de scris, mâzgălind hârtia cu secretele familiei lui.

Eram în dormitorul meu. Am pus un CD, dar nu-mi amintesc ce am ascultat, doar că tot sărea și că el l-a oprit. Eram varză, asta știu sigur.

Făcea rost de niște iarbă ca lumea de la tipul ăla, Hamed, și trecuserăm de la găleata noastră improvizată la un bong înalt de sticlă pe care îl cumpăraserăm din piața St Nick drept cadou de casă nouă.

Nu mai fumez mult, dar la vremea aia consumam lejer paișpe grame pe săptămână. Denise Lovell consideră că asta a fost în mare măsură problema. Când i-am spus ce desene făceam, cum simțeam că mâna îmi e mișcată de altcineva, a spus că probabil eram deja dus cu pluta, dar că încă nu știa nimeni.

Jacob era un zgomot de fond. Zicea ceva despre mama lui, despre felul în care îi aranjaseră părul.

Ținea perna mea în brațe.

Eu aveam caietul de desen deschis în față și mă uitam cum pixul zgârie pagina.

Se întâmpla așa de repede încât nu știam ce desenez. Știu doar că lua formă exact așa cum trebuie, în mijloc era o cutie, nu strivită pe pagină, ci în trei dimensiuni, ca o felicitare pe care o desenasem eu pentru Simon cu câțiva ani înainte.

— Termină.

Și, ca niște tentacule, erau întinse o serie de tuburi, fiecare legat de cutii mai mici. Nu cutii, cilindri.

— Ce mama dracu’ faci?

Formau un cerc în centru. La rândul lor, și alte tuburi făceau legătura cu altele, și plecau tot spre exterior, spre un al doilea cerc din cilindri, și apoi spre un al treilea.

Mi-a smuls caietul.

— E o idioțenie, termină dracu’ odată!

Nu era doar pe pagina aia. Îl desenasem întruna. Se poate să-l fi desenat de zile întregi.

Jacob le-a rupt, făcând bucățele fiecare pagină.

— Erau ale mele, am spus.

— Te smintești, frate.

— Era ultimul meu caiet de desen.

— Atunci fă altceva. Joacă-te cu mine pe X Box.

M-am ridicat și m-am dus spre zidul opus. Nu se poate spune că eu mișcăm pixul, eu priveam pur și simplu în timp ce se întâmpla.

— Pierdem avansul, m-a implorat el.

— Nu plec nicăieri.

— Te rog…

— Ce? Ce vrei? Am treabă! Doar vezi dracului că am treabă!

Am țipat la el. N-am vrut, dar glasul mi-a izbucnit fără voie. A părut înspăimântat și brusc mi s-a făcut rușine. M-am întors spre zid și m-am uitat cum mai ia naștere un cilindru în fața mea.

— Îmi pare rău! Am treabă, atâta tot, vezi și tu că am treabă. Trebuie să fac chestia asta, ca lumea.

Zgomotul traficului din depărtare a plutit pe fereastra deschisă, și mai era încă un zgomot. Nu-mi dădeam seama ce era. Jacob a mai fumat două țigări până să mai zică ceva.

— Mai ții minte ziua aia de la școală? a spus într-un târziu. A vorbit atât de încet, de parcă se temea că l-ar putea auzi amintirea și ar lua-o la fugă. Mai ții minte prima zi, când mi-ai împrumutat cravata ta?

Am simțit cum îmi cade pixul pe covor.

— A trecut o grămadă de vreme de atunci, nu?

— Da. N-am să uit niciodată.

Îi dădusem cravata mea și și-o trecuse pe sub guler. Apoi se întorsese neputincios spre mine.

Nu trebuia să-l văd în momentul ăsta. Știam că se uită la mine exact la fel. Mut amintirea de colo-colo ca pe o mobilă, dar mereu ajunge aici. Nu voia doar să împrumute cravata mea. Voia să i-o și leg.

Eu și boala mea suntem egoiști. Ne gândim doar la noi înșine. Plăsmuim lumea din jurul nostru sub formă de mesaje, de șoapte tainice rostite doar pentru noi.

Am mai făcut un ultim gest pentru cineva.

— Nu-i nimic, am spus. Înțeleg.

Jacob nu mai putea rămâne, nu era cinstit să-l oblig.

— Îmi pare rău, Matt!

N-am plâns. Nu m-a văzut niciodată plângând. Dar eram aproape.

— Ar trebui să ai grijă de mama ta, am spus. Are nevoie de tine.

Am pus capăt poveștii noastre de dragul lui Jacob. I-am dat voie să plece. Mi-a spus că o să continuăm să umblăm împreună.

Presupun că asta înseamnă că suntem prieteni.

Cioc
CIOCCIOC

E O PASĂRE MOARTĂ. E pe pământ lângă tomberoanele galbene și chestia asta mă tulbură puțin.

N-am observat-o la început, pentru că eram atent să nu vină Denise de după colț cu mașina și să trebuiască să fug înapoi în casă. Am rămas fără tutun, așa că fumam una din țigările secrete mentolate ale lui buni și am observat pasărea moartă numai când am aruncat mucul pe pământ și am dat să-l strivesc.

E pui. Nu știu de ce fel, dar e foarte mic și nu are pene, nici măcar ochi. Zace pe un petic acoperit cu zloată și știu că ar trebui să-l arunc la tomberon sau ceva de genul ăsta. Nu mi se pare normal să-l las acolo, în frig. Dar nu pot. Azi nu sunt în stare de nimic.

DUPĂ CE A PLECAT JACOB, am decis să mă duc și eu acasă.

M-am hotărât când el a dispărut cu furgoneta lui Hamed și eu stăteam pe trotuar, făcând cu mâna ca un idiot. Am urcat treptele fără nicio vlagă; nu voiam să stau aici singur. Prima oară m-am gândit s-o sun pe mama, să-i cer voie, deși știam că nu e cazul. Încă aveam cheia. Puteam să intru singur pe ușa din spate, iar ea ar fi dat năvală pe scări.

— N-am putut, aș spune. Ai avut dreptate. Sunt prea mic. Ar trebui să stau acasă.

Ea ar zâmbi, ar da ochii peste cap și am râde amândoi, înlăcrimați.

— Vino încoace, vino!

Mă strânge în brațe, iar eu îmi afund fața în capotul ei.

— Îmi pare așa de rău, mamă…

— Of, băiatul meu! Băiețelul meu!

— M-am străduit.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Crezi că e prea târziu să dau la colegiu?

Mă sărută și-i simt respirația, un miros slab de putred. Încerc să mă îndepărtez, dar mă ține prea strâns.

— Mă doare un pic.

— Șșșt, șșșt.

— Serios! Dă-mi drumul.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Nu mai tot spune chestia asta. Mirosul e tot mai puternic, umple încăperea. Nu e respirația ei. E ceva pe masa de la bucătărie. Văd peste umărul ei. Ce e aia? Nu-mi place, mami.

— Șșșt, taci.

— Nu-mi place. Mă sperii.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Ce se întâmplă?

Păpușa e dezbrăcată și murdară de noroi umed. Brațele ei alburii sunt întinse pe tăblia mesei, iar fețișoara ei e îndreptată spre noi. Ochii ei din năsturei mă străpung.

Ha!

E în închipuirea mea, nimic mai mult.

După ce a plecat Jacob, mi-am imaginat că mă duc acasă. Dar n-am făcut-o. Aveam prea multă treabă, trebuia să înnebunesc.

— Ești important pentru echipă, a spus directorul.

S-a lăsat pe spate pe scaun și și-a mângâiat cravata cu Rudolf, renul cu nasul roșu, făcând ca nasul cu leduri al lui Rudolf să se lumineze. Lucrasem toată ziua de Crăciun și ceream să lucrez și în tura de Anul Nou.

— Ține-o tot așa și vei intra în schema pentru NVQ[9]. Ai voie să zâmbești, Matt. Îți fac un compliment.

— Pot să lucrez în tura de noapte?

— Am spus deja că poți să lucrezi în tura de noapte.

— Și pot să fac program prelungit?

A studiat programul de lucru cu o față de constipat.

— Trebuie să avem grijă să nu muncești prea multe ore. Există legi în privința…

— Am nevoie de bani.

Mi-a dat voie, cum făcea întotdeauna. Munceam oricând era posibil ca să-mi plătesc chiria și pentru că nu voiam să fiu singur acasă. Sincer, mă simțeam destul de singur în momentele alea. Așa că, atunci când nu eram la azilul de bătrâni, mă afundam în Proiectul meu Special.

Nu mă opream nicio clipă.

Boala are o etică a muncii foarte serioasă.

[9] National Vocational Qualification, sistem britanic de recunoaștere a unor aptitudini utile în câmpul muncii. (N.t.).

Matthew Homes

Apartamentul 607
Casa Terrence
Kingsdown
Bristol
Miercuri, 10 februarie 2010

Dragă Matthew,

Te rog și insist să iei legătura fie cu mine (*07700900934*)*, fie cu oricare dintre membrii personalului de la Hope Road* (*01174960777*) *cât de repede posibil. E foarte important să-ți administrăm injecția, care deja a depășit termenul cu o săptămână.*

Sper că ești bine,

Denise Lovell
Coordonator al echipei de îngrijiri
Centrul comunitar de sănătate mintală
Brunei – Bristol

sâcâitoare, nu?

Sunt bine.
Sunt bine.
dispari dracu’
dispari dracu’
dispari dracu’

V-AM OFERIT UN TUR ORGANIZAT.

Ați văzut-o în colț și lăbărțându-se pe zidul din fund. V-a fost rușine să spuneți ceva, să puneți vreo întrebare? Tuburile întinse peste tot și borcanele cu murdăria întărită.

Ciudat, nu?

La început n-am știut ce e, pentru că nu eu făceam desenele. El îmi mișca mâna, scrijelea cu pixul pe caietul de desen și pe peretele din dormitor.

Praful lui interstelar.

Atomii lui.

Mă trezeam în camera de zi, purtând încă hainele de lucru din noaptea de dinainte; o pereche de pantaloni gri și o bluză albă de infirmier, mototolită și udă de transpirație. Aveam gura uscată și mă dureau gâtul și umerii. Peste tot primprejurul meu erau materiale noi. Nu-mi dădeam seama de unde au apărut. Așa se întâmpla în fiecare zi, apăreau tot mai multe. Odată am băgat mâna în rucsac și m-am tăiat la deget într-un ciob. Durerea a sfâșiat ceața; cotrobăisem prin tomberoane și coșuri pentru reciclare. Drept nucleu, o cutie de înghețată. Borcane și sticle pentru electronii care orbitează. Umplusem sacoșe cu pământ reavăn, din care scăpasem și pe covor. Mai erau și alte tuburi de plastic, furate de la serviciu. Tuburi cu care să tragi aer din butelii, tuburi prin care să te pișii într-o pungă.

Și scotch. Și gumă de lipit.

Poate chiar o să fie distractiv.

Pe când durerea ascuțită lăsa locul unei pulsații surde, am simțit că mâinile încep să mi se miște. Puteam să muncesc ore în șir fără să mănânc sau să beau. Șase, șapte, opt ore, în care găuream cu grijă capacele mânjite de gem cu șurubelnița de la briceag, apoi băgăm tuburile și astupam găurile.

— Ești acasă, dragule?

N-am auzit-o bătând. A pătruns doar glasul ei. Cutia poștală s-a închis.

Buni stătea în lumina albastră de pe coridor cu câte o sacoșă de la Tesco în fiecare mână. A zâmbit:

— Mi s-a părut că te aud. Nu te țin din treabă, nu? Eram doar în trecere și…

— Nu poți să intri.

— Am adus câteva ceva de mâncare, mă gândeam că am putea…

— Nu poți să intri, buni.

— Dar…

— Întârzii la serviciu.

— E târziu. E ora cinei.

— Lucrez în tura de noapte.

— Atunci lasă-mă să te conduc. Putem pune totul repede în bucătărie, durează numai câteva minute. A dat să împingă ușa să intre, dar am stat în calea ei.

— Care e problema? a întrebat.

— Niciuna.

— Matthew, dragule! Ai pantalonii plini de noroi.

— Da?

— Ăla e sânge?

— Poftim?

— Acolo, pe bluză.

— M-am tăiat la deget.

— Dă-mi să văd.

— Trebuie să plec, buni, întârzii.

— Nici măcar nu ți-ai pus un plasture. A lăsat jos sacoșele și a început să scotocească prin geantă. Știu că am pe undeva. Nu știi niciodată când…

— Te rog să nu faci caz de chestia asta.

— Nu fac caz. Gata. Dă-mi…

A dat să mă apuce de mână. M-am retras.

— Vorbesc serios. Am treabă. Nu poți să vii pur și simplu și să te aștepți să-ți dau drumul în casă. Sunt ocupat, am treabă.

— Da. Sigur. Sigur, dragule. Îmi pare rău!

Cred că s-a simțit puțin jignită. A aruncat plasturele înapoi în geantă și a închis-o. A dat să mai spună ceva, dar am închis ușa.

•

M-am uitat la ea pe vizor.

Părea îngrijorată, dar n-a mai bătut. A ridicat mâna spre ușă și a ținut-o așa o vreme, dar n-a bătut. Asta e povestea cu buni, niciodată nu s-ar băga cu forța în casa cuiva, indiferent cât de mult și-ar dori.

Ha!

E ca un vampir. Trebuie s-o inviți tu înăuntru.

Am să-i spun asta data viitoare când o văd. O să-i placă mult. Vine în vizită o joi da, una nu, dar nu e rândul azi. Va trebui să țin minte gluma cu vampirul pentru săptămâna viitoare. Semeni cu bunică-tu, va râde ea. Ai același simț al umorului spurcat. O să spună că nu știe ce să se mai facă cu noi, dar se vede că-i place de fapt. Dar sigur NU-i va plăcea ce fac eu acum; faptul că trag chiulul de la centrul social ca să-mi scriu povestea, că ignor scrisorile de la Denise Lovell și că nu-mi iau medicamentele.

Asta n-o să-i placă deloc.

Dacă n-ar fi buni, m-ar durea fix în cot, dar când un om ține la tine așa de mult, știu că nu-i frumos să-l faci să se îngrijoreze. Va fi îngrijorată și de data asta, și a fost îngrijorată și atunci. Am urmărit-o pe vizor și am așteptat, plin de speranță.

A lăsat sacoșa cu cumpărături lângă ușă și a dispărut.

•

Asta se numește genogramă.

E un arbore genealogic pe care îl desenează doctorii. Te ajută să vezi ce crengi au roade putrede.

Ăsta de jos sunt eu, vă fac cu mâna. Sunt de sex masculin, ceea ce înseamnă că stau într-un pătrățel. Și, pentru că e genograma mea, pot să stau într-un pătrățel îngroșat. Simon e lângă mine și stă și el într-un pătrățel, dar cu un X pe el, ceea ce înseamnă că a murit.

Cu o creangă mai sus în stânga e tata.

Salut, tăticule!

Lângă tata e unchiul Stew, a murit de cancer pancreatic la vârsta de treizeci și opt de ani. Ce trist, a zis lumea. Așa de tânăr, a mai zis. Asta demonstrează ce spuneam, a zis.

Mai urcăm un pic și dăm de părinții tatei; XX. Tata se trage dintr-un lung șir de oameni morți.

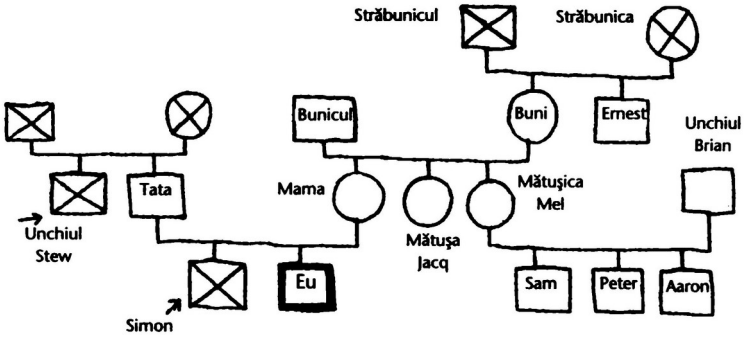

Mama e un cerculeț, iar porțiunea ei din arbore e mai plină de viață. Cea de lângă ea e mătușa Jacqueline, iar apoi vine mătușica Mel, care e măritată – printr-o linie orizontală – cu unchiul Brian. Ei au trei băieți; verii mei Sam, Peter și Aaron. Mai urcăm puțin. Mare atenție. Odată Peter a căzut dintr-un copac. A pățit-o așa de tare, încât a stat la terapie intensivă timp de-o săptămână și toată lumea se temea să nu moară. Dar n-a murit.

Nu e niciun X, vedeți?

Buni și bunicul sunt sus. Iar sus de tot sunt străbunica și străbunicul, care au murit la o diferență de o lună unul de altul când eu eram mic. E pe undeva o fotografie în care mă țin în brațe, iar străbunicul se strâmbă, fiindcă îmi umplusem scutecul.

Dacă tot ați prins gustul urcatului, atunci aruncați o privire împrejur și admirați priveliștea. Sunt milioane de arbori ca ăsta, dar încă n-am găsit fructul putred, așa că nu coborâți.

•

— Ăsta e suc acidulat?

Am băgat mâna în una din sacoșele pe care mi le-a lăsat buni. Ea ajunsese la capătul coridorului și se pregătea să coboare treptele. S-a oprit și s-a întors.

— E câte ceva, a spus ea. Ai grijă să mănânci legumele.

Am sorbit lacom din sticla de Cola. Nu băusem nimic toată ziua.

— Nu vreau să te țin din treabă, dragule!

— Mai ții minte când am stat cu tine și bunicul? Mai știi? Când eram mic. Când am venit să stau un pic, după, după ce Simon…

— Sigur că-mi amintesc. S-a întâmplat ceva?

— Bunicul m-a dus la bucata lui de pământ ca să te scape de mine. Mai ții minte?

Buni se întorsese la ușă, dar tot n-am invitat-o să intre.

— Matthew, ai ochii cât cepele. Pari așa de obosit…

— Bunicul m-a ajutat să ridic dalele grele de ciment, ca să mă pot uita la furnici.

Buni a zâmbit:

— Spunea că-ți place să faci așa. Și să joci jocuri pe calculator.

— Da, chiar îmi plăcea.

— Ce-ar fi să bem o ceașcă…

— Îmi plăcea, fiindcă îmi amintea de vremea în care făceam așa cu Simon. Acasă, vreau să spun. În grădina noastră. Îmi amintea cum își dorise el o fermă de furnici. Știai, buni?

— Nu știam, dragule. Memoria mea nu e…

— Nu. Ei bine, mama a spus că nu are voie. Dar nu era cine știe ce și, chiar dacă ar fi fost dezamăgit, i-ar fi trecut într-o secundă, fiindcă lui nu-i păsa niciodată de treburile astea. Adică nu stătea niciodată bosumflat sau chestii de-astea, nu?

Buni a zâmbit iar, dar zâmbetul îi era trist.

— Așa e. Era un băiat bun.

— Era cel mai tare, am izbucnit.

Buni a părut speriată; nu-mi stătea în fire să ridic glasul la ea. Nu eram supărat, nu asta era cauza. Cel mult eram speriat, ca atunci când adrenalina pune stăpânire pe cuvinte și începe să le arunce mai tare și mai repede, iar ele se împotmolesc.

— A fost cel mai tare, buni. Așa că m-am hotărât să-i fac eu una. După ce – de ziua lui. După ce – fiindcă și morții au și ei zile de naștere, nu?

Buni n-a răspuns și s-a întins să mă mângâie pe cap.

— Dar nu i-am făcut-o la vremea aia. Aveam de gând, am luat un borcan gol de gem și m-am dus în grădină, dar apoi s-a întâmplat ceva. Când căutam furnicile, când săpam în pământ. E greu de explicat. M-am simțit aproape de el, de parcă ar mai fi aici. S-a mai întâmplat și alte dăți, dar asta a fost prima oară și m-am gândit mult la asta, și că nu i-am făcut ferma de furnici.

Mi-am dus mâna lui buni la obraz. Tremura.

— Știi din ce suntem făcuți, buni?

N-a știut ce să spună și a dat să zică o prostie, ca să încerce să schimbe atmosfera.

— Din melci, zmei și codițe de că[10]...

— Eu vorbesc serios.

— Pari așa de obosit.

— Suntem făcuți din niște chestii micuțe care se numesc atomi. Am învățat la școală mai demult și am citit pe tema asta. Am învățat singur. Cum arată diferiții atomi, chestii de genul ăsta.

— Asta o cam depășește pe buni, îngerașul meu.

— Depășește pe toată lumea. Asta e! Sunt singurul care știe. Crezi că și amintirile sunt făcute tot din atomi?

— N-aș...

— Ei bine, așa e. Trebuie să fie așa. Toate sunt făcute din atomi. Și poți să le modelezi tu, înțelegi? Să nu mai fie amintiri și să redevină reale, cu ingredientele potrivite, adică cu tipul potrivit de atomi și așa mai departe.

— Ce-ar fi să luăm o gură de aer proaspăt?

— Pot să-ți arăt cu ce m-am îndeletnicit, dacă vrei.

Trebuie să-i fi fost greu, fiindcă nici eu nu mă pricepeam să explic prea bine. Să-i explic cum e Proiectul meu Special era ca și când aș fi încercat să explic un vis, cum poate el să pară inteligibil, până când se lovește de realitate și atunci brusc scapă de sub control.

— Poți să mă ajuți dacă vrei.

Buni n-a răspuns. A părut să se clatine pe picioare și se făcuse palidă la față.

•

Buni mă vizitează o joi da, una nu, iar o joi da, una nu, îl vizitează pe Ernest. Nu l-am întâlnit niciodată și n-am știut nimic despre el până în vacanța în care au venit pe la noi mătușica Mel, unchiul Brian și cei trei băieți. Eu aveam șapte, poate opt ani atunci.

A fost tare, pentru că în timp ce adulții stăteau de vorbă la un pahar de vin și bucățele de brânză, noi, copiii, am avut voie să stăm până târziu, împărțind dulciurile pe care ni le aduseseră buni și bunicul. Și a fost și mai tare, fiindcă verii noștri erau mai buni decât noi la înjurat și la bătaie, și, deși Sam și Peter erau de-o vârstă cu noi, eu și Simon tot îi idolatrizam. Aaron e cel mai mare. A lui a fost ideea să construim un fel de bârlog în

[10] Referire la un cântecel pentru copii, în traducere aproximativă: Din ce sunt făcuți băieții? / Din melci, zmei și codițe de cățel. (N.t.).

dormitorul lui Simon, în care să ne târâm cu lanterna ca să ne umflam de prafuri fructate[11] și Iced Gems, și apoi s-a apucat să ne sperie cu povești despre Școala cea mare că, dacă nu te integrezi sau nu porți adidașii care trebuie, băieții mai mari îți bagă capul în veceu.

— De unde știi tu? a întrebat Peter. Tu începi abia semestrul viitor.

— Toată lumea știe, a insistat Aaron.

— Atunci ar trebui să-ți faci griji pentru tine. Pentru că asta o să pățești.

— Dispari d-aici!

— Mda, a spus Sam, profitând de ocazia de a-l lua la rost pe fratele lui mai mare. Așa o să pățești.

— Ba nu.

— Ba da. O s-o pățești.

Aaron l-a lovit tare pe Sam peste braț.

— Gura! N-o să pățesc așa ceva. Pentru că, dacă se apropie vreunul de mine, îl pun pe unchiul Ernest pe el. Și, dacă nu-ți ții gura, îl pun și pe tine.

Cei doi băieți mai mici au tăcut. Simon a mai luat un deget de praf.

— Cine e unchiul Ernest?

— Ce? Nu știi cine e unchiul Ernest?

Am clătinat amândoi din cap.

Aaron a zâmbit, iar Sam a șoptit entuziasmat:

— Spune-le, Aaron. Spune-le cum ne-ai spus nouă, cu lanterna.

Aaron ne-a pus să stingem lanternele. Apoi și-a lipit-o pe a lui sub bărbie ca să nu-i vedem decât fața, plutind în beznă, cum faci când spui povești cu fantome. Ne-a pus să jurăm că nu suflăm o vorbă.

— Jurăm.

— Să muriți voi?

Am dat solemn din cap.

— Unchiul Ernest e fratele lui buni, a explicat el. Dar nu-l vedem niciodată pentru că…

— Fă-o ca lumea, a schelălăit Sam. Fă chestia aia cu toporul.

— Gura, nătăfleață! Îmi strici povestea.

[11] În limba engleză *sherbet*, un praf dulce cu gust de fructe care se poate consuma ca atare sau sub formă de suc. (N.t.).

— Așa e, ține-ți gura, a spus și Peter. Lasă-l pe Aaron să spună.

Aaron și-a îndesat un Black Jack în gură și și-a potrivit lanterna.

— Nu-l vedem niciodată pentru că e pus la păstrare. Stă în subsolul rece și întunecos al unui azil de nebuni.

— Un ce?

— Voi nu știți nimic, așa-i?

— E ca un fel de închisoare, ne-a sărit Peter în ajutor. Acolo stau nebunii.

Simon a icnit zgomotos. Nu-i vedeam bine fața, dar încă mi-o închipui, chiar și acum.

Ți se face frică atunci când îți moare cineva drag, nu? Mai ales dacă ești mic atunci când se întâmplă, se poate să-ți faci griji că, odată cu trecerea timpului, n-o să mai poți să ți-l imaginezi cum trebuie. Sau că vocea lui se va amesteca cu alte voci și n-o să mai știi exact cum era.

Eu nu-mi fac griji din cauza asta.

Simon s-a aplecat să fie mai aproape și, cu glasul drăcesc și însuflețit, a șoptit:

— Unchiul Ernest e nebun?

— E nebun, Aaron? E nebun? Spune-ne.

Aaron și-a șters o picătură din saliva lui Simon de pe obraz:

— În copilărie nu era. Era normal, ca noi.

— Simon nu e normal, a mormăit Sam.

Dar Simon nu l-a auzit sau, dacă l-a auzit, n-a lăsat să se vadă. Și nici nu m-a văzut cum îi strivesc degetele lui Sam de dușumea, făcându-l să bocească.

Aaron și-a stins lanterna.

— Lăsați-o baltă!

— Nu, spune-ne. Spune-ne.

— E ultima șansă, pe cuvântul meu.

Ar trebui să spun că povestea lui Aaron nu era adevărată. Într-o oarecare măsură era, dar nu partea cu toporul. Fratele lui buni n-a făcut rău nimănui în viața lui. Nu știu ce-a aflat Aaron mai demult, dar nu asta.

Inventase totul ca să-i sperie pe Peter și pe Sam, iar acum avea ocazia să ne sperie și pe mine și pe Simon. Asta nu înseamnă că era om rău, fiindcă era doar un băiețel, și știu că

buni s-a simțit îngrozitor pentru ce-a făcut când a venit sus și a auzit din întâmplare.

— Era normal, a spus Aaron. Asta până să meargă la Școala cea mare și copiii ceilalți să se ia de el.

— L-au băgat capul în veceu?

— Exact, a spus Aaron. Și altele și mai rele.

— De-asta a înnebunit? am întrebat.

— Nu. A înnebunit din cauză că bătăușii i-au făcut chestia aia lui buni.

L-am simțit pe Simon cum mă apucă de mână.

— Ce i-au făcut?

— Dacă-ți ții gura, îți spun. Se ducea la o altă școală, pentru fete. Dar ea și unchiul Ernest mergeau acasă împreună. Și pentru că pe vremea aia stăteau la țară, trebuiau să meargă pe câmp, unde sunt plante înalte și alte chestii, așa că e simplu să te ascunzi. Și, într-o zi, asta au făcut bătăușii, vreo trei-patru, sau poate chiar mai mulți, împreună cu frații lor. Stăteau ascunși cu toții, îi așteptau pe buni și pe unchiul Ernest să treacă, iar când au trecut, au sărit cu toții afară. Și l-au ținut pe unchiul Ernest.

Aaron a făcut o pauză de efect.

— Zi-le de topor, a schelălăit Sam.

Aaron nu putea spune ce i se întâmplase lui buni, pentru că nu înțelegea nici el. În discuția adulților pe care o auzise cu mult timp în urmă, detaliile acestea erau ascunse în spatele unor cuvinte necunoscute. Am încercat să-mi imaginez cum vorbise mătușica Mel despre asta, transformând o tragedie de familie într-o anecdotă pe care să le-o împărtășești prietenilor, dacă făcuse și ea o pauză de efect, dacă povestea fusese întreruptă de sosirea desertului. Mă gândesc cum trecerea timpului face ca totul să pară mai puțin real.

Aaron îi spionase de pe scara lui de observație, cuprins de toropeală, și atunci au fost rostite cuvintele pe care le înțelesese. Cuvinte precum vină, și rușine, și coșmaruri – genul de coșmaruri care te smulg din somn și te fac să cauți ceva ce nu mai există.

— N-a mai ieșit din camera lui. Un an întreg.

Aaron a lungit cuvântul „an”. Era un povestitor priceput. Eram cu toții așa de prinși, încât niciunul dintre noi n-a auzit pașii urcând scările.

— Ori de câte ori încerca cineva să vină să-l vadă, țipa întruna, până când îl lăsa în pace. Apoi, noaptea, îl auzeau prin ușă, vorbea și râdea, de parcă ar mai fi fost cu cineva. Până când, într-o dimineață, a venit la micul dejun îmbrăcat în uniformă, cu părul pieptănat frumos, și a luat în liniște masa cu străbunicul, străbunica și buni, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. A spus că avusese un coșmar îngrozitor, că o visase și pe buni, și că era foarte bucuros că nu era adevărat. Și-a spălat farfuriile și a sărutat-o pe obraz, spunând că o conduce acasă de la școală ca de obicei, dar că nu o poate duce până acolo, pentru că avea ceva important de făcut mai întâi. Abia mai târziu în dimineața aia, când străbunicul era în grădină, a observat că ușa de la șopron era descuiată și se scutura în bătaia vântului. Și a auzit primul...

Aaron s-a oprit; ni se păruse că am auzit ceva. Se speria și el la fel de tare cât ne speria pe noi. Simon m-a strâns mai tare de mână. Aaron își căuta cuvintele potrivite să încheie povestea.

Era un bun povestitor. Acum lucrează la o bancă și de Crăciun primesc în fiecare an o felicitare de la el și de la logodnica lui, care cred că se numește Jenny sau Gemma sau ceva de genul ăsta. Spune mereu același lucru: că trebuie să ne mai vedem, că ar trebui să ieșim ia o bere, dacă am avea vreodată drum la Londra. E drăguț din partea lor că spun așa, că pretind că ar crede că sunt genul ăla de om, că duc o viață în care întâmplarea m-ar putea aduce la Londra. În tot cazul, chiar dacă aș fi genul ăla de om, tot nu i-aș aminti lui Aaron ce povestitor bun era, fiindcă presupun că e o amintire din copilărie pe care ar prefera s-o dea uitării. S-a uitat fără grabă de la unul la altul, sporind tensiunea.

— Când străbunicul a auzit primele țipete îngrozite venind de pe câmp, s-a uitat în șopron și a realizat că toporul lui...

Acoperișul bârlogului a fost dat brusc în lături; buni stătea deasupra noastră.

— Rahat... Rahat...

Deja ați început s-o cunoașteți pe buni, deși nu ați întâlnit-o niciodată. Știți ce fel de om e, că e bună, generoasă, iubitoare și răbdătoare, că nu zice niciodată vreo vorbă rea despre cineva.

— Rahat cu ochi!

Aaron a dat să spună că îi pare rău, dar buni îl târa deja prin cameră. Era prea șocat să plângă când ea l-a așezat pe

genunchi și și-a scos papucul. Câteva clipe mai târziu, în pragul ușii au apărut mama și mătușica Mel, cu gurile căscate.

•

— Poți să mă ajuți, am spus din nou. Pot să-ți arăt cum merge treaba, buni. Putem să-l terminăm împreună.

Buni și-a plimbat privirea prin camera de zi; era palidă la față. Cred că trebuia să se așeze, dar nu era loc. Toată podeaua, scaunele, masa și fiecare suprafață erau ocupate. Umplusem sute de sticle și borcane cu pământ, unind mai multe cu niște tuburi de plastic. Hidrogenii erau deja gata – ei sunt cel mai simplu de creat – un singur proton și un singur electron. Făcusem zece, pentru că suntem creați din zece procente de hidrogen. Oxigenii mi-au dat mai mult de furcă, doi electroni în primul înveliș și șase în învelișul exterior. Apoi le împerecheam, ciocnind o pereche de electroni de la fiecare pentru a forma legături covalente. Deseori din cauza asta se spărgea sticla, așa că cele mai multe furnici scăpaseră și mișunau pe covor.

Buni și-a dus o batistă la gură.

— Ai nevoie de ajutor.

— Ce vrei să spui? Mă simt bine. Nu înțelegi, buni. Îl aduc înapoi.

— Te rog, Matthew.

— Nu-mi vorbi așa.

— Cum?

— Ca mama, cum vorbiți cu toții. Nu-mi spune ce să fac.

— Nu-ți…

— Ba da. N-ar fi trebuit să-ți dau drumul în casă, e treaba mea. Știam că nu pot avea încredere în tine. Ești exact ca restul.

— Te rog, mă îngrijorezi.

— Atunci pleacă acasă. Lasă-mă în pace!

— Nu pot, nu așa. Încearcă să înțelegi.

— O să întârzii, întârzii la muncă.

— Matthew, nu poți…

— Încetează! Nu-mi spune tu ce n-am voie să fac. Trebuie, da? Tu nu înțelegi. Nu vreau să te supăr, buni. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți dau drumul în casă.

O joi da, una nu, buni vine să mă viziteze, iar o joi da, una nu, se duce să-l viziteze pe Ernest. Vorbește despre el din când în când. E frumos și s-a făcut și mai frumos cu vârsta. Întotdeauna se piaptănă și se bărbierește înainte să vină ea în vizită și ajută

la îngrijirea grădiniței spitalului special în care și-a trăit mare parte din viață. Unele zile nu sunt prea bune, dar așa se întâmplă într-o familie. Așa spune buni.

Ea nu se rușinează niciun pic cu el.

— Mă duc la muncă, am spus. Trebuie să plec.

Nu știu cât a stat. Singură în bucătărie, cu noaptea bulucită la fereastră. A curățat cât a putut, frecând mizeria până au durut-o mâinile, până a fost prea obosită să continue. Fratele ei are un beteșug, o boală cu formă și glas de șarpe. Se târăște pe crengile arborelui nostru genealogic. Trebuie să i se fi rupt inima când și-a dat seama că era rândul meu.

APOI A VENIT TURA DE NOAPTE. Era în jur de trei dimineața.

Nu dormisem, nu-mi luasem pauză, fiindcă duceam lipsă de personal și fiindcă pauzele erau scăzute din salariu, așa că, dacă nu-mi luam, aveam încă șapte lire patruzeci pentru chirie.

Tocmai ajutasem un pacient să urce în pat după ce-l văzusem bălăbănindu-se pe coridoarele întunecoase, cu pantalonii de la pijama alunecându-i pe șoldurile osoase. Voiam să aflu ceva despre el, ceva ce-i puteam spune ca să-l fac să se simtă în siguranță, să-l liniștesc vorbindu-i despre vizita soției lui sau a copiilor, l-am aprins veioza de pe noptieră, am descuiat sertarul și i-am scos dosarul. Prinsă cu scotch de interiorul copertei, era fișa lui personală. Dar arăta altfel decât celelalte, scrisul era altfel. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Majoritatea fișelor erau scrise de Barbara, o asistentă veche, care se mândrea cu faptul că sunt îngrijite. Dar asta nu era deloc îngrijită. Cuvintele se înșirau șovăitoare pe pagină și fiecare literă era scrisă prea apăsat cu creionul. Parcă mi-l și închipuiam în timp ce scria, cu fața schimonosită de la efort. Zicea cam așa:

BUNĂ numele meu e Simon Homes. Dar poți să-mi zici fratele tău. Mi-e teamă că o *să mă uiți. Asta ni se întâmplă nouă, celor de aici. Suntem dați uitării. Mă enervează chestia asta. Mai știi ce făceam noi dimineața? Ne ascundeam după ușă până venea tata și apoi îl trânteam la podea. Ce ne mai distram! Ne distram bine de tot. Nu credeam că o să uiți vreodată. Te-am cărat pe faleză la Ocean Cove. A fost greu, dar așa am făcut și ai fost mândru de mine. N-am să te las să mă uiți, Matthew. N-am să te las niciodată să mă uiți. Trebuie să vii la joacă.*

În mintea mea e un puzzle format din trilioane și trilioane și trilioane de atomi. Se poate să dureze ceva. Bătrânul m-a prins de bluza de la uniformă, smulgându-mi capsele cu unghiile lui casante. M-a tras așa de aproape, încât m-a frecat cu barba lui nerasă pe vârful nasului.

— Tu ești, Simon? am șoptit. Tu ești acolo?

A căscat la mine ochii apoși. Glasul parcă îi răzbătea de departe, cum li se întâmplă multora dintre ei, când nu mai sunt stăpâni pe propriile lor vorbe, ci acestea îi stăpânesc pe ei.

— Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut, a spus el.

M-am smuls de lângă el.

Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut.

În curtea din față, cealaltă asistentă fuma o țigară sub raza necruțătoare a unei lumini de siguranță.

— Iisuse Hristoase, Matt, a spus ea. Zici că ai văzut o fantomă. Fața îi plutea spre mine, schimbându-și forma. Am trecut pe lângă ea. În timp ce ieșeam în fugă pe porți, striga la mine să mă întorc. Că nu se terminase tura, că nu putea ridica singură pacienții.

Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut.

Un grup de băieți venea de pe o stradă lăturalnică.

— La ce dracu' căști ochii?

Aveau fețele ascunse de glugi și șepci. Numai când m-am apropiat l-am văzut bine, i-am văzut chipul reflectat în chipurile lor. Trebuie să vii la joacă.

— Tu ești, Simon?

— Poftim? Ia uitați-vă la el, cred c-a tras ceva pe nas. Ce dracu' zici acolo, ciudatule?

— Scuze. Credeam…

— Frate, dai și tu o hârtie de cinci cu împrumut?

— Poftim?

— Ți-o dăm înapoi.

— Da…

Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut.

Am dat buzna într-o dimineață nouă, tivită cu ceață. Străzile s-au trezit la viață sub un cer înnorat. Oamenii se holbau la mine, arătându-mă cu degetul sau întorcându-se repede. În fiecare dintre ei se afla el; mulții, mulții, mulții lui atomi, și fiecare dintre ei avea fața lui, fața lui frumoasă și zâmbitoare.

Nu mă înspăimânta, nu asta era problema.

Era o minunăție.

Atunci lucrurile au luat o întorsătură

urâtă

PANTOFII ÎMI DISPĂRUSERĂ și fuseseră înlocuiți cu niște papuci galbeni îmblăniți. Când mă gândesc la asta, parcă și sunt acolo. Unele amintiri refuză să se lase abandonate în timp sau spațiu. Ne urmăresc, creează o breșă cu un scârțâit metalic și privesc prin ea cu ochi iscoditori. Sunt acolo. În fața mea e o ușă metalică uriașă, acoperită cu vopsea albastră, scorojită. Nu e mâner pe partea asta. Nu trebuie să se deschidă de pe partea asta. Am buzunarele goale și-mi lipsește cureaua de la pantaloni. Habar n-am unde sunt. Lumina albă a unui tub fluorescent aflat într-o cutie de protecție pâlpâie deasupra. Pereții sunt golași, placați cu pătrate mizerabile de ceramică. În colțul îndepărtat e un veceu lucios de oțel fără colac sau capac. Aerul miroase a înălbitor. Trupul ăsta nu e al meu, se contopește cu spațiul dimprejur, așa că nu simt unde mă termin eu și unde începe restul lumii. Pășesc spre ușă, mă dezechilibrez, mă clatin și mă lovesc de veceul metalic. Din buze mi se scurg picuri roșii și iau cu ei și o bucățică perfectă și albă de smalț, care cade în vasul veceului. Coboară ușor, imponderabil în apa întunecată. Breșa se închide. Unele amintiri refuză să se lase abandonate în timp sau spațiu, sunt mereu prezente. Cineva spune că n-am făcut nimic rău: N-ai făcut nimic rău, ești într-o Celulă a Poliției pentru siguranța ta, pentru că nu te simți bine, ești confuz, dezorientat, pierdut, pierdut, pierdut. Sunt acolo. Simt gust de vată și cineva spune că am fost sedat, că m-am lovit de veceul metalic. Era gata să leșini, spun ei. Îmi dau calmante. Spun că se poate să dureze un pic, va dura ceva timp până să-mi facă rost de un pat de spital. Voi fi trimis într-o SECȚIE DE PSIHIATRIE. Pe cine ar putea suna, cineva care și-ar putea face griji din pricina mea? Împing limba în vata îmbibată și-n gură mi se răspândește gustul sângelui cu iz de ironie. Nu trebuie să sune pe nimeni. Nu mai trebuie. Acum mi-am regăsit fratele.

Bristol United

Parteneriatul pentru Sănătatea Mintală

Dl Matthew Homes

Casa Terrence Apartamentul 607
Kingsdown
Bristol, BS2 8LC
11.02.2010

Ordinul pentru Tratament Comunitar

Dragă domnule Matthew Homes,

Prin prezenta vă reamintesc care vă sunt obligațiile asumate prin Ordinul pentru Tratament Comunitar (CTO). Asumându-vă acest ordin, v-ați dat acordul să participați integral la programul terapeutic din Centrul social Hope Road și să respectați schema de tratament.

În prezent nu vă respectați aceste obligații și trebuie să ne întâlnim să discutăm aceste chestiuni și să decidem cum vă putem acorda sprijin. Vă rog să vă prezentați la clinica din Centrul social Hope Road **la ora 10, luni, 15 februarie**. Dacă nu vă puteți prezenta, trebuie să telefonați în prealabil. Dacă nu vă prezentați și nu ne contactați în prealabil, voi emite o cerere prin care să fiți adus la spital pentru o evaluare oficială.

În conformitate cu planul agreat prin CTO, o copie a acestei scrisori i-a fost trimisă persoanei de contact, doamnei Susan Homes.

Cu stimă,

Dr. Edward Clement
medic specialist psihiatru

CIOC CIOC CIOC

Cioc cioc CIOC CIOC. Sunt afară, stau la ușa mea, se uită prin cutia poștală, ascultă cum bat la mașină. Știu că sunt aici.

Buni și-a pus probabil mâna pe brațul mamei și-i spune: încearcă să nu-ți faci griji, va fi bine, își scrie poveștile. Tata probabil că se plimbă pe palierul de beton, culege gunoaiele, furios, fără să știe de unde vine furia asta. Și mama va continua să ciocăne, să ciocăne și să tot CIOCĂNE, deși pumnul îi zvâcnește, până când deschid ușa. Fiindcă voi deschide ușa. O deschid întotdeauna.

Buni se va apropia să mă îmbrățișeze, dar mai întâi mă voi îndrepta spre mama. Știu cât de disperată este.

— Vreți să intrați? voi întreba.

— Da, te rog.

— Nu mai am pliculețe de ceai.

— Nu contează.

— N-am mai fost la magazin de ceva vreme.

— Nu contează.

Voi trece peste mașina de scris, peste scrisorile pe care le-am ignorat. Părinții mei și buni mă vor urma. Vom sta în camera de zi, numai tata va sta în picioare, cu spatele țeapăn, va privi pe fereastră, supraveghind orașul.

— Am primit scrisoarea de la doctorul Clement, va spune mama.

— Mi-am închipuit.

— A zis…

— Știu ce-a zis.

— Nu poți să faci așa ceva, dragule.

— Nu pot?

— O să-ți fie rău, or să te bage înapoi în secție.

Mă voi uita la buni, dar ea nu va spune nimic. Ea știe că nu e bine să ia partea cuiva.

— Tu ce crezi, tată?

El nu se va întoarce. Va continua să se uite pe fereastră.

— Știi ce cred eu.

CIOCCIOC Cioc Cioc

Cioc cioc cioc

Cioc Cioc

O să le dau drumul în casă. Așa fac întotdeauna.
Și o să mă duc la Centrul social: la grupul de arte, la grupul de discuții, la grupul de relaxare și o să fac ce mi se spune.
O să-mi iau medicamentele.

cum vă putem acorda sprijin

Nu e prea rău aici.

Am petrecut ceva timp în sala de relaxare. De fapt, este o sală normală, numai că sunt câteva fotolii din puf aruncate ici-colo și un casetofon din care se răspândește o muzică plăcută, de meditație. E un loc la fel de bun ca oricare altul, dacă n-ai altceva mai bun de făcut.

Am o poveste în minte. Speram că, dacă o spun, poate capătă mai mult sens pentru mine. E greu de explicat, dar dacă mi-aș aminti totul, dacă mi-aș putea așterne gândurile pe o foaie de hârtie, ceva ce aș putea atinge cu mâna apoi, nu știu. Nimic, probabil. După cum spun, e greu de explicat.

În sala de relaxare mi-a trecut prin cap să încerc să rezolv un puzzle. E un sertar plin cu așa ceva și mai sunt câteva așezate teanc pe rafturi. M-am trezit că mă uit la unul cu o mie de piese. Imaginea de pe cutie înfățișa un litoral cu faleze abrupte deasupra unei plaje presărate cu pietricele. Ici-colo, de-a lungul potecii de pe faleză, sunt niște cocioabe din lemn de diferite culori, iar sus sunt aliniate zeci de rulote, ca un șirag ordonat de dinți albi.

Îmi amintea foarte mult de Ocean Cove și, dacă mă uitam mai atent, poate reușeam să văd și doi băieței alergând pe potecă. Sau poate îi vedeam stând împreună pe plajă, strivind alge uscate între degetele de la picioare și aruncând cu pietricele într-o stâncă, să vadă cine se apropie cel mai mult. Poate dacă mă trăgeam cu fața aproape de cutie, îi și auzeam râzând împreună. Sau exersând noi înjurături și promițând să nu-i spună mamei. Dar visam și eu cu ochii deschiși. Nu era nimeni în imagine. Iar în cutie erau o mie de piese de nimic, iar unele dintre ele poate chiar lipsesc.

— Toate bune, frate? Nu știu de cât timp stătea cloncănici-clipici în pragul ușii, nu-l observasem.

— Toate bune, mersi, Steve.

M-am întors, am pus în casetofon o casetă cu muzică de nai sau cu cântecul unei balene și am dat volumul mai tare.

— O să ascult asta.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Nu.

N-am spus că prefer să fiu lăsat în pace, dar presupun că era evident, fiindcă n-a mai stat pe acolo. Dar nici n-a plecat imediat.

— M-am tot ținut să-ți dau asta, a spus el.

N-a fost un gest pompos, vreun cântec sau vreun dans. N-a cloncănit. N-a făcut cu ochiul. Mi-a dat o notiță adezivă galbenă și a plecat din încăpere.

Am simțit banda lipicioasă pe deget. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama.

Nume de utilizator: Matthomes

Parolă: Scriitor_In_Rezidenta

Uneori sunt așa de absorbit de mine încât nu observ bunătatea din jurul meu. Nu trebuia să facă așa ceva. Nu e prea rău aici. Acum sunt conectat la computer ca Scriitor_In_Rezidenta și trebuie să termin o poveste.

cu ochii pe ceas

Am fost dus de la secția de poliție la spital fără sirene, erau doar un polițist la volan și o asistentă socială alături de mine în spate, ținea hârtiile de internare pe genunchi și se juca distrată cu o agrafă de birou. Aveam gura plină încă cu vată, de când căzusem în celula de la poliție, și simțeam marginea neregulată a dintelui din față cu vârful limbii. Vocea fratelui meu se auzea cu pârâieli peste zgomotul stației de poliție.

Vreau să vorbesc despre diferența dintre a trăi și a exista și cum m-am simțit cât am fost ținut într-o secție de psihiatrie zi după zi etc.

Ziua 13, de exemplu

7 dimineața

Mă trezește un ciocănit în ușa dormitorului și strigătul că e timpul să-mi iau medicamentele de dimineață. Am un gust metalic în gură, un efect secundar al pastilelor de dormit.

7:01 dimineața

Somn.

7:20 dimineața

Mă trezește un al doilea ciocănit. De data asta ușa se deschide și o asistentă intră și trage perdelele. Stă la picioarele patului până mă trezesc. Spune că e o zi frumoasă. Nu e o zi frumoasă.

7:22 dimineața

Merg pe coridor în halat. Stau la coadă să iau niște medicamente pe care nu le vreau. Evit contactul vizual cu ceilalți pacienți care fac același lucru.

7:28 dimineața

Iau pastilele care mi se dau, o multitudine de culori și forme într-un pahar de plastic. O întreb pe asistenta care ne dă medicamente pentru ce sunt.

— Cea galbenă te ajută să te relaxezi, iar cele două albe să scapi de gândurile tulburătoare pe care le-ai avut. Iar cealaltă albă e pentru efectele secundare. Știi toate astea, Matt.

— Vreau doar să verific.

— În fiecare dimineață?

— Da. Îmi cer scuze.

— Să știi că poți avea încredere în noi.

— Da?

Mă privesc să se asigure că le înghit. Întotdeauna le înghit. Iar ei privesc întotdeauna.

7:30 dimineața

La micul dejun mănânc cereale Weetabix cu o grămadă de zahăr și un baton Mars pe care mi l-a adus mama. Cafeaua este fără cofeină. Cănile sunt de la Drug Reps. Denumirea medicamentelor pe care le detestăm e scrisă peste tot pe ele.

7:45 dimineața

Stau cu alți pacienți în grădina cu gard înalt a fumătorilor. Unii dintre ei vorbesc. Maniacii vorbesc. Dar spun prostii. Cei mai mulți dintre noi nu spunem nimic.

Cei care n-au țigări încearcă să capete una prin diverse șiretlicuri de la cei care au și promit să le dea banii pe ele când vine ajutorul social.

Fumăm până ni se ia. Nu e nimic altceva de făcut. Nimic. Unii dintre pacienți au degetele galbene. Unul dintre pacienți are degetele maro. Tușim cu toții prea mult. Efectiv nu e nimic de făcut.

8:30 dimineața

Un asistent medical bagă capul pe ușă. Îmi spune că el se ocupă de mine pe schimbul ăsta. Mă întreabă dacă aș vrea să stea puțin cu mine. Nu e unul dintre acei lucrători cu care am încredere să stau de vorbă, așa că refuz. Pare ușurat.

8:31 dimineața

Mă duc să fac pipi.

8:34 dimineața

Fumez în continuare.

9:30 dimineața

Termin ultima țigară. Mă cuprinde panica. Încerc câteva exerciții de respirație pe care le-am învățat de la terapeutul ocupațional. O doamnă maniacă își stinge țigara și începe s-o facă pe asistenta. Îmi spune că exercițiile de respirație o ajută și pe ea. Îmi spune că totul o să fie bine. Mă întreabă dacă vreau o ceașcă de ceai, dar apoi se ia cu altele și începe să discute cu altcineva despre diferitele tipuri de ceai care îi plac ei. Nu pare să observe când plec.

9:40 dimineața

Îmi pregătesc baia. Pe cadă e lipit părul pubian al cuiva. Mai întâi trebuie să scap de el. Simt o apăsare în piept. Îmi tremură mâinile. Panica se intensifică, mi-e greu să respir. Las baia în plata Domnului. Ies din baie.

9:45 dimineața

Bat la ușa biroului asistentelor. Toți cei din tura de dimineață sunt acolo. Pălăvrăgesc la o ceașcă de ceai și mănâncă împreună prăjituri rămase de la cei din tura de noapte.

Am sentimentul că-i deranjez.

— Am nevoie de un PRN, zic.

PRN e denumirea medicamentelor pe care le luăm în caz de nevoie. Toți pacienții știu asta.

— Am nevoie de cel care mă liniștește, zic.

— Diazepam? Iei cu pastilele obișnuite, Matt. Ai luat deja de dimineață. Durează până își face efectul. Poți să mai iei la prânz. De ce nu faci exercițiile de respirație?

— Le-am făcut.

— Încearcă să te distrezi un pic. Ai putea să te îmbraci. Așa ne distrăm noi. Facem lucruri distractive. De exemplu, ne îmbrăcăm.

9:50 dimineața

Mă îmbrac cu pantalonii de camuflaj și tricoul verde, îmi leg șireturile la bocanci. Mă ghemuiesc în pat. Dorm.

12:20 după-amiaza

Mă trezește un ciocănit în ușă. A sosit căruciorul cu masa de prânz. Mă ridic. Fac pipi.

12:25 după-amiaza

Stau în sala de mese cu alți pacienți și mănânc mâncare de spital. Nu e rea. Iau două porții de pandișpan.

12:32 după-amiaza

În sala de mese vine o asistentă și-mi dă pastila de diazepam. Nu stă până o iau. Știe că pe asta chiar vreau s-o iau.

12:33 după-amiaza

Mi se oferă trei țigări în schimbul diazepamului.

12:45 după-amiaza

Fumez prima țigară.

12:52 după-amiaza

Fumez a doua țigară.

1:15 după-amiaza

O doamnă pe care n-o cunosc vine în grădina fumătorilor și mă întreabă dacă eu sunt Matt.

— Da.

— Bună. Sunt asistentă temporară, voi lucra aici în după-amiaza asta și aș vrea să stăm puțin de vorbă, să vedem cum stau lucrurile.
— Nu te cunosc.
— Am putea să ne cunoaștem.
— O să mai lucrezi aici?
— Nu știu. Sper.
— Poți să mergi cu mine la plimbare?
— Nu știu. Trebuie să văd dacă ai voie să ieși însoțit.
— Am.
— Va trebui să verific. Mă întorc imediat.
Doamna pe care n-am mai văzut-o niciodată pleacă.

1:35 după-amiaza

Fumez ultima țigară.

1:45 după-amiaza

Se întoarce doamna (pe care acum pot spune că am mai văzut-o o dată).
— Scuze că a durat atât. Nu-ți găseam foaia de observație.
— Nu-i nimic.
— Erau tocmai în fundul fișierului.
— Nu-i nimic.
— Așa e, ai voie să ieși însoțit, dar asistenta responsabilă spune că stăm cam prost cu personalul astăzi, din motive de boală. E posibil să nu poți ieși la plimbare în după-amiaza asta. Ai ieșit azi-dimineață?
— Nu.
— Of, îmi pare rău, Mark!
— Mă cheamă Matt.
— Scuze. Asistenta responsabilă spune că mama ta vine pe la patru. Vei putea merge la plimbare cu ea. E bine așa?
— Da.
— E cumplit când duc lipsă de personal, nu-i așa? Îmi pare rău, Mark!

2 după-amiaza

În sala de vizionare. Ascult cum doi pacienți se ceartă din cauza emisiunilor pe care vor să le urmărească. Mă gândesc să-

mi tai gâtul. Îl ascult pe Simon. Mă gândesc dacă televizorul ar putea avea o legătură cu Simon. Mă gândesc dacă Simon poate transmite gânduri prin intermediul televizorului. Mă gândesc cu ce m-aș putea tăia. Mă gândesc să sparg o cană de cafea. Îl ascult pe Simon. Stau degeaba. Ascult cearta dintre cei doi pacienți. Mă gândesc la Păpușile de cârpă. Îl ascult pe Simon. Mă gândesc la Atomi. Îl ascult pe Simon. Mă uit la cana de cafea de pe măsuța cu reviste. Îl ascult pe Simon. Simon e singur. Mă gândesc. Mă gândesc. Mă gândesc.

4 după-amiaza

— Bună, dragule!
— Vreau să merg acasă, mamă.
— Of, puișorule!
— Nu-mi mai zice așa!

Mă uit la lucrurile pe care mi le-a adus. Batoane Mars, Golden Virginia, cutii de Ribena și Kia-Ora, un caiet nou de desen și creioane și o geacă de camuflaj de la magazinul de surplusuri militare de pe Southdown Road. Îi mulțumesc și încerc să zâmbesc.

— Matthew, dragule, uită-te și tu la dintele ăla. Lasă-le pe asistente să te ducă la dentist. Te rog, fă-o de dragul meu! Sau lasă-mă pe mine să te duc. Doctorul a spus…
— Nu mă doare. Nu mai face atâta caz!
— Vreau să-mi recapăt zâmbetul ăla fermecător.
— Nu e zâmbetul tău.

4:10 după-amiaza

Mergem la plimbare primprejurul spitalului. Îi spun mamei că mă simt mai bine. Îi spun că nu e nimic în neregulă. O întreb dacă morții pot transmite gânduri prin intermediul televizorului. Încerc să-i accept vorbele de mângâiere. Încerc să-mi amintesc că e de partea mea. Îi spun că mă simt mai bine. O întreb sunt mai bine?

5:30 după-amiaza

Pleacă mama. Este adusă cina. Mănânc.

5:50 după-amiaza

Stau în grădina fumătorilor cu alți pacienți. Unii dintre ei vorbesc. Maniacii sunt cei care vorbesc. Dar spun prostii. Cei mai mulți dintre noi nu spunem nimic. Cei care n-au țigări încearcă să scoată de la mine prin șiretlic și promit că mi le dau înapoi când primesc ajutorul social. Nu e nimic de făcut.

6:30 seara

Fac caca, apoi mă duc în dormitor și încerc să mă masturbez. Nu reușesc.

6:45 seara

Mă întorc în grădina fumătorilor. Se face frig.

7:05 seara

Mă plimb de colo până colo pe coridor. Mai e unul care face același lucru, un negru cu codițe lungi și cenușii și cu cămașa descheiată, care îi lasă la vedere pieptul. Ne tot întâlnim la jumătate. Ne zâmbim. E distractiv. De colo până colo pe coridor, ne zâmbim de fiecare dată când trecem. Ne spunem „bună” și „la revedere”. Începem să iuțim pasul ca să ajungem mai repede unul lângă altul. Începem s-o luăm la fugă. Râdem de fiecare dată când ne întâlnim și batem neîndemânatici palma. O asistentă iese din birou și ne spune să ne potolim.

7:18 seara

Mă duc iar în grădina fumătorilor. Nu e chiar o grădină, ci un pătrat claustrofobic cu câteva scaune, iar chiștoacele stinse sunt peste tot pe dalele de beton. Efectiv nu e nimic de făcut.

7:45 seara

Mă duc să fac o ceașcă de ceai în bucătărie. Doi pacienți se giugiulesc. Mă întreabă la ce casc ochii. Plec înainte să fiarbă apa din ibric.

7:47 seara

Mă întorc în grădina fumătorilor. Nimic.

9:40 noaptea

E întuneric, e noapte, am noroi în gură, în ochi, iar ploaia cade necontenit. Încerc să-l car, dar pământul e ud. Îl ridic și cad, îl ridic și cad, iar el nu scoate un sunet. Brațele îi atârnă fără vlagă pe lângă corp. Îl implor să spună ceva, Te rog! Spune ceva! Cad iar și-l țin, îi țin fața aproape de a mea, îl țin așa de aproape încât simt cum îl părăsește căldura și-l implor să spună ceva. Te rog! Te rog! Spune ceva.

10 noaptea

Mă cheamă să-mi iau medicamentele de seară. Stau la coadă pentru niște medicamente pe care nu le vreau. Evit contactul vizual cu alți pacienți, care fac același lucru.

10:08 noaptea

Iau pastilele pe care mi le dau, într-o multitudine de culori și forme, într-un pahar de plastic. Întreb pentru ce sunt.

— Sunt pastilele tale, Matt. Trebuie să le iei.

— Celelalte asistente îmi spun pentru ce sunt.

— Atunci știi.

— Te rog, spune-mi!

— Bine. Astea două sunt pentru gândurile rele și pentru voci.

— Nu aud voci*.

— Mă rog…

— Am spus că nu aud voci, da? E fratele meu, la dracu’! De câte ori trebuie să vă spun?

— Te rog să nu înjuri, Matt. Mă intimidezi.

— Nu încerc să te intimidez!

— Bine, atunci te rog să nu mai strigi.

— N-am vrut să te intimidez. Zău!

— Vrei să-ți spun pentru ce sunt celelalte pastile?

— Da, te rog.

— Asta e pentru că ai simțit efecte secundare, ar trebui să te ajute să nu mai salivezi noaptea. Iar asta e pentru somn. De fapt, dacă vrei, pe asta poți să încerci să n-o iei.

— Pe care?

— Pe cea pentru somn. Nu e PRN. Nu trebuie s-o iei.

— Încerc să n-o iau. Îmi lasă un gust ciudat în gură.

— Un gust metalic?

— Da.

— Se întâmplă adesea. Vezi cum te descurci fără ea.
— N-am vrut să te intimidez, scuză-mă.

10:30 noaptea

Mă duc la culcare. Aștept să mă fure somnul.

10:36 noaptea

Se aude o bătaie în ușă și cineva spune că sunt căutat la telefon.

Asistenta din tura de noapte citește o revistă la recepție. Mă privește în timp ce ridic receptorul.

— Alo.
— Scuze că n-am venit azi.
— Nu-i nimic.
— Mama are…
— Nu-i nimic.
— În orice caz, tu ce faci?
— Ești Jacob, așa e?
— Da, frate, știi bine că eu sunt.

Asistenta se preface că citește revista. Îmi apăs bine receptorul pe obraz și șoptesc.

— Mersi că m-ai sunat.

E liniște la capătul celălalt. Apoi:

— Nu te aud, Matt.
— Ce face mama ta? întreb.
— E bine. Azi și-a luat un scaun nou. Face nazuri, zice că tetiera o face să pară handicapată. În pizda mă-sii! Cât de handicapată poate să pară?

Cineva râde. E cineva cu el. Îl întreb ce face?

— Da’ tu cum te mai simți? întreabă.
— Ce faci? întreb iar.
— Trag o țigară cu Hamed.
— Da?
— Da, frate. Are niște iarbă de moare lumea. Dacă vrei, îți aduc data viitoare! Aș fi venit azi, dar știi cum e cu…
— Nu-ți face griji!

Nu vreau să fumeze cu Hamed. Nu-l cunosc pe Hamed. Nu vreau ca lumea să-și vadă de treabă fără să fac și eu parte din ea.

— În orice caz, tu ce mai faci? întreabă.
— Întreabă-l pe frate-tu, în pizda mă-sii.
— Nu te aud.
— Sunt la balamuc.
Se lasă liniștea. Apoi:
— Ce-ai spus?
— Am spus că sunt la balamuc.
— Nu, înainte de asta. Ai zis ceva de frate-meu?
Nu răspund. Asistenta dă o pagină, uitându-se direct la mine.
— Vino mâine dacă vrei.
— Nu știu ce să zic, frăţioare. Problema e că…
— Sau poimâine. Țin receptorul așa de strâns încât mă doare mâna. Aud melodia pe care o scoate X-Box 360 când îl pornește.
— Frăţioare, tre' să plec. Mă strigă mama. Dau un semn de viață curând, da? Mai vorbim.

10:39 noaptea

Ascult glasul robotului. Celălalt a închis. Celălalt a închis. Celălalt are destule belele fără să-și mai bată capul și cu tine.

10:41 noaptea

Închid.

10:45 noaptea

Stau întins în pat. Fac cearșafurile ghem.

12:30 noaptea

Mă trezesc și cer pastile de dormit. Încă o țigară. Mă urc în pat. Aștept să mă fure somnul.

1 noaptea

Vizeta de la ușa mea se ridică. Fasciculul unei lanterne mi se plimbă pe piept cât îmi urcă și-mi coboară o dată. Vizeta se lasă.

2 noaptea

La fel ca mai sus.

3 noaptea

La fel ca mai sus.

7 dimineața

Mă trezește un ciocănit în ușa dormitorului meu și strigătul că e timpul să-mi iau medicamentele de dimineață. Am un gust metalic în gură, un efect secundar al pastilelor de dormit.

(De la capăt)

*nu aud voci

În grădina fumătorilor, frunze uscate se furișau pe dalele de beton sau fluturau pe gardul înalt de sârmă.

Le priveam, așteptându-l să mi se arate. Dacă-mi țineam mintea trează, dacă eram atent, avea să-mi vorbească. Alesese să fie cu mine, nu cu mama sau cu tata, și nici cu prietenii lui de la școală. Nu vorbea cu doctorii, cu asistentele; nu mă puteam aștepta să înțeleagă.

Noaptea, în camera mea, dacă stăteam treaz și umpleam chiuveta cu apă rece ca să mă spăl pe față, dacă robinetul se gâtuia și bolborosea înainte să curgă apa, spunea: „Sunt singur”. Când deschideam o sticlă de Dr Pepper și bulele de caramel dădeau pe dinafară, îmi spunea să merg la joacă. Putea să vorbească atunci când mă mânca pielea undeva, prin certitudinea unui strănut, prin gustul lăsat în gură de pastile sau prin felul în care cădea zahărul din lingură.

Era pretutindeni și în toate. Cele mai mici părți din el; electroni, protoni, neutroni.

Dacă aș fi mai receptiv, dacă simțurile nu mi-ar fi așa de tocite de medicamente, aș fi mai capabil să descifrez, să înțeleg ce vrea să spună prin mișcarea frunzelor sau prin privirile piezișe ale pacienților în timp ce trăgeam necontenit din țigară.

tendința de a desena

Desenul era un mod de a evada.

Mama mi-a adus un caiet nou de desen la secție și tipul adecvat de creioane și pixuri cu gel. Așa că, atunci când nu fumam sau nu încercam să dorm, făceam desene din imaginație.

Sunt un artist acceptabil. Mama crede că sunt mai bun decât în realitate. Are acasă un sertar plin de desene și povești de-ale mele, încă de când eram mic.

Când a împlinit cincizeci de ani, am vrut să-i dăruiesc ceva deosebit. Aveam cincisprezece ani și știam că nu e chiar simplu să conviețuiești cu un adolescent ca mine. Voiam să-i dau de înțeles că o iubesc și că încă țin la ea. Decisesem să încerc să-i fac un portret, dar când m-am sfătuit cu tata, a spus:

— Nu crezi că ar prefera unul cu familia? Știam că are dreptate, așa că, în schimb, m-am apucat de ăsta. Am hotărât să ne desenez pe canapea împreună, dar voiam să fie o surpriză, așa că intram în camera de zi ori de câte ori se uita la televizor, citea sau mai știu eu ce făcea, și luam notițe în secret și făceam schițe parțiale ca să-mi amintesc detaliile, de exemplu cum își ține gâtul ușor într-o parte, cum își încrucișează picioarele, cu o talpă trecută prin spatele gleznei celuilalt picior.

Cred că în aceste amănunte se ascunde personalitatea, iar dacă le surprinzi cum trebuie, ai surprins omul cu pricina.

Asta s-a întâmplat la mult timp după ce a murit Simon și nu se poate spune că ne gândeam la el în fiecare zi. Sau poate că mama da, dar eu nu. Nu cine știe ce. Și nici pe departe așa de mult ca acum. Dar am hotărât că nu e corect să fac un portret al familiei în care să nu apară și el.

În final am făcut un lucru de care sunt foarte mândru și nu am ocazia să spun des așa ceva. Am luat una din fotografiile înrămate ale lui Simon de pe poliță, cea în care radiază de fericire în noua lui uniformă de școală, și am desenat-o pe măsuța de lângă canapea, unde țineam ziarele. Am desenat-o pe mama lângă el, apoi pe mine între ea și tata. Am reușit să redau aproape perfect picioarele încrucișate ale mamei și pe

tata mușcându-și buza de jos, cum face el când se concentrează. Autoportretele sunt cele mai grele. E greu să-ți surprinzi propriul eu sau să știi măcar care e acela. În final, am hotărât să mă desenez cu un caiet de desen pe genunchi, desenând ceva. Iar dacă te uiți cu atenție, poți să observi partea de sus a desenului, cea în care apărem toți.

Cred că în mare asta fac și acum. Mă scriu pe mine în propria mea poveste și o spun din interior.

•

În secție, am stat în grădina fumătorilor și mi-am imaginat apartamentul meu. M-am gândit la bucătărie și am desenat-o, cu faianța ciobită și tapetul umflat. Buni stă la chiuvetă și curăță legume, iar pachetul ei de țigări mentolate se află pe blat. Când desenez imagini din mintea mea, îmi place să mă gândesc unde aș sta dacă aș fi cu adevărat acolo. Stau pe hol, în afara câmpului vizual. Ba chiar desenez și un pic din rama ușii într-o margine. N-a fost rău și chiar mă concentram la el, așa că n-am remarcat-o pe cealaltă pacientă cum se uită la ce fac.

Cred că se numește Jessica. A spus că-i place desenul meu și dacă aș vrea poate s-o desenez și pe ea.

Când desenezi ceva pe care îl ai în fața ochilor, mai degrabă decât din locul din mintea ta în care se formează imaginile, te gândești mai mult la locul în care te afli și chiar simți că ești acolo. Nu știu dacă are prea mult sens ce spun, dar e adevărat.

Jessica a avut mai demult o fetiță pe nume Lilly, dar Lilly era rea. Așa mi-a explicat Jessica cicatricele. M-a invitat în camera ei și a tras perdelele. Am spus că m-ar ajuta s-o desenez în lumina naturală, dar apoi și-a descheiat bluza, și-a scos sutienul și am stat în tăcere un timp.

Aș fi putut să mai desenez și alți pacienți; poate pe Tammy cu halatul ei roz, cu ursulețul în brațe. Ar plânge la cât de frumos era să-l privească. L-aș fi putut desena pe bărbatul care își verifica pantofii din zece în zece minute să nu cumva să aibă dispozitive de ascultare, sau să surprind ceața și haosul care puneau stăpânire pe Euan în timp ce se izbea de ziduri, în căutare de senzații tari. Aș fi putut s-o desenez pe Susan, care la fiecare prânz strângea solnițele de pe fiecare masă, până urla Alex la ea să termine și apoi stăteau amândoi îmbufnați ore în șir. Mai era și părul Shreenei, încâlcit și slinos, pe care și-l smulgea șuviță-șuviță și și-l lăsa peste tot – pe astea puteam să

le desenez, surprinzându-i poate personalitatea în porțiunile pe care alegea să le arunce.

Erau nouăsprezece paturi în secție și soseau pacienți noi în timp ce alții plecau, de parcă ăsta ar fi fost cel mai smintit hotel din lume.

Aș fi putut să-i desenez pe toți. Dar am desenat-o numai pe Jessica. Am desenat-o pe jumătate goală în penumbra camerei ei. Și i-am desenat cicatricele. Alăptase diavolul la sân, apoi scăpase de durere cu cuțitul.

— E perfect, Matt. Îți mulțumesc.

— Bine.

— Chiar e perfect.

— Cu plăcere.

Nu voiam să mă gândesc la locul în care mă aflam, să mă simt acolo. N-am mai desenat și alți pacienți, și nici a doua zi pe asistenta-șefă în biroul ei, în timp ce ținea desenul cu Jessica și scutura ușor din cap.

— Ea a spus că e perfect, am protestat slab.

— Nu asta contează, Matthew.

— Ea mi-a zis s-o desenez.

— S-a simțit forțată. Și nu se simte bine.

— Mă aburești.

— Te rog să nu folosești un asemenea limbaj.

— Păi așa e. Mă aburești. Nici măcar nu voiam s-o desenez pe curva aia.

— Gata, Matthew! Nu te ceartă nimeni. Vorbim despre limite. Toată lumea se află aici ca să-i fie mai bine, inclusiv tu. Îți cer să nu mai intri în camerele altor pacienți, chiar dacă te invită ei.

— Păi ea m-a invitat.

— Iar eu îți cer să nu-i desenezi pe cei de aici. Între noi fie vorba, văd că ești talentat.

— Nu, te rog.

— Păi…

— Nu. N-am nevoie de așa ceva. Nu mai desenez pe nimeni. Deja mă hotărâsem. Nici măcar nu voisem s-o desenez.

— Bine. Atunci, hai s-o lăsăm așa. Și Matt, reține că nu te cert.

— Pot să plec?

— Desigur.

Am desenat-o pe buni în bucătăria mea și banca din parc unde stăteam mai demult cu Jacob când chiuleam de la școală.

Desenam lumea de afară. Dacă o să mergeți vreodată în vizită la părinții mei, o să vedeți portretul de familie deasupra șemineului. Mamei i-a plăcut la nebunie. Desenul e o modalitate de a evada.

tendința de a scrie

Thomas fugea, împiedicându-se din când în când, cu pantalonii de trening murdari de ketchup și cu tricoul cu Bristol City.

Alarma a izbucnit panicată, violentă.

A coborât panta spre fântâna arteziană oprită înainte să-l prindă asistenta Cutare și cu asistentul Cutărel, și un al Treilea asistent, care tocmai atunci venea la serviciu și încă avea clema galben fosforescent pentru bicicletă în jurul gleznei. Am deschis fereastra de la dormitor cât de mult se putea, nu prea mult, evident. Era imposibil să auzi ce zicea asistenta Cutare cu toate urletele alea.

Thomas nu urla la ea. Urla la Dumnezeu, fluturând Biblia Gideons spre cer și răcnind: În pizda măăăă-tii! În pizda măăăă-tii! În pizda măăăă-tii!

Dintre toți cei de aici, el se apropia cel mai mult de ideea de prieten. Nu vorbeam mult, dar din seara în care ne plimbaserăm împreună pe coridor bătând palma, întotdeauna stătea lângă mine la masa de prânz și împărțeam cu el tutunul ori de câte ori rămânea fără. Cele două lucruri despre care discuta uneori erau Dumnezeu și Clubul de Fotbal Bristol City. Astea erau cele două mari iubiri ale lui, deși, dacă mă uitam acum la el, presupun că se certase cu una dintre ele.

Asistenta Cutare i-a pus o mână pe spate, pe sub codițele lungi și cenușii. Nu o auzeam din camera mea, dar se poate să-i fi spus: „Stai liniștit, Thomas! O să fie bine. Te rog! Vino înapoi în secție”.

Ar fi fost mai bine să încuie ușa de la intrare, dar ei preferau s-o lase descuiată dacă era liniște în secție, pentru ca pacienții veniți de bunăvoie să nu se simtă întemnițați. Dar după asta, nu aveau s-o mai lase descuiată. Cel puțin nu prea curând. Din cauza lui Thomas, șansa să se întâmple așa se ducea În pizda măăăă-sii.

S-au mai strâns și alte asistente în jurul lui, făcând schimb de priviri și stând ferm pe poziție.

Am hotărât să spun o rugăciune, cerându-i lui Dumnezeu să arate puțină milă sau ceva de genul ăsta. Nu mă pricep cine știe ce la rugăciuni, așa că am scotocit după exemplarul meu din Biblia Gideons. Era câte una în fiecare cameră. Mă gândeam că găsesc acolo vreun indiciu.

Am găsit-o în noptieră, sub Nintendo DS și un pliant pentru pacienți despre Legea privind sănătatea mintală.

Era prea târziu. Se mișcă așa de iute... Dacă țin bine minte, asistentul Cum-I-O-Zice îl ținea strâns pe Thomas de cap. Era negru ca Thomas, ditamai vlăjganul, cum ajungi să arăți numai dacă stai ore în șir la sală. Și avea niște dinți galbeni și strâmbi, care dădeau impresia că vor să-i evadeze din gură ori de câte ori zâmbea.

Dar acum nu zâmbea nimeni.

Asistentul Cutărel îl apucase de un braț și-l ținea așa de strâns încât i se albiseră nodurile de la mâini. Era un tip sfrijit, cu o piele aproape la fel de albicioasă ca a mea și cu un etern aer compătimitor întipărit pe față, cu capul aplecat mereu într-o parte. De obicei, zicea întruna: Hmm, și cum te-ai simțit din cauza asta? Dar evident, îl ținea și el bine. Thomas se zbătea, dar nu rezolva nimic.

Asistentul Am-Venit-Și-Eu-De-Chichi îl ținea de brațul celălalt. Era un tip între două vârste, chel, gras și transpirat.

Sunt rău, nu?

Nu îmi stă în fire să mă leg de aspectul oamenilor. Mă doare în cot de chestiile de genul ăsta. Doar că în momentul ăsta am draci. Uneori mă enervez când mă gândesc la lucrurile pe care le-am văzut în spital. Mă enervez acum și m-am enervat și atunci când l-am privit pe Thomas zbătându-se așa de tare să scape, încât mult iubitul lui tricou cu Bristol City i s-a agățat de balustradă, smulgând o ditamai bucata din el.

— O să fie bine, Thomas! O să fie bine, repeta întruna asistenta Cutare.

În timp ce-l târau înapoi după ei în susul pantei, mi-am pus Biblia deoparte. O jumătate de punguță de Golden Virginia mai târziu, a sosit căruciorul cu masa de prânz și am revenit la ceea ce acolo trece drept normalitate.

Thomas nu a venit la masă. Așa că m-am dus la bucătărie, am făcut două cești de ceai, fiecare cu trei linguriță de zahăr, și,

când am fost sigur că nu se uită nimeni, am luat-o pe coridor și i-am bătut la ușă.

— Thomas, ești acolo?

N-a răspuns.

— Ți-am adus o ceașcă de ceai, frate!

Am ridicat vizeta câțiva centimetri. Stătea ghemuit pe pat, pe o parte, cu o pernă între picioare, cu ochii închiși, își sugea degetul mare. Tricoul lui sfâșiat atârna pe scaun, cu Biblia deasupra.

Nu mai văzusem niciodată un om în toată firea să doarmă așa. M-am gândit că părea liniștit. Părea să fie undeva departe. Din betelia pantalonilor de trening i se iteau doi plasturi mici și rotunzi.

Nici eu nu dormisem bine.

Eram invidios.

În după-amiaza aia am întrebat dacă poate să mă ducă cineva la apartamentul meu. Nu mai fusesem pe acasă de săptămâni bune și trebuia să-mi verific corespondența. În orice caz, asta le-am spus lor.

Asistentul cu clema pentru bicicletă a descuiat ușa principală. I-am ținut-o deschisă asistentei Cutare, fiindcă buni zice că sunt un gentleman.

— Serios, Matt. Sună de la compania asta de taxiuri să spună că te așteaptă, ieși și ia-i de unde nu-s. Și așa se întâmplă de fiecare dată.

Dacă sunteți familiarizați cu orașul Bristol, știți probabil și spitalul Southdown. Nu e azil, casă de nebuni sau cum îi mai ziceți voi. E un spital normal, dar are și o secție de psihiatrie. Înainte să mă duc acolo, nu știam că există așa ceva. Am mers prin tunelul care despărțea Secția de Tralala de celelalte secții și am ajuns lângă aripa cu maternitatea, unde opresc taxiurile.

Era frig, iar cerul era cenușiu și acoperit. Dar era plăcut afară. Asistenta Cutare și-a tras eșarfa peste bărbie. S-a cutremurat.

— Scuze! Nu știu de ce mă rățoiesc la tine. Evident, nu e vina ta.

— Pare-se că a fost o dimineață grea, i-am servit eu o justificare.

— De ce spui asta?

— Păi… nu știu, chestia aia cu Thomas…

A scuturat din cap.

— Îmi pare rău că ai văzut. Nu poate fi plăcut să vezi ceva de felul…

— El e bine?

— E bine, Matt.

Pe lângă noi a trecut un bărbat grăbit, ținând strâns un buchet de flori și cu un urs uriaș la subsuoară.

— L-ați sedat? Așa se spune?

— Hm, nu pot vorbi despre alți pacienți. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nici despre tine nu aș vorbi.

Nu mai era nimic de spus, dar liniștea părea prea apăsătoare, prea stânjenitoare s-o poți suporta. Așa că am mai făcut o încercare:

— M-am născut aici. În clădirea asta se nasc bebelușii?

— Îhî.

— Atunci acolo m-am născut eu. A fost ultima oară când am fost la spital, până acum.

— Serios? N-ai avut oase rupte?

— Nț.

I-aș fi putut spune despre nenumăratele ore petrecute la spital cu Simon, despre drumurile de sâmbăta la Old Lane Hospital, când așteptam în mașină cu tata, stăteam în față lângă el și ne jucam de-a ghicitelea, în timp ce mama îl ducea pe Simon la logopedie.

În final mă uitam cum ies, sărind prin parcare, în timp ce Simon repeta vocalele. Tata se prefăcea că nu-i vede venind, iar eu ziceam: „Văd ceva care începe cu M și S”.

Spunea prostii dinadins, ca de exemplu: „Hmm, Marks & Spencer?” Sau: „Stai să mă gândesc. Mere strivite?” Nici măcar nu era amuzant, dar el făcea să pară amuzant, sau doar voiam eu să fie, și mă prăpădeam de râs.

I-aș fi putut povesti toate astea asistentei Cutare, dar lângă noi a tras un taxi și ea a spus:

— Gata! Hai să-ți luăm corespondența!

Mi-am prins centura de siguranță, gândindu-mă încă la mama, cum mă trece în spate cu Simon, îl sărută pe tata pe obraz și întreabă:

— Ne spuneți și nouă care e poanta?

Sâmbăta, după sesiunea la logopedie, mergeam la bunica. La mama tatei. Era mai bătrână decât buni. A murit acum o grămadă de timp. Cred că v-am mai spus.

X.

Nu-mi mai amintesc fața ei.

Era o cameră în fundul casei ei, pe care o numea „biblioteca”. Era prea mică să încapă un scaun și nu avea ferestre. Ușa și un lampadar ocupau o latură, dar pe ceilalți trei pereți erau rafturi pline cu sute de cărți. Nu intram prea des acolo, pentru că era claustrofobică și mi-era cam frică. Era rece și întunecoasă și prea departe de căldura mângâietoare a glasurilor adulților din salon. Am intrat totuși o dată, când Simon mă enerva cu vocalele lui și voiam să fiu singur. Îmi amintesc că mi-am plimbat degetele pe cărți, am citit numele autorilor la lumina veiozei și mă jucam un joc în mintea mea. Am decis că numele de pe fiecare cotor era al celui pentru care fusese scrisă cartea, nu al celui care o scrisese. Am decis că fiecare om de pe lumea asta are o carte cu numele lui trecut pe ea și că, dacă o caut destul de serios, până la urmă o s-o găsesc și eu pe a mea.

Nu se poate să fi crezut că e adevărat, dar, mai târziu, în timp ce mâneam prăjituri și chec cu mac și stafide la masa din bucătărie, le-am spus adulților de parcă așa aș fi crezut sincer, ca și când aș fi fost ferm convins.

— E adorabil, a spus bunica.

— Dacă vrei o carte cu numele tău pe ea, sufletel, va trebui s-o scrii tu, a spus tata.

Asistenta Cutare a stat la ușa mea ca un paznic, în timp ce răsfoiam ofertele de cărți de credit și reclame la Domino’s Pizza îngrămădite pe covorașul de la ușă. Nu aveam scrisori importante. Nici nu așteptam vreuna. De fapt, nu venisem să-mi ridic corespondența.

Am trecut prin răcoarea holului, pe lângă bucătărie. Sticlele curate din Proiectul meu Special erau întoarse pe picurător. Mai erau și-n camera de zi, dar fuseseră așezate frumos pe lângă peretele din spate. Dar nu aruncaseră nimic. Asta fusese înțelegerea.

Covorul fusese curățat și în aer plutea un miros slab de vopsea proaspătă.

Am luat de pe măsuța de lemn un caiet A4 dictando. L-am răsfoit și am rupt paginile pe care mâzgălisem deja. Nu voiam să le văd. Nu puteam să mă las iar înghițit de ele. Cam vreun sfert din el era nescris și cred că era de ajuns. Mama îmi adusese hârtie ca lumea de desen la secție, dar nu voiam s-o

irosesc cu scrisul. Mă gândeam că aș putea începe să iau notițe. Numai câteva observații, cum arată asistentele, dacă au dinți galbeni și strâmbi care încearcă să-și ia tălpășița din gură, genul ăsta de lucruri. În cazul în care vreodată voiam să scriu totul așa cum trebuie. Dar când ești într-un spital de boli mintale, trebuie să ai grijă ce scrii, așa zice Porcul. El m-a învățat cum e cu tendința de a scrie, dar încă nu-l cunoșteam.

Dar nici pentru caiet nu venisem.

Lucrul pentru care venisem era în dormitor. Cel puțin așa speram. Mirosul de vopsea era mai puternic aici. Nu-mi place să mă gândesc cum trebuie să se fi simțit tata. Singur în camera mea, vopsind în tăcere peste nebunia cu care acoperisem eu pereții. Mama trebuie să se fi oferit să-l ajute, desigur, să vină cu el. Dar el trebuie să fi spus că nu e mare brânză, că nu e chiar așa de rău, că tot ce trebuia era un pic de vopsea ici-colo, că ea ar fi bine să se ducă în vizită la părinți. O să se descurce și singur.

Abia dacă intra vreun pic de lumină pe fereastra mică. Am aprins lumina. Atunci am văzut că scrisese și el ceva. Nu pot să bag mâna în foc, dar aș pune pariu că a fost prima și singura dată când tata a scris ceva pe un perete. Probabil că nu-l cunoașteți, dar îi știți pe oamenii ca el. Toată lumea își dă seama cine ar scrie pe un perete și cine nu. Nici măcar într-o cabină de toaletă sau de telefon. Îmi place că tata e genul care n-ar face-o.

Dar scrisese ceva lângă întrerupător. Nu trebuia să citesc eu. Știu, pentru că o să vopsească peste când dă al doilea strat. Și nu avea de unde să știe că o să vin acasă astăzi să-mi iau corespondența. Mi-am plimbat degetele pe cuvintele scrise ușor cu pixul. Scrisese:

O *să-i dăm noi de cap,* mon ami.

O să-i dăm de cap împreună.

Eram destul de amorțit de la pastilele care trebuiau să mă liniștească, dar tot am simțit o apăsare în piept. Când mă gândeam la tristețea lui. Era teama că se înșela.

Am scotocit prin sertare cât de repede am putut. Trebuia să plec de acolo.

— E totul în regulă? a întrebat asistenta Cutare.

Am ieșit așa de iute, încât aproape că am dărâmat-o.
— Vreau să plec. Scuze. Putem să plecăm?
Mi-a privit singura sacoșă pe care o țineam la piept.
— Numai atât iei?
— Da. Mulțumesc că m-ai adus. Putem să mergem?
— Sigur. Dar poate ar fi o idee bună să...
— Te rog. Atât îmi trebuie.
— Bine. Taxiul încă așteaptă. Putem să plecăm imediat.
— Scuze. Mulțumesc. Mulțumesc.

•

Thomas n-a răspuns când am bătut iar la ușa lui. Încă dormea buștean.

Am intrat cât de ușor am putut, dar nu cred că l-aș fi trezit nici dacă aș fi bătut toba.

•

Am scos tricoul din sacoșă. Nici măcar nu-mi place fotbalul. Dumnezeu știe cum m-am ales eu cu un tricou cu Bristol City. Zăcea mototolit printre celelalte tricouri de când mă știu. Aștepta poate momentul ăsta. Poate că era depășit de sute de sezoane, dar măcar nu avea în el o gaură imensă.

L-am așternut cu grijă peste el.
— Uite, frate!
Nici nu s-a mișcat.

un pocnet înăbușit

Azi numai cincisprezece minute, apoi trebuie să fac injecția. Nu prea mă împac cu pastilele, așa că soluția e un ac lung și ascuțit.

O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta.

Prefer să nu mă gândesc la asta acum. Cel mai bine e să nu mă gândesc până nu vine momentul să-mi facă injecția.

•

Mă cam repet, nu?

Trăiesc genul de viață decupare & lipire.

Azi e o atmosferă ciudată aici. E greu de explicat. Ai putea-o tăia cu cuțitul, așa ar zice buni. Personalul tot dispare în biroul din spate, unde totul se reduce la șoapte și priviri serioase. Nu că noi nu i-am observa; ce dracu', în definitiv există o fereastră. Apoi ies cu un aer extrem de degajat și veseli nevoie mare, de parcă toate ar fi bune și frumoase. Atât că arată ca dracu'. Nu vreau să sune aiurea. Vreau doar să spun că par obosiți. Sau stresați. Mi-e cam milă de ei. Chiar acum, Jeanette, care se ocupă de grupul de artă, vorbește cu Patricia în stilul ăla al ei șoptit și entuziast, dar îți dai seama că e de fațadă, că se poartă cum se cuvine.

Poate dau prea multă importanță. Am stat până târziu azi-noapte, am băut cu Porcul. Am mai băut câte ceva și azi-dimineață. „Porcul" nu e un nume. E o etichetă.

La asta m-am gândit.

E o etichetă pe care și-a pus-o singur, ca să acopere etichetele pe care i le pun ceilalți. A pus-o peste BOSCHETAR și BEȚIVAN, ca să le acopere. E al naibii de deștept. E genul care bălmăjește un pic și căruia îi zboară gândul aiurea, dar dacă îl asculți, știe un milion de chestii. Porcul m-a învățat despre Tendința de a scrie. Prima oară a pomenit de ea odată când eram împreună, beți, când am lăsat garda jos și am bătut câmpii cum mă sâcâie Denise, i-am spus despre cloncănici-clipici, despre doctorul Clement și ceilalți granguri care sunt plătiți să-mi controleze mie viața.

Acum vorbește mult despre lucrurile astea. Se cam repetă când bea, și bea destul de des. Mă gândesc că și el trăiește genul de viață decupare & lipire.

A tras un gât de Special Brew:

— Era în anii ’70, băiete. Înainte să te naști tu. Dar nu-ți face iluzii. Nu se schimbă nimic.

Uite ce s-a întâmplat

În anii ’70, un grup de cercetători s-au închis dinadins în spitale de boli mintale din toată America. Pretindeau că aud voci. Spuneau că aud o voce care zice: pustiu, înăbușit și pocnet.

Dar imediat ce au fost internați în secții, au încetat să se mai prefacă și n-au mai pomenit nimic de voci.

Și aici începe nebunia

Personalul spitalului a refuzat categoric să creadă că sunt mai bine și i-au ținut oricum la balamuc, pe unii luni de zile. Fiecare era obligat să accepte că are o boală mintală și să fie de acord să ia medicamente ca o condiție pentru a fi eliberat. Așa se întâmplă cu etichetele. Nu mai scapi de ele.

Dacă oamenii cred că ești NEBUN, atunci orice faci, tot ce gândești va avea eticheta de NEBUN.

Unul dintre cercetători avea un caiet de însemnări, scria cum rezistă, cum era mâncarea, genul ăsta de lucruri. Când experimentul s-a încheiat, a putut să citească și celelalte notițe, pe cele ale doctorilor și asistentelor, îl observaseră mâzgălind în caietul lui de însemnări și notaseră: Pacientul are tendința de a scrie.

•

Ce înseamnă chestia asta?

Nu fac pe prostul. Sincer, habar n-am ce înseamnă chestia asta. Are legătură cu ceea ce fac eu? Oare am tendința de a scrie? Fac și desene. Asta se numește că am tendința de a desena? Între noi fie vorba, peste puțin timp se poate să mă cac. Asta înseamnă că am tendința de a mă căca?

Știu numai ce spune Porcul. Spunem amândoi întruna, de parcă ar fi o mantra, o strângere aparte de mână. Desfacem o

cutie nouă și, în timp ce spuma ne curge pe degete, Porcul pufnește:

— Se poate să nu-i dovedești pe labagii, băiete.

Apoi ciocnim cutiile una de alta și țipăm cât ne țin bojocii, în noapte, la mașinile care trec:

— Dar nu poți renunța la luptă!

Știu că e prostie, dar ajută oarecum.

În orice caz, trebuie să plec.

Denise tocmai și-a făcut apariția la capătul coridorului:

— Când ești gata, Matt…

În mod normal aș face-o să aștepte. M-aș împotrivi în continuare, dar pare stresată și, sincer, mi-e un pic milă de ea. Serios, atmosfera era așa de îmbâcsită azi că puteai s-o tai cu cuțitul. Puteai s-o tai cu porcăriile alea de foarfece boante de la grupul de artă. Ceva e categoric în neregulă.

larg deschis

Am urmărit *Viața în East End* așezați pe canapeaua mare și verde.

Mama, tata și cu mine stăteam unii lângă alții, cum se întâmpla întotdeauna, pentru că Simon prefera să stea turcește pe covor, cu fața aproape lipită de televizor.

Era episodul în care Bianca pleacă din Walford, dar a trecut mult de atunci. Îmi amintesc numai pentru că Simon era amorezat de ea. Presupun că era dureros. Sau pur și simplu trist. Incredibil de trist. Ăsta era noul portret al familiei noastre, noi trei, priveam locul în care ar fi trebuit să fie Simon.

V-am mai spus chestia asta.

Am spus că *Viața în East End* era un ritual, că îl înregistram dacă nu eram acasă. Dar n-am mai pomenit de asta, fiindcă episodul în care Bianca a plecat a fost sfârșitul ritualului. A fost ultima oară când am urmărit *Viața în East End* în familie, ultimul episod pe care l-am mai urmărit vreodată. Până aproape zece ani mai târziu. Rămăsesem fără tutun. Luasem ultimul PRN. Nu aveam ce altceva să fac, decât să stau în sala de vizionare a pacienților, afundat într-un fotoliu pătat, în timp ce încercam să ignor greața, durerea de cap, foamea, rigiditatea și epuizarea cauzate de două pastile albe, luate de două ori pe zi.

Sala de vizionare era mai aglomerată decât de obicei. Fuseseră aduse scaune în plus din sala de mese și câteva asistente zăboveau în pragul ușii. Era un episod pe care voia să-l urmărească toată lumea.

El era pe undeva, pe la generic. Era la harta Londrei, când camera se răsucește și se ridică.

Uneori, se poate să simți că lumea este ca scrisul ăla mărunt din josul reclamelor, așa că lucrurile obișnuite precum un zâmbet sau o strângere de mână sunt pline de mesaje contradictorii. Acum nu era vorba de un zâmbet sau de o strângere de mână, ci despre un episod din *Viața în East End.* Era episodul în care Bianca se întoarce în sfârșit, după o absență de aproape zece ani. Avea părul roșcat și pistrui.

Mi-aș fi putut spune că e o coincidență, că asemenea lucruri se mai întâmplă. Mi se spune mereu să caut dovezi, să mă gândesc ce e posibil și ce e greu de crezut. Aș fi putut să fac mâinile pumn, să-mi apăs nodurile pe tâmple și să caut în minte o explicație rațională.

Dar ar fi fost inutil, fiindcă nici acum nu prea îmi vine să cred că nu încerca să-mi spună ceva.

•

În noaptea aia n-am avut astâmpăr.

Trebuie să fi străbătut coridorul de o sută de ori și picioarele îmi înghețaseră pe podea. De fiecare dată, îl vedeam pe asistent cu un mănunchi de chei și cu clipboardul roșu și jerpelit. Uneori stătea în lumina albă puternică de la recepție, alteori bântuia în umbră și se uita prin vizete în dormitoarele pacienților. Din când în când ridica o sprânceană în direcția mea și-mi căuta numele pe listă.

Personalul ne supraveghea pe rând, inspecta toată secția la fiecare cincisprezece minute, ca să se asigure că nu fugise nimeni sau chiar ceva mai rău. Știu, pentru că îi studiam. Ei mă studiau pe mine și eu îi studiam pe ei.

Când te strigă fratele tău mai mare, când în sfârșit e momentul să te duci la joacă, dacă trebuie să fugi dintr-o secție de psihiatrie, primul lucru pe care îl ai de făcut e să studiezi.

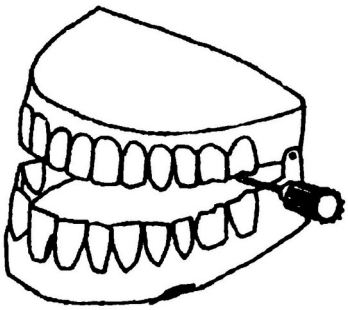

•

A doua zi de dimineață simțeam cum transpir în halat în timp ce asistenta îmi alegea pastilele din cărucior, împingându-le printr-o folie și lăsându-le să cadă într-un recipient mic de plastic.

— Poftim, Matt.

— Îmi spui pentru ce sunt?
— Ce-ar fi să-mi spui tu?
— Nu-mi amintesc.
— Eu cred că-ți amintești dacă încerci.
Începeam s-o cunosc destul de bine pe asistenta asta. Se numea Claire, sau poate Anna.
— Încearcă, a spus ea. Sunt pastilele tale, nu ale mele.
— Ai văzut *Viața în East End*?
— Schimbare bruscă de subiect…
— Ai văzut?
— Când?
— Ieri. Ai văzut?
— Nu-l urmăresc. A fost frumos?
— Nu știu exact.
Mi-a dat recipientul cu pastile și a umplut un al doilea cu apă dintr-o carafă.
În secțiile de psihiatrie, asistentele nu arată ca niște asistente. Nu poartă uniforme cum purtam noi la azil și nu aleargă de colo-colo cu cămăși de forță, cum vezi în filme. Claire-sau-poate-Anna purta o pereche de blugi și un cardigan. Avea un cercel în buză și șuvițe mov în păr. Trebuie să fi fost doar cu câțiva ani mai mare decât mine.
— E important să te deschizi, a spus într-un final. Dacă nu te deschizi, dacă nu spui ce simți, cum să te poată ajuta cineva?
Așa spun ei întotdeauna. De cele mai multe ori eu nu răspund, dar nu și de data asta.
— Mă doare dintele, am spus. Unde mi l-am ciobit. Mama mă tot bate la cap. Zice că vrea să zâmbesc iar. Dacă nu ești prea ocupată…
— Vrei să mergi la dentist?
— Numai dacă nu ești prea ocupată.
Nu-mi stătea în fire să cer ceva, iar ea era evident încântată că o făcusem. Astea sunt momentele pe care ei le numesc „progres”, ceva demn de notat. Știu, pentru că i-am studiat. Ei m-au studiat pe mine, iar eu i-am studiat pe ei.
— Sigur că putem să mergem. Categoric. Ai un dentist anume?
Am clătinat din cap și m-am ferit, nu voiam să mint pe față, nu voiam să-mi vadă gândurile.

— Nu-ți face griji, a spus ea. E o clinică de urgență lângă gară. Uneori se mai creează o fereastră acolo. Știi ceva, Matt? Polițistul care te-a adus aici se simțea așa de rău că te-ai lovit pe tura lui, încât a vrut să te ducă chiar el la dentist.

— Și de ce n-a făcut-o?

Am întrebat pe un ton cam furios. Nu voiam, dar așa a ieșit. Nu mă pricep la discuțiile lungi. Simțeam cum transpir, simțeam halatul îmbibat de sudoare pe spate.

Poate că și Claire-sau-poate-Anna transpira.

— Păi, ei nu… Nu… Nu așa stau lucrurile, din cauză că ești internat. Și erai așa de confuz, încât era important ca mai întâi să vii aici. Dar s-a asigurat că ne ducem imediat ce se poate. Ce-ar fi să te îmbraci, iar eu am să văd cum pot aranja treburile imediat ce termin aici.

•

Am stat lângă chiuvetă și m-am privit în oglindă.

Mi-am vârât degetul în gât și am scos pastilele devenite o pastă cretoasă, icnind. Apoi am aruncat dovada în scurgerea de la chiuvetă.

Dimineața se făcea frumoasă. Perdelele din camera mea erau foarte subțiri și nu ajungeau ca lumea la pervazul ferestrei. Țineam o scrumieră pe pervaz. Nu trebuia să fumăm în camere, dar eu începusem s-o fac oricum, și nu erau prea stricți în privința asta. Împrumutasem scrumiera de la un alt pacient, la schimb pentru câteva cutii de Kia-Ora. Era genul masiv cu ornamente, pe care le găseai în pub-uri, iar la contactul cu razele soarelui de dimineață, pe așternuturi se răspândeau frânturi de curcubeu.

Mi-am scos halatul și m-am întins gol în pat, lăsându-mă mângâiat de curcubeie. Noaptea de nesomn îmi venea de hac. Alunecam ușor în culori și mă gândeam cât de frumoase sunt, când am auzit un mârâit.

— Hei, cine e acolo? Mârâitul s-a auzit din nou. Venea de sub pat. Cine e? Termină odată. Răspunde.

Apoi a izbucnit în chicote și am știut exact cine e. Nu m-am dat jos din pat, m-am aplecat doar peste margine și am ridicat ușor cearșafurile atârnate. Chicotul a lăsat locul unui chițăit încântat.

— Știam că ești tu.

Avea fața vopsită în portocaliu, cu dungi negre, iar pe nas avea o pată neagră și niște dungi desenate pe post de mustăți.

— Sunt tigru, a spus el cu un zâmbet larg. Semăn cu un tigru?

— Cu cel mai tare care a existat vreodată, am spus și eu zâmbind.

A mârâit din nou. Apoi s-a târât pe burtă pe podea:

— Sunt ca un tigru și mă târăsc ca un șarpe.

Mereu avea probleme cu litera Ș, iar în mare parte din orele de logopedie se ocupau de problema asta. Dar târâșul îi ieșea destul de bine și știam că i-ar plăcea să audă asta.

— Foarte bine, i-am spus. Începe să-ți iasă foarte bine, Simon.

A radiat de mândrie, apoi s-a năpustit asupra mea, cuprinzându-mă cu brațele. M-am lăsat să cad sub greutatea lui. Era așa de plăcut să-l țin în brațe, încât mai că mi se tăiase respirația.

— Ce făceai la chiuvetă, Matthew? a spus el, boțindu-și fata.

— M-ai spionat?

A încuviințat din cap, dinadins prea lent, aplecându-se de la mijloc și râzând:

— Te-am văzut! Te-am văzut!

— Atunci știi ce făceam.

Acum stătea lângă chiuvetă și se uita prin scurgere. Se putea deplasa de colo-colo cât ai clipi, putea străbate fulgerător timpul.

— De ce ai scuipat medicamentele? N-o să-ți fie rău?

— Vrei să ne jucăm amândoi, nu?

M-a privit, cu cea mai serioasă expresie pe care i-am văzut-o vreodată.

— Pentru totdeauna, a spus el. Vreau să te joci cu mine veșnic.

Mă speria un pic cât de serios părea. Am simțit un fior rece și am tras pătura în jurul meu.

— Am opt ani, a spus el din senin. A ridicat opt degete în aer. Apoi, foarte concentrat, cu limba scoasă, a coborât două. Deci tu ai șase!

— Nu, nu mai am șase ani.

Și-a privit degetele, nedumerit. Mă simțeam vinovat că m-am făcut mare, că l-am lăsat de izbeliște; nu știam ce să mai spun. Apoi mi-a venit o idee. Am deschis sertarul noptierei ca să iau

portofelul și am scos cu grijă o fotografie pe care o păstrez acolo.

— Vezi? l-am întrebat. Ți-aduci aminte?

A urcat lângă mine în pat, iar picioarele nu-i ajungeau până la podea. A dat entuziasmat din picioare:

— La zoo! La zoo!

— Exact. Vezi. Și eu sunt tigru.

Când am împlinit eu șase ani, am mers la grădina zoologică din Bristol și ne-am pictat pe față. Buni ne-a făcut poze, cu fețele lipite, ragem amândoi la aparat. A ținut-o în geantă ani de zile, dar când am zis odată că e preferata mea, a insistat s-o iau eu. Nu te puteai contrazice cu ea, m-a rugat cu cerul și pământul.

Mai aveam ceva în portofel, dar nu voiam să-i arăt lui. Nu voiam să-i dau speranțe deșarte, în caz că nu iese. Era o foaie de hârtie îndoită, vârâtă în spatele cărții de credit. Recepționera secției mi-o imprimase de pe internet acum câteva zile. Era o doamnă de treabă, care mesteca mereu gumă și pălăvrăgea mândră cu femeile de serviciu despre fiica ei; le spunea că studiază pianul și că este la ultimul nivel și că era și o dansatoare de step talentată.

Așteptasem o pauză în discuția lor, care n-a venit. Nici măcar nu s-a oprit să-și tragă sufletul înainte să se întoarcă spre mine și să întrebe:

— Pot să te ajut cu ceva, dragule?

— Am nevoie de o adresă, am spus. Puteți să căutați ceva la computer?

— Îhî.

— Ăă, e o tabără de vacanță. Un parc de rulote. Nu-mi amintesc exact unde e. Cred că e în…

— Cum se numește, dragule?

— Scuze! Da. Se numește Ocean Cove. Cel puțin așa se numea pe vremuri. Presupun că se poate să…

Unghiile ei lungi și roșii loveau deja tastele, iute ca o mitralieră.

— Tabăra de vacanță Ocean Cove din Portland, Dorset. Asta e?

•

Tata conducea Fordul Mondeo Estate, iar mama îi dădea să mănânce chipsuri și bucăți de măr.

Simon dormea, iar pe picioare avea un Transformer. M-am jucat cu consola Game Boy până m-au lăsat bateriile. Apoi am jucat un joc, care dintre noi Vede primul Marea. Părinții m-au lăsat pe mine să câștig. Mama mi-a trimis un sărut prin oglinda retrovizoare.

Tata a apăsat pe un buton să deschidă trapa de la mașină și a spus cât de bine îl făcea să se simtă aerul încărcat de sare.

Când am trecut peste un limitator de viteză de la poarta de la intrare, Simon s-a trezit. A făcut ochii mari, a bătut din palme, ca de obicei incapabil să găsească cuvintele potrivite.

•

— Asta e, dragule?

— Da. Asta e. Acolo…

A dat click cu mouse-ul și Google a afișat adresa, alături de o hartă mică în relief.

Dacă mă întreba ce treabă am cu ea, poate că i-aș fi spus adevărul. Acolo mi-am părăsit fratele și acolo are cea mai mare nevoie de mine.

Poate că asta ar fi scos-o din transă; ar fi dat cu compătimire din cap și ar fi spus:

— Uite ce e, dragule! Ce-ar fi să aștepți aici un minut, iar eu mă duc să văd dacă e liberă vreuna dintre asistente, să stea de vorbă cu tine.

Dar nu a făcut așa,
pentru că
ăsta
era
lucru
pe care
toate
STELELE
din
întregul
UNIVERS
îl pregătiseră pentru mine și pentru că, în timp ce eu puneam foaia de hârtie îndoită în portofel, ea îi explica deja femeii de serviciu că fiica ei se gândea serios să ia și lecții de balet, dar că nu prea avea timp și pentru asta.

•

Am sărit ca un arc. Curcubeiele dispăruseră, la fel și Simon. Claire-sau-poate-Anna stătea în pragul ușii mele.

— Am chemat un taxi, spunea ea. Ar trebui să ajungă în douăzeci de minute.

Mi-am frecat fața cu amândouă mâinile. O porțiune din pernă era umedă de la salivă.

— Cred că cineva a adormit iar, a spus Claire-sau-poate-Anna. Îmbracă-te. E o zi minunată; se poate să vină în sfârșit primăvara. Te strig eu când vine taxiul.

Mi-am dat cu apă rece pe față și am scotocit prin teancul de haine de pe podeaua dormitorului. Am ales geaca și pantalonii verzi de camuflaj. Nu vreau să intru în armată sau ceva de genul ăsta. Am avut o fază în care simțeam nevoia să port hainele alea, ca să nu-mi mai fie chiar așa de frică.

M-am așezat iar pe pat ca să-mi leg șireturile.

— Știu că ești încă acolo, Si!

Niciodată nu reușea să facă liniște. Ca atunci când ne ascundeam după ușă ca să-l așteptăm pe tata. Când am închis ușa, a început să chicotească.

Claire-sau-poate-Anna i-a mulțumit șoferului de taxi și i-a spus că o să-l sune cineva de la secție când trebuie să ne întoarcem. Dentista a apărut în sala de așteptare, cu o mască prinsă pe bărbie cu niște elastice întinse.

— Matthew Homes, a strigat ea.

M-am întors spre Claire-sau-poate-Anna.

— Aș prefera să intru singur. Se poate?

A ezitat o clipă.

— Ăă, sigur. Aștept aici.

I-am spus dentistei că vin imediat. Trebuia doar să mă duc repede la toaletă.

— Suntem pe coridor, a doua pe dreapta, a explicat ea. Vino când ești pregătit.

În cabinetele stomatologice nu sunt paznici, nimeni nu supraveghează ușile, și nici nu patrulează cu un mănunchi de chei și cu clipoarduri roșii. Întâmplarea face că aveam dentistul meu, dar Clinica de urgență e mai aproape de gară.

Când te cheamă fratele mai mare, când în sfârșit e momentul să te duci cu el la joacă, dacă trebuie să fugi dintr-o secție de psihiatrie, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să studiezi.

Apoi să pui pe cineva să-ți rezolve partea cea mai grea. *Deschide gura mare.* Sunt bolnav psihic, nu idiot.

zgârietură usturătoare

Denise n-a fost prea încântată când am venit să-mi facă injecția deunăzi, nespălat și mahmur.

— Miroși a bere, Matt.

— Nu e ilegal.

A clătinat din cap și a oftat obosită.

— Nu. Nu e ilegal.

Merseserăm la clinica/încăperea mică în care mă pune să vorbesc despre cum mă simt în adâncul meu, situată la capătul coridorului de la etaj; cea care miroase întotdeauna foarte tare a dezinfectant. Nu mă ajută. Uneori mă apucă panica atunci când trebuie să-mi facă injecția, iar dezinfectantul nu ajută cu niciun chip.

Denise și-a deschis geanta cu drăcovenii și am întrebat dacă pot să beau niște apă. A făcut un gest spre chiuvetă:

— Servește-te.

Am luat o cană cu numele complicat al unui medicament scris pe o parte și cu un slogan de genul *Tratăm azi pentru ziua de mâine.* Firmele de medicamente care vin în vizită dau căni din astea spitalelor de genul ăsta. Ultima oară când am venit în birou să iau cu împrumut Dicționarul medical, am numărat trei căni, un mousepad, un mănunchi de pixuri, două agende cu note adezive și ceasul de pe perete, toate afișau mărcile mai multor medicamente. În pizda mă-sii, e ca și când ai fi în închisoare și ai fi obligat să vezi reclame la încuietori. Asta ar fi trebuit să spun, pentru că eu consider că am dreptate. Dar abia mai târziu mă gândesc la chestiile astea.

Am înghițit apa și mi-am mai turnat o a doua cană. Denise mă privea cu atenție.

— Am fost la băute cu Porcul, am explicat. De parcă ar fi fost nevoie de explicații pentru că beam două căni cu apă de la robinet. Am mai băut ceva și azi-dimineață.

— Serios, Matt. Ești cel mai mare dușman al tău.

E ciudat să-i spui așa ceva unui om care are o boală mintală gravă. Sigur că sunt cel mai mare dușman al meu. Asta e problema. Și asta ar fi trebuit să spun. Dar mai bine nu, pentru

că părea obosită. De asemenea, părea supărată. Iar de obicei mi-ar fi ținut o predică, dar nu și de data asta. Acum nu mi-a ținut nicio predică. Îți dădeai seama după al doilea oftat că nu are de gând să-mi țină o predică. Oftatul ei spunea: Azi nu. Azi facem doar ce avem de făcut.

— Mă tem că am vești proaste, a spus ea.

V-am zis eu că e o atmosferă ciudată, este? Am spus că era așa de îmbâcsită încât puteai s-o tai cu cuțitul. Că puteai s-o tai cu porcăriile alea de foarfece boante de la grupul de artă.

Denise e femeie, ceea ce înseamnă că poate să facă mai multe treburi în același timp. Așa se spune, nu? Lumea spune tâmpenii de genul ăsta.

— E în legătură cu Hope Road, a zis ea. S-ar putea să fim nevoite să reducem din numărul de grupuri, poate chiar să reducem totul.

— Aha!

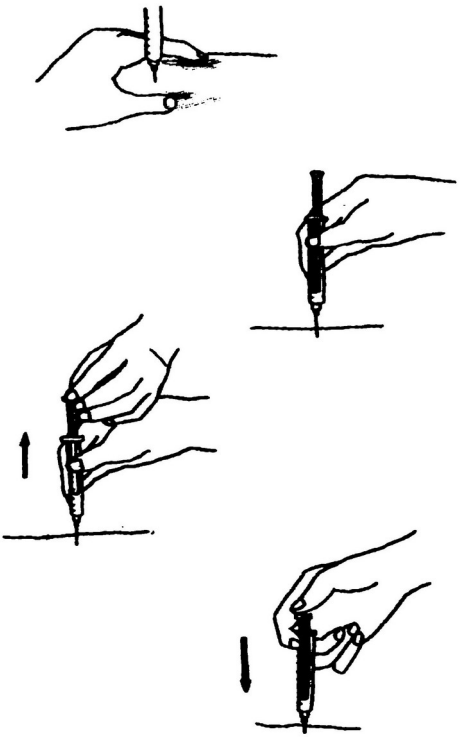

— Ne confruntăm de ceva timp cu problema asta. Dar serviciile sunt întrerupte de către Departament. De fapt de

Sistemul Național de Sănătate. Și se pare că nici noi nu facem excepție.

Mă privea, așteptând o reacție, așa că am spus:

— Ți-e în pericol locul de muncă?

Atunci mi-a zâmbit, dar tot părea tristă.

— Ești drăguț. Probabil că nu e în pericol. Dar, după cum spuneam, vom face tăieri. Sincer, ne-a luat pe toți prin surprindere. Săptămâna asta trebuie să aibă loc consultări. Dar nu pare... Mă rog, am hotărât să anunțăm beneficiarii, ca să nu fie luați prea tare prin surprindere.

— Pe cine?

— Beneficiarii. Ăă... pacienții.

— Aha!

Au o grămadă de nume pentru noi. „Beneficiari” trebuie să fie ultima găselniță. Cred că plătesc oameni să decidă rahaturile astea.

M-am gândit la Steve. El e fără îndoială genul care spune „beneficiari”. Ar folosi cuvântul de parcă ar merita să fie uns cavaler, pentru că e așa de sensibil și încrezător. Apoi mi-am imaginat că-și pierde locul de muncă și, sincer, asta m-a luat *pe mine* prin surprindere. Nu-i urăsc pe oamenii ăștia. Pur și simplu nu pot să sufăr faptul că n-am opțiunea de a scăpa de ei.

— Și Steve? O să...

— Nu vreau să intrăm în povestea asta. Nu sunt în măsură s-o fac. Voiam doar să te anunț că...

S-a întrerupt și nu-mi dădeam seama dacă motivul era supărarea sau pur și simplu se concentra. Poate că trebuia să se concentreze să nu se arate supărată.

— Te simți bine? am întrebat-o. Vrei niște apă?

— Nu, nu. Mă simt bine. Dar a fost o mare lovitură pentru noi.

A inspirat adânc și a expirat ușor, ca în exercițiile alea de respirație pe care ne pun pe noi să le facem. Presupun că pun și ei în aplicare ce-i învață pe alții. Apoi a început să spună lecția învățată pe de rost. A spus toate lucrurile pe care îți dădeai seama că le-a spus tuturor. Că indiferent cum merg treburile, tot o să lucreze cu mine. O să vină în continuare la mine acasă, o să mă ajute cu formularele și cu cheltuielile și cu genul ăsta de lucruri. Și că o să ne întâlnim în continuare în cafeneaua în care ne întâlnim uneori. Sau că o să mergem împreună la supermarket. Apoi, în încheiere, a spus că ea știe cât de capabil și de

independent pot eu să fiu, că are toată încrederea în mine. Nu spun că nu era o lecție frumoasă, spun doar că era o lecție învățată pe de rost.

Dar apoi cred că a luat-o pe arătură, pentru că, de când o cunosc pe Denise, n-am auzit-o niciodată înjurând. E un om foarte calm. Presupun că așa trebuie să fii. N-am văzut-o niciodată să se enerveze, să-și piardă cumpătul, dar în timp ce se apropia cu seringa, cu mâinile tremurându-i un pic, am auzit-o mormăind:

— Blestematul ăsta de guvern!

Exact așa a zis. A zis „blestemat”. Nu știam că oamenii chiar folosesc cuvântul ăsta. Într-un fel, aproape că era mai trist. Nu-mi plăcea s-o văd așa. Nu-mi place să văd pe nimeni supărat. Nu mă pricep să consolez. M-am gândit să o ating pe braț, dar dacă și-l retrăgea imediat? Și aș fi putut să-i spun că o să fie bine, dar de unde era să știu eu că așa va fi?

Și, de fapt, nu suntem în aceeași tabără, nu-i așa? Presupun că de-aia a crezut că fac mișto când s-a întors spre mine zâmbind. Era un zâmbet stânjenit, dar de fapt știi ce înseamnă un zâmbet numai când îți aparține fața care îl schițează. Ceilalți interpretează zâmbetul așa cum se așteaptă ei.

— Uite ce e, a izbucnit ea. Știu că nu-ți place aici.

— Nu mă deranjează.

— Uneori te deranjează. Și nu e nicio problemă, dar e un serviciu bun care ajută mulți oameni.

Nu era frumos din partea ei. Mă făcea pe mine să par nemernicul în povestea asta. Indiferent de ce parte crede ea că sunt, nu eu amenințcu închiderea șandramalei ăsteia. Oricât ar părea de ciudat, nu ne lasă pe noi, pe beneficiari, să decidem lucrurile astea.

— În orice caz, a spus ea, reluându-și calmul obișnuit. Voiam doar să te anunț. Încă nu s-a decis nimic, dar lucrurile s-ar putea derula foarte repede. Se pare că în ultima vreme banii influențează toate deciziile. În mare măsură nu mai depinde de noi.

M-am uitat la seringă, la acul strălucitor.

— Cât costă chestia asta?

— Lucrurile stau altfel, Matt. Datorită ei nu stai în spital și te simți bine. Și va fi și mai importantă dacă mai taie și alte ajutoare.

— Denise, ai vrea să-mi vezi curul?

Asta a făcut-o să chicotească. Situația devenise tensionată, dar asta ne-a mai relaxat puțin. Uneori chiar ne înțelegem binișor. Începea să joace teatru, lua o foaie de hârtie, chipurile era un evantai de pe vremuri, cum le vezi pe domnițele alea din serialele de televiziune de epocă.

— Domnule Homes! Cum vă poate rezista o fată?

Mi-am desfăcut cureaua și mi-am lăsat blugii în

jurul gleznelor, apoi mi-am coborât chiloții la spate, iar ea a îngenuncheat pe podea în spatele meu. Presupun că în seriale nu vezi așa ceva. Nu prea mă împac cu pastilele, așa că soluția e un ac lung și ascuțit. O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta. Ascultați la mine, sunt pernița lor de ace, blestemăția dracului!

— Bun. Urmează o zgârietură usturătoare.

A trebuit să mă proptesc bine, punând o mână pe masă, înghițind tare în sec și reținându-mi pornirea de a vomita.

— Aproape am terminat, a spus ea.

A trecut un tampon de vată peste înțepătură și apoi mi-a pus un plasture.

De regulă nu prea știu ce să spun când se termină. Dar de data asta aveam o întrebare.

— O să mai pot folosi computerul?

Denise a aruncat acul folosit într-o găleată specială de plastic și apoi a pus capacul.

— Sincer, nu știu, Matt. Nu s-a decis nimic. Ultima oară era vorba să subînchirieze jumătate din clădire unei companii de design grafic! Îl folosești mult, nu-i așa?

— Ce?

— Computerul.

— Un pic. Numai când nu-l folosește nimeni altcineva.

— Nu te criticam. Mă bucur să știu că îl folosești. Mi-ar plăcea să citesc ceva scris de tine, dacă îmi dai…

— Îmi dai mie asta?

— Poftim?

Arătam spre foaia de hârtie pe care o folosise pe post de evantai.

— Ăă… dacă vrei, sigur. E foaia cu instrucțiuni. E pentru asistente. Pot să-ți dau o foaie de observații pentru pacienți dacă vrei.

— Pacienți? Parcă eram beneficiari.

— Păi… da.

— Design grafic ai zis?

— Așa s-a sugerat, a zis ea ridicând din umeri. Nimic nu e stabilit. După cum am spus, vor mai avea loc consultări și discutăm și cu voi imediat ce știm mai multe. Dar lucrul cel mai important cu care trebuie să rămâi din povestea asta e că vei avea sprijin în continuare. Da?

Când să plec, am desfăcut foaia de hârtie și am arătat spre imagini; erau niște desene drăguțe făcute din linii, un ghid pas cu pas.

— Presupun că avem nevoie și de designeri grafici, nu? Denise a dat ochii peste cap, dar prietenește. Uneori chiar ne înțelegem binișor.

— E un fel de a privi lucrurile, a spus ea. Acum du-te acasă și odihnește-te.

SCHIZOFRENIE s.f. Boală psihică gravă, manifestată printr-o scădere treptată a activității intelectuale și printr-un dezechilibru psihic general [cf. gr. *Schizein* – a împărți, *phren* – spirit][12]

Când mă uit la fotografia cu mine și Simon la Grădina zoologică din Bristol, cu fețele pictate ca niște tigri, mă uit la mine, dar nu mă văd.

Știu că sunt eu, pentru că așa mi se spune, dar nu-mi aduc aminte să fi împlinit șase ani, să fi mers la Grădina zoologică din Bristol, să-mi fi fost vopsită fața ca a unui tigru și să fi zâmbit la aparat. Nu-mi amintesc ca fratele meu să-și fi lipit fața de a mea și ca dungile negre să ni se fi scurs peste cele portocalii de pe obraji.

Dacă mă uit cu atenție, văd că avem ochii de aceeași culoare, nu eu și Simon, ci eu și băiatul care sunt tot eu, băiatul pe care nu-l mai recunosc, cu care nu mai am niciun gând, grijă sau speranță în comun.

Suntem aceeași persoană, tot ce ne separă e trecerea timpului. Ne leagă un fir indestructibil, dar nu-l mai cunosc.

Eu sunt eu. Sunt în apartamentul meu, stau pe scaunul cu brațele pline de bășici. Am o țigară în gură și mașina asta de scris în echilibru în poală. E grea. Îi simt greutatea, e incomod și în curând se poate să-mi schimb poziția sau să pun mașina de scris pe masă și să mă așez pe scaunul de lemn. Ăsta sunt eu, asta se întâmplă acum, dar în acel loc din mintea mea în care se formează imaginile, văd un alt eu.

Este o după-amiază însorită, primăvara dă primele semne. Mă simțeam mai în siguranță afară decât în tren. Nu era din cauza copilului, dar când plânge un copil în tren, ceilalți pasageri se privesc unii pe alții iritați. E prea mult scris mărunt. Mare parte din călătorie stătusem în locul dintre două vagoane, iar din când în când mergeam la toaletă să fumez.

— Te-ai rătăcit, tinere?

Urmasem indicatoarele, dar la sensul giratoriu ăla mic de lângă capătul îndepărtat al portului de agrement lipsea un indicator. Drumul era în lucru; conuri pentru trafic, oameni cu

[12] Dicționar de neologisme, 1986. (N.t.).

căști de protecție și geci galbene, o mașină de găurit cu coloană care mă împiedica să gândesc. Nu o remarcasem pe doamna cu părul cărunt, care aștepta răbdătoare să se aprindă omulețul verde ca să poată trece în siguranță. Mirosea a săpun parfumat. Îi simțeam mirosul în ciuda duhorii uleioase a asfaltului proaspăt.

Mă uitam la harta în relief pe care mi-o imprimase secretara secției și încercam să-i dau de cap. Am încercat să par normal și relaxat.

— Mda. Merg spre Portland. Știți pe unde se ajunge?

Avea un baston pe care erau prinse insigne argintii cu Land's End și The Lake District. S-a aplecat mai mult, iar bastonul i s-a clătinat.

— Cred că va trebui să vorbești mai tare.

— Nu, am spus. Nu vă faceți griji. Nu m-am rătăcit.

— Nu-i așa că e o după-amiază superbă? Era încă destul de rece încât să porți pulover, dar cerul era senin precum apa. În orice caz, așa a zis ea. De-a lungul zidului portului erau pescari nemișcați ca niște statui, iar momeala li se zbătea în cutiile murdare de plastic de la picioare.

— Ai zis cumva Portland? a întrebat brusc doamna, cum fac oamenii când de fapt au auzit.

Am dat din cap că da.

Dintotdeauna am scris povești, încă de când eram foarte mic. Primele mele tentative au fost cumplite, dar când am mai crescut puțin și eram prizonier la masa din bucătărie, cu un morman de caiete de exerciții, un procesor de text și o mamă nebună, au început să arate mai bine. Scriam despre magie, monștri și tărâmuri misterioase pe care se petreceau tot felul de aventuri.

Nu m-am oprit niciodată.

Fata bătrânei doamne s-a boțit meditativ. Există o potecă pe coastă între Weymouth și Portland, mi-a explicat ea. De-a lungul Rodwell Trail. E o linie de cale ferată închisă. Șinele au fost scoase acum câțiva ani, dar peroanele au rămas, acum sunt năpădite de buruieni și rugi. Mi-a dat indicații, explicându-mi cu o fluturare de baston că poteca nu e foarte departe de benzinăria Asda.

— E o plimbare pe cinste, a spus ea. Iar Portlandul e așa de frumos! Pot să întreb cu ce treabă pe acolo?

— Nu. Vă mulțumesc pentru indicații.

Chiar era o plimbare pe cinste. Mi-am cumpărat un sendviș cu brânză și șuncă și o punguță cu Skittles de la benzinăria Asda pe care le-am mâncat pe plaja Chesil.

M-am gândit la cutia cu amintiri a lui Simon, cum huruiau pietricelele pe fund. Culegea pietricelele și cioburile cele mai strălucitoare din apele puțin adânci. Tata îi spunea că e mai bine să le lase, că atunci când sunt uscate nu arată chiar așa de impresionant, dar Simon nu se putea abține.

Am scotocit prin buzunare și mi-am răsucit o țigară. Nu pot să fac rotocoale de fum, dar pot să fac ceva mult mai ca lumea. Am tras adânc în plămâni, ținându-mi respirația cât de mult posibil. Apoi am scos ușor fumul și m-am uitat cum apare chipul lui.

— Gata, Si!

— Salut, Matthew!

De data asta nu mai era tigru. Era mai mare și avea părul pieptănat frumos pentru o ședință de fotografii la școală. Era vremea în care îl făcusem „bebeluș”, pentru că stă cu pledul după el. Se prefăcea că încă mai e supărat.

— Mai scutește-mă, Simon. Nu vezi că vin?

— Vii, Matt? Vii să te joci cu mine?

Am luat o pietricică și am aruncat-o pe luciul mării. Norul de fum s-a împrăștiat.

— Da, vin. O să ne jucăm veșnic.

Plaja Chesil se curbează ca o șiră dinspre Dorset până la coasta vestică a Portlandului. Ocean Cove e pe coasta de est. Mai aveam de mers, dar m-a condus fratele meu.

•

În fereastra bibliotecii Portland Tophill, mi-a reținut privirea o carte. Era în secțiunea pentru copii, unde e o măsuță cu scaune miniaturale din plastic. Cum fac față… CÂND MOR OAMENII?

Bibliotecara mi-a spus că se pregătesc să închidă. Am spus că nu durează mult. M-am așezat pe covorul cu nave spațiale și am citit ce e moartea. Când corpul unui om încetează să mai funcționeze și nu mai poate fi vindecat, explica în carte. Morții nu simt durerea și nici nu știu ce se întâmplă. Am citit despre Wes care e supărat pe fratele lui Denny pentru că l-a lăsat singur, întristându-i pe mama și pe tata. Avea poze și tot tacâmul.

Umbrele se târau alene pe rafturile cu cărți. Vremea se strica și picături mărunte de ploaie băteau în fereastră. Se poate să fi stat peste limita acceptabilă. A apărut bibliotecara, și-a dus o mână la gură și a tușit politicos de două ori. Am întrebat cât de departe era Ocean Cove.

— Cam la vreo douăzeci de minute, mi-a spus ea. Poate douăzeci și cinci. Dar e destul de simplu, o iei pe șoseaua de pe coastă. Păcat că plouă. Voiai să împrumuți cartea?

— E pentru copii, am spus.

— Închidem, a spus ea.

BUN VENIT LA TABĂRA DE VACANȚĂ

OCEAN COVE, scria pe indicator.

Nu erau corturi instalate, iar rulotele erau goale, așteptau tăcute sosirea primilor turiști din acel sezon. Era neliniștitor de tăcut. În toată tabăra, numai o rulotă dădea semne de viață – o licărire caldă în spatele perdelelor trase. Era departe, spre capătul de sus al taberei.

M-am simțit atras de ea și am mers în liniște pe marginea potecii, unde nu riscam să fiu văzut.

Când m-am apropiat, am auzit un murmur de voci din interior. Apoi am început să-mi imaginez ceva. Era numai închipuirea mea, dar în unele privințe era mai degrabă un vis, fiindcă nu puteam să-l controlez și nici nu puteam să nu mă mai gândesc: Era rulota în care stătuserăm noi, iar cei pe care îi auzeam vorbind erau mama și tata. Eram încă în vacanță, de parcă, cine știe cum, timpul căzuse prizonier. Restul lumii își văzuse de drum, dar aici era captiv, nu se putea elibera. În lumina caldă, în muzica vocilor șoptite, trecutul se repeta.

Eu și Simon eram bine cuibăriți în paturi, iar mama și tata se bucurau de seară. Tata citea definițiile cuvintelor încrucișate, apoi au amuțit amândoi, se gândeau, până când mamei i-a zburat gândul în altă parte și a spus:

— Matthew nu a fost în apele lui azi.

— Nu?

— În după-amiaza asta era alb ca varul.

— N-am observat nimic.

— Nu erai aici. Înălțai zmeie cu Simon. Am încercat să-l conving să vină la voi, dar n-a vrut. Și nu știu ce să zic… A spus că se joacă de-a v-ați ascunselea, dar…

Am simțit un nod în piept, care apoi mi-a coborât în burtă. În noaptea asta se întâmplă, asta e ultima noastră noapte. Tata împăturește ziarul și pune jos paharul de vin. Mama se apleacă spre el și-i cuprinde pieptul cu brațul. Unul din ei spune:

— Crezi că am fost prea duri cu el?

— Când?

— Zilele trecute. A fost o căzătură urâtă. Nu m-aș mira să-i rămână cicatrice pe genunchi. Nu mai trebuia să-l certăm și noi.

— El ar trebui să știe mai bine…

— Dar sunt băieți. Nu trebuie să fie un pic ștrengari? În plus, știau amândoi că n-au voie acolo jos. Nu putem da vina mereu pe Matt.

Nu era o amintire, nu era o discuție pe care o auzisem vreodată. Era ce mi-aș fi dorit eu să aud.

— Încă se simte cumplit că a trebuit să-l care Simon, spunea mama. A pomenit și despre asta. Știi cum e el uneori, când se învinovățește singur. Se tot învârte în cerc. Mi se rupe inima.

— Hai să petrecem o zi frumoasă mâine cu amândoi. Îl lăsăm pe Matt să decidă ce facem. O să discut cu el la un moment dat, să văd dacă îl frământă ceva.

— Serios, Richard. Era îngrozitor de palid.

Ploaia mă uda până la piele. Se întuneca. Am ocolit pe după marginea rulotei spre dormitorul nostru.

Am bătut la fereastră.

— Ce-a fost asta?

— Ce?

Acum se auzeau alte voci, mai limpezi.

— Sigur am auzit ceva.

Perdelele s-au mișcat și m-am întors repede, înăuntru nu erau mama și tata. Nu eram noi. Am trecut în grabă pe lângă dușuri, tomberoane și pe lângă robinetul de apă.

Îmi era totul așa de familiar…

Mi-am afundat mâinile în buzunare și am mers cu pași mari pe poteca îngustă, am ieșit pe poarta laterală, apoi am mers de-a lungul scurtei porțiuni de drum principal, după care am coborât pe poteca șerpuitoare de pe faleză. Vântul se întețea și vremea se răcea. Crengile foșneau zgomotos deasupra. Mi-am ridicat

privirea și era gata să alunec pe niște frunze ude. Presupun că era un lucru important; așa îl țineam pe el aproape.

Cu fiecare pas grijuliu, îl simțeam și mai aproape. Totul era exact așa cum îmi aminteam, până să cotesc pe după un colț, spre locul în care se întâmplase de fapt; aici era diferit. Balustrada ruginită, indicatorul stricat de vreme. Asta era moștenirea lui:

Copiii trebuie însoțiți PERMANENT de un adult

Balustrada era rece la pipăit. M-am ghemuit pe sub ea, am trecut printr-un pâlc de urzici umede și apoi am urcat malul abrupt. Apoi am mers într-o parte târșâindu-mi picioarele, până am ajuns chiar pe marginea falezei.

Hotarul lumii mele.

Pe undeva, rămășițele soarelui înserării picurau în mare. Dar nu aici. În est nu sunt apusuri de soare. Nici finaluri spectaculoase în culori arzătoare. În est, ziua pur și simplu se risipește într-o beznă banală. Mi se părea că așa trebuie să fie. Fusese singur destul de mult timp. Am închis ochii și mi-am adunat tot curajul ca să fac ultimul pas.

Dar în locul acela din mintea mea în care se formează imaginile vedeam un alt eu, un băiat de nouă ani care acum deschidea ochii, care se trezise în miez de noapte frământat de gânduri, griji și speranțe pe care eu nu le mai împărtășeam.

Poate că eul meu de nouă ani și-l amintea pe cel de șase ani, poate încă își amintește cum miroseau desenele cu tigru, de fața zâmbitoare a lui buni, pe jumătate ascunsă în spatele aparatului.

Nu am mintea divizată. Nu sunt mai multe persoane. Sunt eu, același dintotdeauna, singurul om de care nu pot fugi niciodată. Stau în camera mea de zi și trag de mosorul timpului, așa că sunt pe buza falezei, trag de mosorul timpului, mă trezesc în rulota noastră, gândurile mele îi dau târcoale fetiței cu păpușa din cârpă, cum a țipat ea la mine și mi-a spus că am stricat totul, deși eu voisem doar să ajut.

— Trezește-te, Simon! Trezește-te! Vorbeam în șoaptă, ca să nu mă audă părinții prin pereții subțiri și să îi scol. Trezește-te!

Am străbătut micul spațiu dintre paturile noastre și l-am împuns, iar degetele mi s-au afundat în grăsimea moaie de pe burta lui. A clipit de două ori, apoi a deschis larg ochii.

— Ce e, Matt? E dimineață?

— Nu.

— De ce ești treaz?

— Nu pot să dorm. Vrei să vezi ceva?

— Ce?

— Vrei să vezi un cadavru?

— Ce? Da!

— Vorbesc serios.

S-a tras la marginea patului și a străbătut distanța dintre noi, apropiindu-se cu capul.

— Ba nu.

— Ba da.

A scos un hohot chițăit și și-a lăsat iar capul pe pernă.

— Gura, Si! O să-i trezești. De ce trebuie să faci mereu atâta gălăgie?

— Scuze. N-am…

— Vorbește mai încet. Îmbrăcarea!

Mama sau tata a tușit în somn și am înmărmurit amândoi. Simon a reacționat ostentativ, înțepenind, doar ochii i se mișcau dintr-o parte în alta și se hlizea la mine.

— Nu mai face pe prostu’! Uite, ia asta pe tine.

L-am aruncat câteva haine și impermeabilul cu nasturi alungiți.

— Nu plouă, Matt.

— Nu, dar ar putea să plouă. Și e frig. Unde e lanterna?

— E în geanta ta, nu a mea.

— Ah, da! Șșșt!

Ne-am îmbrăcat și și-a luat impermeabilul, apoi a început să se moșmondească cu nasturii. Niciodată nu reușea să-i încheie când era emoționat sau entuziasmat. Detesta să te oferi să-l ajuți, așa că m-am uitat cum aprinde și închide lanterna, în timp ce vâra nasturii în altă gaică decât cea care trebuia și o lua iar de la capăt.

— Nu pot să mă închei la nasturi, Matt.

— Vrei să te ajut?

— Nu. Mă descurc. Chiar o să vedem un cadavru?

— Da. Pe ăsta bagă-l aici.
— Mă descurc.
— Șșt! Bine. Voiam doar…
— Gata! Mi-a zâmbit larg și nătâng, cum avea obiceiul.
— Atunci hai să mergem!

Îmi văd mâna întinzându-se spre mânerul ușii, dar n-o recunosc. Nu văd mosorul timpului care a transformat mâinile acelui copil în mâinile astea; pătate de tutun, de cerneală, cu unghiile roase, reduse la niște cioturi amărâte.

Am deschis ușa și am pășit în ultima jumătate de oră din viața fratelui meu. M-a urmat, cu respirația tăiată de entuziasm.

— Unde mergem? Unde e?
— Nu e departe, aici sus.
— Plouă un pic.
— Atunci trage-ți gluga.

N-am avut nevoie de lanternă până să trecem de rulote și s-o luăm pe drumul îngust care ducea spre locul în care stăteai dacă era rândul tău să închizi ochii și să numeri până la o sută.

Ploaia a început să cadă mai intens. Acum Simon venea încet în urma mea și privea peste umăr.

— Ar trebui să ne întoarcem, Matthew. Sunt obosit. N-avem voie să ieșim noaptea. Doarme toată lumea. Hai să ne întoarcem!

— Nu te mai purta tot timpul ca un bebeluș. E pe aici. Uite! Tine asta.

I-am întins lanterna și am mers prin laterala magazinului cu articole pentru camping, spre peticul năpădit de iarbă din apropierea tomberoanelor. Acolo era mai întuneric.

Poate că mi-era frică.

Probabil că mi-era frică, fiindcă noaptea totul pare mai înspăimântător, dar mai mult decât atât, eram furios. Eram furios că întotdeauna eu eram răspunzător pentru toate, că Simon primea toată atenția, că țipaseră la mine când căzusem și mă lovisem la genunchi, și eram furios că fata cu păpușa ei idioată crezuse că poate și ea să țipe la mine.

Eram furios pe Simon că nu ținea lanterna nemișcată, pentru că-și muta greutatea de pe un picior pe altul, văicărindu-se că e timpul să ne întoarcem, că nu vrea să vadă un cadavru. Mi-am afundat mâinile în pământul ud unde era crucea de lemn, până când am atins ceva moale cu vârfurile degetelor.

— Nu-mi mai place, Matthew! Mă ud. Nu e niciun cadavru acolo. Eu plec. Mă duc înapoi.

— Stai! Ține lanterna nemișcată, ține-o în jos, spre mine.

Am luat o mână de noroi și apoi încă una. Simon era lângă mine, își ștergea ploaia de pe obraji. Voia să încetez, îi era frică. Dar nu m-am oprit. Am ridicat-o în aer, era murdară, îmbibată de apă, cu brațele atârnate pe lângă corp. Am ținut-o așa și am început să râd, să râd de Simon că e așa de jalnic.

— E o păpușă, Simon, doar o păpușă cretină. Uite! Uite! Vrea să se joace cu tine.

Se dădea înapoi, ținându-se de piept așa cum făcea el când îl cuprindea panica, iar cuvintele nu-l puteau liniști. Mă implora: Termină! Termină! TERMINĂ! Ținea lanterna cu mâini tremurătoare îndreptată spre păpușă. Ochii ei din năsturași scânteiau în lumină.

— Vrea să se joace cu tine, Simon. Vrea să se joace de-a prinselea.

A încercat să fugă, în felul ăla al lui stupid, cocârjat, cu picioarele rășchirate, mișcându-se greoi prin spațiul dintre magazin și tomberoane.

— Vrea să se joace.

Am ocolit prin spatele robinetului sărindu-i în cale, tăindu-i calea spre rulote. A înghețat și lanterna i-a căzut cu zgomot pe jos. Am ridicat-o, râzând încă, și i-am luminat fața.

Nu mai era amuzant. Încetase să mai fie amuzant. Era înlăcrimat, din nas îi picurau muci, agățându-i-se de buzele ude. Nu mai semăna cu luna. Părea îngrozit.

În depărtare, valurile se spărgeau de stânci și undeva, fata, fata care țipase la mine, care îmi spusese că nu mai sunt bine-venit, scâncea pe undeva în somn.

— Simon. Glumeam. Era o glumă.

— NU, NU! M-a lovit în stomac, cât de tare a putut.

Mereu am fost un fricos. M-am făcut ghem și nu
reușeam deloc să-mi recapăt răsuflarea.

— A fost…

Nu puteam să-mi recapăt suflul.

S-a întors, a pornit pe potecă, îndepărtându-se de rulote, de mine.

— Simon, stai! Te rog!

Dar acum era mai rapid, a ajuns la intrarea laterală, a ieșit pe drumul principal, a coborât poteca de pe faleză și s-a afundat în beznă.

— Simon, stai!

N-am putut să-l ajung.

N-am putut.

•

Sfârșitul lui Simon Anthony Homes a fost cumplit și fulgerător.

A fost indiferent.

Așa privesc acum lucrurile. Întregul univers și-a întors spatele și a plecat, incapabil de compasiune.

N-a căzut foarte de sus și nu foarte rău. Nu mai rău decât mine cu numai câteva zile în urmă. Și exact în același loc; la același cot al potecii unde rădăcinile ieșite în afară ale copacilor abia așteaptă să le vină de hac gleznelor nevinovate. Simțisem șocul căderii, îmi dăduse sângele în genunchi și Simon mă cărase. Mă cărase punându-mă la adăpost, el singur, pentru că mă iubea.

Diferența, o diferență a fost aceea că, în clipa de dinainte să cadă, Simon s-a întors. S-a uitat înapoi peste umăr ca să mă privească. A fost doar o fracțiune de secundă.

— Zi ceva!

S-a întâmplat așa de repede și niciodată nu pot să derulez cu încetinitorul. Nu știu de ce m-aș aștepta la asta. Dar, într-un fel, asta fac. Sunt un om egoist și simt că mi-a fost smulsă prin vicleșug senzația pe care oamenii o descriu uneori când spun că grozăvia unei situații a făcut ca totul să pară că se mișcă cu încetinitorul.

N-a fost așa.

— Te rog! Zi ceva!

Se întorsese să mă privească și încerc să mă conving că zâmbea. Că eu fusesem cel păcălit. Nu-i era deloc frică. Era doar un joc și el era fericit, fiindcă măcar o dată eu eram cel păcălit. Sau îmi mai spun că avea un aer iertător. În ultima clipă, a știut că-l iubesc și că niciodată nu i-aș face rău.

Dar s-a întâmplat prea repede. Lumea mea nu s-a mișcat cu încetinitorul. Uneori mă întreb dacă a lui da, și, dacă e așa, care e imaginea finală pe care i-am oferit-o? Mângâiere sau numai trădare?

De vină a fost felul în care a aterizat, cu gâtul sucit. A fost tonusul lui muscular scăzut, un simptom ai bolii. Era o șansă la un milion, o nenorocită de statistică. Au fost mișcarea corpului, viteza, traiectoria, faptul că pământul îmbibat de ploaie era alunecos, exact locul ăla afurisit cu rădăcina copacului ieșită în afară.

Și am mai fost și eu.

Orice val se umflase în mare în secundele de dinainte de căderea lui, avea să se spargă în secundele de după. Universul indiferent și nesimțitor pur și simplu și-a văzut de treaba lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic grav.

— Te rog, zi ceva!

•

Încerc să-l ridic, să-l car, dar pământul e ud. Am noroi în gură, în ochi, iar ploaia cade necontenit. Îl ridic și cad, îl ridic și cad. Nu spune nimic. Îl implor să zică ceva. Te rog, zi ceva. Cad iar și mă lovesc tare de o stâncă, îl țin, îi țin fața spre mine, așa de aproape încât simt cum îl părăsește căldura. Te rog. Te rog. Zi ceva.

— Eu nu pot să te car. Îmi pare rău!

Păpușica de cârpă zace în noroi lângă noi.

Pare înfrigurată fără haină. Ușor, foarte ușor, îi ridic capul lui Simon și i-o pun sub cap. Vreau să stea comod.

•

Sunt eu. Stau în apartamentul meu, pe un scaun cu brațele pline de bășici. Se face târziu. Scriu de mult la mașină și sunt obosit. Mi-am stins o țigară pe antebraț. Și el e plin de bășici. Speram ca durerea să mă poată menține aici, dar nu pot prinde mosorul.

Timpul mi se scurge printre degete.

În locul acela din mintea mea în care se formează imaginile văd un alt eu. Am fugit dintr-o secție de psihiatrie, stau pe o faleză la hotarul cel mai îndepărtat al lumii mele. Acum e întuneric, dar e lună. Și e mare. E Simon, se uită la mine. Îi aud vocea în șoapta vântului. Îi e frig și nu se poate încheia la nasturi. Înaintez târșâindu-mi picioarele și îmi trec vârful pantofului peste margine.

— Auzi?

Îmi imaginez cum e să mori, să fii mort. Ce s-ar întâmpla cu corpul meu, cum ar afla familia mea? Cine i-ar spune lui buni?

Cine i-ar spune lui Jacob? Mă simt vinovat că gândesc așa. Am nevoie de curaj să fac pasul final.

— Pleacă de acolo!

E cineva în spatele meu, aud pași.

— Asculți măcar? E periculos. Ai putea să cazi.

Dar în locul din mintea mea în care se formează imagini văd un alt eu; un băiat de nouă ani la picioarele patului părinților, iar apa noroioasă a ploii i se scurge de pe haine într-o băltoacă pe podeaua acoperită cu linoleum, își privește părinții, cum stau îmbrățișați în somn, cum fața mamei stă lipită ciudat în căușul brațului tatălui meu, cum gura lui e larg deschisă, iar părul de la subrațul lui o atinge pe frunte, cum cearșafurile sunt îngrămădite la picioare, iar gleznele nu li se ating prea mult.

Băiatul acesta știe că trebuie să-i trezească. Dacă ascultă, mă va auzi, strig la el: trezește-i. Spune-le. A fost un accident, a căzut Simon. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Trezește-i!

Băiatul se lipește cu spatele de perete, alunecă tăcut la podea, își strânge genunchii la piept, aude numai ultimii picuri de ploaie care bat la fereastră și câte un murmur al părinților, care se îmbrățișează în somn.

•

— Matthew, dragule! Ce s-a întâmplat? Mama s-a așezat în genunchi lângă mine și m-a scuturat să mă trezesc. Era lumină în cameră, de la soarele dimineții, îi simțeam respirația caldă pe obraz, mirosul slab de putreziciune.

Peste câteva minute, tata avea să umble pe afară, strigându-l pe fratele meu, spunându-i să termine cu prostiile. Zgomotul sirenelor avea să se audă din depărtare, armonizat cu frica din glasul mamei.

— Nu te uita la mine. Zi ceva. Ce-ai făcut? Unde e Simon?

Aveam gâtul strâns, înțepenit pentru că stăteam pe podea, fiindcă petrecusem o noapte îmbrăcat cu haine jilave. Am început să tremur, iar dinții îmi clănțăneau nestăpânit.

— Mi-e foarte frig, mamă.

— Lasă asta. Unde e Simon?

•

Nu m-am dus la spital cu ei. Am stat cu domnul și doamna Onslow, un cuplu de pensionari care aveau rulota de lângă a noastră.

— Avem Șerpi și scări, a spus doamna Onslow, așezând o tavă cu sirop și biscuiți pe covor lângă mine. N-am răspuns. S-a întors în bucătăria mică să se ocupe de vase. Presupun că nu știa ce altceva să spună.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar domnul Onslow și-a împăturit ziarul. Distingeam glasul tatei în schimbul de cuvinte șoptite, dar nu auzeam ce spun.

Tata a venit la mine. S-a așezat turcește pe covor, ca mine, ceea ce era ciudat, fiindcă nu-l mai văzusem niciodată stând așa, și mă întrebam de ce alesese s-o facă acum. Părea obosit și palid.

— Bun, *mori ami.* Ce faci? a întrebat ciufulindu-mi părul.

Am ridicat din umeri.

— A venit poliția… Glasul i s-a gâtuit și i s-a frânt. S-a oprit ca să-și vină în fire. N-o să dureze mult. Trebuie să le spui ce ne-ai spus și nouă.

Am privit fix podeaua.

— Credeam că te-am trezit, tată.

•

Mama m-a strâns așa de tare, încât am crezut că o să-mi frângă coastele. Trebuia să se convingă că sunt cu adevărat acolo. Eram conștient de cei doi polițiști care beau stânjeniți din cănile de ceai și, imediat ce a slăbit strânsoarea, m-am retras.

Polițiștii s-au prezentat.

Unul din ei era cam de vârsta tatei, avea o mustață stufoasă cafenie și purta ochelari. Celălalt era mai tânăr, cu părul brunet dat pe spate și puțin ridicat în mijloc. Purtau amândoi uniforme, iar căștile le aveau pe masă.

— Mai întâi trebuie să-ți spunem că nu ești în niciun bucluc, a spus mustăciosul. Nimeni nu te acuză de nimic, nimeni nu spune că ai făcut ceva rău.

Mama m-a strâns de mână.

— Trebuie să-ți luăm o declarație, ceea ce înseamnă că o să-ți pun câteva întrebări și o să scriem ce ne spui. Dar dacă la un moment dat vrei să te oprești, poți să spui. Ce trebuie să faci dacă vrei să te oprești?

— Să spun.

— Exact. Bun, înainte să începem, o să-ți spun o poveste. Îți plac poveștile?

— Uneori.

— Uneori. Hm, nu mă pricep la povești, dar asta nu e foarte lungă. A fost odată ca niciodată un băiețel cam de vârsta ta, poate puțin mai mare, care a hotărât să încerce să fumeze o țigară. Așa că a luat una din pachetul tatălui lui și a început s-o fumeze în dormitor. Atunci a auzit-o pe mama lui urcând treptele, așa că a stins-o repede. A venit în camera lui și l-a întrebat: ai fumat? Iar băiatul a spus că nu. Asta a fost povestea, și ți-am zis că nu mă pricep la povești. Dar spune-mi, băiatul a mințit sau a spus adevărul?

— A mințit.

— A mințit. Exact. De ce crezi că a mințit?

— Ca să nu dea de bucluc.

— Așa cred și eu. Dar dacă mai ții minte, tu nu dai de bucluc, și n-ai făcut nimic rău. Așa că vreau să spui adevărul, da?

Am simțit un gol în piept și mă gândeam că m-ar putea înghiți în întregime.

— Dar dacă nu-ți amintești ceva sau nu știi, atunci trebuie să spui că nu știi. Ce culoare are ușa mea de la intrare?

— Nu știu.

— Exact. Nu știi. N-ai văzut-o, așa că nu știi. E galbenă?

— Nu știu.

— Bine. Acum să ne reamintim ce trebuie să faci dacă vrei să ne oprim.

— Să spun.

— Exact.

A tras aer printre dinți și a dat din cap spre tipul cu părul brunet dat pe spate, care rontăia capacul pixului.

— Sunt ca o moară stricată, nu-i așa? Hai să te lăsăm și pe tine acum. Vreau să-mi vorbești despre noaptea trecută.

•

Mă așteptam să-mi pună cătușe și să mă ducă imediat la închisoare, dar nu s-a întâmplat așa. După ce au plecat, mă așteptam să urle părinții la mine, dar nici asta nu s-a întâmplat.

Mă așteptam la asta fiindcă eram prea prost să înțeleg că unele lucruri sunt prea importante. Orice pedeapsă e o insultă la adresa crimei.

•

Vocea asta, vocea lui, o auzi în mintea ta, sau pare să vină din exterior, și ce anume spune, și îți spune să faci ceva sau comentează doar ce faci deja, și ai făcut vreunul din lucrurile pe

care ți le spune, ce lucruri anume, ai spus că mama ta ia pastile, pentru ce sunt, mai e cineva din familia ta DUS CU PLUTA, și iei droguri interzise, cât alcool bei, pe săptămână, pe zi, și cum te simți în adâncul tău acum, pe o scară de la 1 la 10, dar pe o scară de la 1 la 7.400.000.000.000.000.000.000.000.000 și cum dormi în ultima vreme, cum stai cu pofta de mâncare și ce anume s-a întâmplat în noaptea aia pe buza falezei, cu cuvintele tale, îți amintești, reușești să-ți amintești, ai întrebări?

Nu.

Ai spus că fratele tău era în lună, ai spus că-l auzeai în bătaia vântului.

Da.

Ce spunea?

Nu-mi amintesc.

Îți spunea să sari? Îți spunea să te sinucizi?

Nu e așa, nu spuneți asta. Voia să mă joc cu el. E singur, atâta tot.

Nu vrem să te supărăm, dar e important să discutăm problema.

De ce?

Trebuie să ne asigurăm că ești în siguranță. Spui că voia să te joci cu el. Cum să te joci cu un mort, Matt?

Du-te-n pizda mă-tii!

Undeva în toată hârțogăria care mă urmărește peste tot în Evaluarea riscului. Hârtie galben aprins care strigă avertismente, cum că aș fi fragil, vulnerabil și periculos.

Nume: Matthew Homes

Data nașterii: 12.05.1990
Diagnostic: Șarpe târâtor
Medicație actuală: De toate

Risc pentru sine/ceilalți (rugăm a se furniza exemple vagi, cosmetizate. Prezentate ca fiind certe): Matthew locuiește singur, primește ajutor de la un număr redus de persoane și are puțini prieteni. Suferă de halucinații sub formă de comenzi, pe care i le atribuie unui frate mort. Nebun de legat, este? Problema e că interpretează amintitele halucinații drept o invitație de a-și lua beregata.

În prezent este în grija Echipei comunitare de sănătate mintală Brunel și sporadic participă la grupurile de terapie de la Centrul social Hope Road (sau stă singur în apartamentul lui, scrie întruna la o mașină de scris pe care i-a dat-o bunică-sa, lucru care, dacă te gândești puțin, e o sminteală în sine).

Pe 2 aprilie 2008, la câteva săptămâni de la internarea prelungită în spital în secția de Tralala, Matthew a șters putina. A vizitat din nou locul în care a murit fratele lui, cu scopul de a face o ultimă încercare.

Tentativa i-a fost dejucată de o Trecătoare anonimă. Matthew nu pare să reprezinte un risc semnificativ pentru ceilalți. Acestea fiind spuse, când mai târziu Trecătoarea a luat legătura cu secția – chipurile preocupată de starea lui și din dorința de a se asigura că ajunsese cu bine – personalul a reușit să scoată de la ea cât de speriată trebuie să fi fost și, într-adevăr, cât se temuse pentru viața ei.

Așa că știi. Niciodată nu poți fi destul de grijuliu.

Să vă ia dracu’

pe toți!

Cineva mă atingea pe mână.

M-am întors repede, aproape dezechilibrându-mă. M-a strâns și mai tare.

— Dumnezeule, a spus ea. Credeam… credeam că o să cazi. Te simți bine?

Avea părul roșcat, îi tot venea pe față, și șuvițe lungi îi ieșeau de sub gluga impermeabilului. Abia îi zăream pistruii în lumina lunii. Iar la piept ținea pledul lui Simon așa de strâns, de parcă bătăile inimii i-ar fi depins de asta.

Era perfect logic. Era perfect logic, ca un vis înainte să te trezești. În visul ăsta era Bianca din *Viața în East End* și-mi adusese pledul lui Simon să-i țină de cald. M-am întins să-l iau, dar acum se îndepărta de mine, privindu-mă încă, ducându-și mâna la spate ca să pipăie balustrada și să se simtă în siguranță.

— E al meu, a spus ea.

— Dar…

Ceva era diferit. Și-a dus la bărbie bucata de țesătură galbenă și acum vedeam o cataramă neagră de plastic. Am văzut o mânecă și un guler. Nu era pledul lui. Nu era Bianca.

— Tu… tu ești, am spus. Te cunosc.

Uit mereu cât de intimidant pot fi. Mi-a privit geaca de camuflaj și bocancii mari și negri.

— Nu te cunosc, a spus ea. Glasul îi părea firav. Voiam doar să mă asigur că ești bine, nimic mai mult. Acum mă duc acasă.

— Ai păstrat-o. Ai păstrat-o tot timpul.

Simon era în unduirea părului ei, în hăinuța mică și galbenă pe când flutura în bătaia vântului.

— Te las cu ale tale, a spus ea.

— Nu-mi amintesc cum te cheamă.

— Asta pentru că nu mă cunoști.

S-a întors repede să plece, dar n-o puteam lăsa. Trebuia să mă asigur că există cu adevărat.

— Dă-mi drumul!

Hăinuța a căzut și a fost imediat luată de o pală năzdrăvană de vânt. Așa era Simon uneori, pus pe șotii. M-am dus după el și am prins-o cu piciorul la țanc.

— Am prins-o, am spus și am zâmbit.

Am crezut că o să fie încântată, dar deja părea speriată. Foarte speriată.

— Te rog! De ce nu mă lași în pace? Nu te cunosc. Voiam doar să te ajut…

Țineam mâna pe ea, asta era problema. O țineam de încheietură.

— Nu. M-ai înțeles greșit. N-o să-ți fac rău. Niciodată n-am vrut să-ti fac rău.

Când s-a retras, i-am dat drumul la încheietură, ceea ce a făcut-o să se dezechilibreze. Iar în momentul acela am văzut-o din nou ca pe un copil, o fetiță care îngrijea un mic mormânt. Voisem întotdeauna doar s-o ajut, să îndrept lucrurile, dar nu știusem cum s-o fac. Zăbovisem acolo stânjenit, neștiind ce să fac. Voisem s-o consolez, dar n-am făcut decât să înrăutățesc situația. Nu știusem ce să spun.

O întrebasem cum o cheamă și spusese:

— Annabelle.

Și-a ridicat privirea, ștergându-și un obraz cu mânșeta impermeabilului. Gluga i-a căzut pe spate.

— Annabelle, am spus iar. Te cheamă Annabelle.

Fata îi strălucea în lumina lunii. Îi vedeam sutele de pistrui presărați pe față.

— Nu-ți amintești de mine, am spus. Respiram așa de iute încât cu greu puteam vorbi. A trecut atâta timp de atunci. Te-am urmărit, te-am văzut îngropându-ți păpușa. Am văzut înmormântarea. Și apoi.

Și apoi.

Și apoi.

Plânsetul s-a auzit de niciunde.

Așa simțeam eu.

Dar e doar un mod de a spune că a fost brusc. Că m-a luat prin surprindere. Nu a venit chiar de niciunde. Nimic nu vine de niciunde. Era în adâncul meu de ani de zile. Niciodată nu-l eliberasem cu adevărat. Adevărul e că nu știam cum. Nimeni nu te învață genul ăsta de lucruri. Îmi amintesc de călătoria cu mașina, când am venit acasă de la Ocean Cove, acum o veșnicie. Mama și tata plângeau acompaniați de zgomotele radioului, dar eu nu plângeam. Nu puteam. Și dacă mă gândesc, niciodată n-am plâns.

N-am plâns nici când am terminat Mario 64 singur, cu joystickul celui de-al doilea jucător încurcat, inert, în locul pustiu de lângă mine.

N-am plâns nici atunci când am fost cu mama la supermarket, când mi-am îngăduit să uit. M-am întins să iau cutia cu Pop-Tarts cu căpșuni de pe raft, fiindcă îi plăcea lui Simon, dar nimănui altcuiva, așa că, atunci când am realizat ce făcusem, a trebuit să o pun înapoi. A trebuit să mă privesc cum pun nenorocita aia de cutie cu Pop-Tarts cu căpșuni înapoi pe raftul unui supermarket și să sper că nu mă văzuse mama, fiindcă asta ar fi însemnat și alte drumuri la doctor și alte ore de tăcere la masa din bucătărie. N-am plâns nici din cauza asta.

Aici se regăseau toate celelalte momente în care mi-am îngăduit să uit. Fiecare dimineață în care mă trezeam, în care credeam pentru foarte puțin timp că totul era normal, că totul era bine, după care mi se reamintea cu delicatețea unui șut în burtă că nu era așa.

Aici se regăsea fiecare discuție a adulților care era întreruptă în secunda în care intram eu în cameră. Aici se regăsea faptul că toată lumea știa, toată lumea se gândea, toată lumea încerca cu disperare să nu se gândească la faptul că, dacă nu eram eu, dacă nu făceam ce am făcut, el încă ar mai trăi.

Aici se regăsea fiecare clipă de când am închis prima oară ochii ca să număr până la o sută și i-am deschis ca să trișez.

Nu a venit de niciunde, dar, într-un fel, m-a luat prin surprindere. Lacrimile îmi cădeau mai repede decât puteam eu să le șterg.

— Îmi pare rău, Simon! îmi pare așa de rău! Iartă-mă! Te rog, poți să mă ierți?

Annabelle putea să mă lase acolo. N-aș fi învinovățit-o. O speriasem, iar acum avea ocazia să plece. Să scape de nebunul ăsta. Dar n-a plecat.

— Șșșt, șșșt! O să fie bine.

Am simțit-o cum mă prinde ușor de mână, am auzit-o cum îmi șoptește în timp ce plângeam.

— O să fie bine.

— Iartă-mă.

ȘȘȘt, șșșt!

O să fie bine.

acest rămas-bun, rămas-bun

Doctorul Clement s-a ridicat să dea mâna cu mine, prinzându-mă de degete, împiedicându-mă să strâng și eu cu fermitate.

— Matt, mă bucur să te văd. Richard, Susan... Vă rog, luați loc.

— Dorește cineva o ceașcă de ceai? s-a oferit Claire-sau-poate-Anna.

— Suntem bine așa, a spus mama în felul ei sacadat, dar toată lumea își dă imediat seama că e departe de a fi bine așa. Pe ea o îngrijorau întâlnirile astea mai mult decât pe mine.

Ajunsese în secție cu peste o oră înainte, strângând o sacoșă cu o pereche de pantaloni negri frumos împăturiți, o cămașă albă impecabilă și vechii mei pantofi de școală lustruiți de-ți luau ochii. Mi-a pregătit cada în baia pacienților și a umplut-o cu spumă. M-am spălat pe dinți și m-am bărbierit pentru prima oară după aproape o lună. Tata a venit de la serviciu cu câteva minute înainte să înceapă întâlnirea. Am dat mâna în felul nostru aparte. Mi-a spus că sunt dichisit.

— Bun, a spus doctorul Clement. Haideți să începem cu prezentările.

Erau așa de multe... Am colindat prin toată camera și fiecare persoană își spunea numele și denumirea postului.

Am uitat imediat.

Când asistentul care făcea practică aici a venit să mă aducă, mi-a explicat că sunt o mulțime de oameni; mi-a spus că fusese invitată și echipa comunitară. Ăsta era un lucru bun, a explicat el. Fuseseră invitați să ajute la pregătirile în vederea externării mele din spital. A propus să stea deoparte dacă vreau, dar a zis că i-ar fi util să se implice, date fiind scopurile lui educative. I-am spus că scopurile lui educative erau foarte importante pentru mine. Am uitat să fiu sarcastic. Mi-era recunoscător și a spus că n-ar trebui să-mi fac griji că sunt mulți oameni, fiindcă eu eram cel important. Când au ajuns cu prezentările la mine, am spus:

— Matthew Homes, ăă, pacient.

Dr. Clement m-a studiat o clipă peste rama ochelarilor, apoi a scos un hohot scurt.

— Bun. Scopul acestei întâlniri este să aflăm care mai e situația lui Matthew și să decidem împreună modalitățile prin care vom acționa în continuare. Cum te simți înlăuntrul tău, Matt?

Problema era că, fiind cel mai important, toată lumea se uita la mine. E greu să gândești ca lumea când așa de mulți ochi se zgâiesc la tine, gândurile ți se împotmolesc.

— De fapt, o să beau o ceașcă de ceai, dacă nu e nicio problemă. Mi s-a uscat un pic gura.

Am dat să mă ridic, dar dr. Clement mi-a făcut semn să stau la locul meu și a zis că mi-l pregătește el. Dar a spus asta în timp ce se uita la asistentul aflat în practică, ceea ce presupun că era o invitație să se ofere el. Ceea ce a și făcut, iar dr. Clement a spus:

— Mersi, Tim, te deranjează?

— Nu, nu. Nu-i nicio problemă. Cum îl bei, Matt?

— Cu trei cuburi de zahăr, te rog.

Mama mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, iar eu am spus:

— Sau două. Nu contează. Pot să-l fac eu dacă…

— Stai liniștit. Apoi a ieșit sprinten din cameră.

Un ventilator electric așezat în colț mângâia paginile dosarului meu medical. Tata s-a foit pe scaun, altcineva și-a înăbușit un căscat, o doamnă de lângă fereastră și-a verificat telefonul mobil, apoi și l-a aruncat într-o geantă înflorată.

Pe o măsuță joasă din mijlocul încăperii erau o cutie cu șervețele de hârtie, un teanc de broșuri despre diferite tipuri de boli mintale și o plantă de ghiveci cu frunze cu un aspect bolnăvicios. Probabil că am stat prea mult să observ lucrurile astea, să mă gândesc la ele.

— Continuă, a spus dr. Clement. Avea o ușoară iritare în glas. Cu cuvintele tale.

— N-ar trebui să-l așteptăm pe, ăă…

Și-a lăsat scaunul pe picioarele din spate, sprijinindu-și picioarele pe marginea mesei. Nu purta pantofi negri ca să pară prezentabil.

— Nu-i nimic. Sunt sigur că Tim n-o să se supere. Hai să începem. Cum te simți înlăuntrul tău?

Când m-am întors de la Ocean Cove, m-au internat în Secția de Monitorizare Intensivă. Era spre binele meu, așa mi s-a explicat. O să mă simt mai liniștit. În Secția de Monitorizare Intensivă toate ușile sunt încuiate, asistentele stau într-un birou în spatele unor geamuri groase ca ale unei fortărețe, iar noi mâncăm cu tacâmuri de plastic. Am primit mai multă medicație, iar asistentele mă priveau în timp ce luam medicamentele și mă puneau să vorbesc despre starea mea, despre somn, despre vreme sau climă, până erau sigure că le înghițisem. Cam pe vremea aia, cineva a menționat pentru prima oară cum că sunt disponibile și sub formă de injecție. Poate că încercau să mă pregătească, dar mi se părea mai degrabă o amenințare.

Mare parte din timp am stat în pat sau am fumat, în pătratul de beton ca o cușcă, însoțit mereu de o asistentă. Aveam mult timp de gândire, iar când nu mă gândeam la Simon, cel mai mult mă gândeam la Annabelle.

•

— O ceașcă de ceai pe malul mării?

— Poftim?

— Eu aveam de gând să beau un ceai. Poți să bei și tu. Mă pot încrede în tine, nu?

Ploaia nu cădea propriu-zis, ci mai degrabă dansa împrejur ca o ceață fină și arunca străfulgerări argintii în lumina lunii. Nu știu cât timp plânsesem, știu doar că mă oprisem. Într-un fel mă simțeam pustiit. Mă simțeam ciudat de calm. Annabelle era încă lângă mine, mă privea atent.

A băgat mâna într-un buzunar al genții și a scos un termos metalic cu o îndoitură mică aproape de bază. S-a chinuit o clipă cu capacul înainte să-l deschidă. Acesta a scos un scârțâit când aburul a fost eliberat în aerul rece al nopții. Era un lucru ciudat în sine. Sau mai bine spus, nu era destul de ciudat. Sunt genul care găsește multe semnificații în ceea ce-l înconjoară, care mereu vânează scrisul mărunt. Probabil că deja v-ați dat seama. Nu vreau să procedez așa, dar nu mă pot abține. Văd simboluri. Văd farse ale realității. Adevăruri ascunse. Dar nu e nici un scris mărunt pe un termos, un termos ușor îndoit, cu un capac destul de bine pus încât cineva să se chinuie să-l deschidă, dar care până la urmă se deschide. Nimic, absolut nimic nu e mai obișnuit de atât.

Asta chiar se întâmpla cu adevărat.

— Sau putem să ne întoarcem în tabără dacă vrei. Să mănânci o supă caldă sau ceva de genul ăsta, să iei niște haine uscate pe tine. Ești ud până la piele.

— Ăă…

— Desigur, asta ar însemna să-l cunoști și pe tata. Și o să vrea să știe ce căutai pe lângă rulote. N-o să fie mare lucru, dar o să întrebe. La drept vorbind, încălcai o proprietate, știi?

— Îmi pare rău, voiam… mă gândeam…

A schițat un zâmbet.

— Cum sunt? Nu trebuie să-mi explici. Încerc doar să-ți prezint opțiunile, nimic mai mult. Pentru că nici nu se pune problema să te las aici, în starea asta. Nu pot să te las…

S-a oprit.

Dar eu știu ce voia să spună. A scuturat din cap în gluga impermeabilului.

— Îmi pare rău! N-a ieșit cum trebuie. Vreau doar să spun că… mi-aș face griji din cauza ta.

•

Dr. Clement și-a lăsat scaunul să cadă cu un pocnet ferm.

Simțeam cum îmi sondează micile spasme și mișcări ale feței. Cum mă simțeam înlăuntrul meu?

I-aș fi putut spune cum m-am simțit când am împlinit optsprezece ani închis într-o secție de psihiatrie. Eram în bucătăria pacienților, priveam ibricul cum fierbe și încercam să-l aud pe Simon în apa clocotitoare, când mama și tata au apărut în ușă. Mama avea un pachet învelit în hârtie cu auriu și argintiu, iar în jurul lui era prins un balon argintiu cu heliu.

Eu nici măcar nu realizasem ce zi e.

— Mersi, mamă, mersi, tată.

Am mers în camera mea să-l desfac. Balonul a plutit spre tavan, ricoșând până în colț.

— Dacă nu e ce trebuie…

— Nu. E bine.

— De fapt Jacob ni l-a recomandat, mi-a explicat tata. Ne-am întâlnit cu el zilele trecute în oraș, nu ți-a spus?

— Nu ne vedem niciodată.

— Zicea că are de gând să vină…

— Am zis că nu ne vedem niciodată, da?

Nu voisem să ridic glasul. Nu era vina lor.

— Scuze! Îmi pare rău! N-am vrut să țip.

Tata a împăturit frumos ambalajul rupt, apoi s-a uitat după un coș de hârtii, după care l-a lăsat iar pe pat și s-a uitat pe fereastră. Mama stătea lângă mine. Mi-a dat părul după ureche cum făcea când eram mic.

— Cred că-i e greu, a spus ea într-un târziu. Lui Jacob. Și nouă ne e greu. Tuturor celor care te iubesc le e greu.

M-am uitat la balonul cu heliu lipit de tavan.

— Și mie mi-e greu.

— Știu. Of, dragule! Știu.

Tata a bătut vioi din palme, pe nepusă masă, cum face el când vrea să fie ferm. Când vrea să ne salveze de noi înșine.

— Deci, ne jucăm? a întrebat el.

Mi-am alungat tristețea. Nu voiam să fiu supărat când ei se străduiau așa de tare să-mi dăruiască o zi frumoasă.

— E un cadou foarte frumos, am spus. Mulțumesc.

Și vorbeam serios. Nu cu foarte mult timp în urmă nu mi-aș fi dorit nimic altceva, un Playstation 3 și niște jocuri de Doamne ajută, dar acum nici măcar nu mă pot gândi ce jocuri erau. Știu însă că mama și tata erau varză la așa ceva. Dar mă distram în timp ce-i priveam cum încearcă. Merseserăm în sala de vizionare să-l conectăm și am jucat pe rând, așezați pe canapeaua joasă sau îngenuncheați pe covor. Și n-am jucat numai noi, ci ni s-au mai alăturat și Thomas și alți pacienți. Cred că era și Euan. Și poate Alex. Oare a fost și Alex? Nu contează, pentru că oricum le-am schimbat tuturor numele. Nimeni din povestea asta nu apare cu numele lui adevărat. N-aș face așa ceva nimănui. Chiar și în privința lui Claire-sau-poate-Anna oscilez între alte două nume. Doar nu credeți că mă cheamă cu adevărat Matthew Homes, nu? Doar nu vă închipuiți că mi-aș dezvălui toată viața unui necunoscut?

Să fim serioși.

Mă amuza că ori de câte ori îi venea rândul să joace celui pe care îl numesc Euan, nu avea astâmpăr. Se fâțâia de colo-colo și abia dacă se uita la ecran. Și repeta tare toate sunetele.

— Pfiu! Pfiu!

Nici măcar nu-și dădea seama că face așa.

— Pfiu!

M-am gândit la copilăria mea; la un moment în care eram bolnav, cu adevărat bolnav, și mama m-a ajutat să-mi fac un fel

de bârlog în camera de zi și ne-am jucat amândoi Donkey Kong pe consola mea Game Boy.

— Mai ții minte, mamă?

M-a privit absentă. De fapt nu absentă, ci oarecum distantă, privea prin mine spre un loc îndepărtat. Și glasul ei părea să vină de departe.

— Nu cred că-mi amintesc.

Niciodată n-a reținut prea multe din vremea aia. Nu știe cum era, cum se purta cu mine. Nu știe cum suferința se revărsa din ea, inundându-ne casa. Cum o controla.

— Erai nebună de legat pe vremea aia, am spus.

— Pfiu! Bum!

— Ce-ai spus, dragule?

Dar poate că eu sunt cel care a încurcat borcanele. Și, în orice caz, ce contează de fapt? S-a străduit cât a putut. Presupun că-ți poți învinovăți părinții numai până la un anumit punct pentru cât de varză ești tu.

Presupun că așa e când împlinești opșpe ani.

E timpul să-ți asumi.

— Ce spui, dragule? a întrebat ea din nou.

— Nimic. Nu contează.

M-am aplecat și mi-am odihnit ușor capul pe umărul ei. I-am ascultat răsuflarea. Când mi-a venit mie rândul să joc, l-am lăsat pe Thomas să mai joace o dată. M-am cuibărit în încheietura brațului mamei. Apoi m-am așezat pe o pernuță în poala ei. Am adormit așa. E numai oase și colțuri. Niciodată n-a fost confortabilă, dar mi-a fost mereu alături.

— Super!

În seara aia au rămas amândoi la cină. De obicei la cină mâncăm numai sendvișuri, dar, ca să sărbătorească ziua mea de naștere, tata a adus pește cu cartofi prăjiți pentru toată secția, pentru tot personalul și pentru pacienți. În toată sala de mese se auzea foșnetul ambalajului de hârtie de la cartofii prăjiți și toată clădirea mirosea a sare și oțet.

Mama a dispărut la un moment dat, apoi s-a stins lumina și s-a întors cu un tort de ciocolată cu opșpe lumânări pâlpâitoare. Toată lumea a început să cânte în cor Mulți ani trăiască. Ni s-a alăturat și Simon.

Era în flăcări.

Sigur că era în flăcări.

O asistentă m-a prins de încheietură și m-a dus repede la clinică, unde mi-a ținut degetele bășicate sub un jet de apă rece. Nu știam ce am făcut, știam doar că încercasem să-l prind.

Medicația mi-a fost schimbată din nou. Prilej de noi efecte secundare. Iar eram sedat. Cu timpul, Simon s-a îndepărtat mai mult. M-am uitat în norii de ploaie, în frunzele căzute, în privirile piezișe. L-am căutat în locurile în care începusem să mă aștept să-l văd. În apa de la robinet. În sarea vărsată. Am ascultat vidul dintre cuvinte.

La început m-am întrebat dacă e supărat pe mine, dacă renunțase. Mă cuprindea tristețea când mă gândeam. Nu știu care dintre noi depindea mai tare de celălalt. În următoarele câteva săptămâni, am stat întins în pat și am ascultat frânturi de discuții din biroul asistentelor, scârțâitul vizetelor. Și priveam cum balonul meu cu heliu moare puțin câte puțin.

Cel mai rău lucru la boala asta nu are legătură cu lucrurile pe care mă obligă să le cred sau să le fac. Nu are de-a face cu controlul pe care îl are asupra mea sau chiar cu controlul care li l-a permis altora asupra mea.

Cel mai rău e faptul că am devenit egoist.

Boala mintală face oamenii să se întoarcă spre interior. Așa consider eu. Ne ține pentru totdeauna prizonieri în durerea din mintea noastră, la fel cum durerea provocată de un picior rupt sau un deget tăiat îți cucerește toată atenția și te ține așa de bine, încât piciorul sau degetul cel bun pare să-și înceteze existența.

Sunt condamnat să privesc în interiorul meu. Aproape fiecare gând al meu are legătură cu mine, toată povestea asta a fost despre mine; cum m-am simțit eu, ce am gândit eu, cât am suferit eu. Poate că asta voia să audă dr. Clement?

Dar tot ce-am spus a fost:

— N-am făcut nimic rău.

— Sigur. Sigur. Dar lumea a fost îngrijorată din pricina ta. De ce crezi că s-a întâmplat așa?

— Nu…

Doctorița care se afla cel mai aproape de mine mi-a luat dosarul medical, dar dr. Clement a spus:

— E în regulă, Nicola. Nu trebuie să scriem nimic. Hai doar să-l ascultăm pe Matthew.

A lăsat pixul din mână, îmbujorându-se la față. Doctorii au o ierarhie, iar dr. Clement e în vârf. E medicul specialist psihiatru care se ocupă de mine. Ce decide el e lege.

— Vreau să merg acasă, am spus.

•

— Unde e casa ta? a întrebat Annabelle.

Îmi spusese să merg cu ea în golfuleț. Nu m-am împotrivit. Mă privise într-un fel anume, care trăda ceva între hotărâre și implorare. Și poate am simțit că îi sunt dator.

Ploaia se oprise. Aerul era neclintit. Pietricelele ne-au scrâșnit sub tălpi când am ajuns pe țărm, unde valurile mici și negre se spărgeau într-un alb spumos.

— Locuiesc în Bristol, i-am spus. Am apartamentul meu. De fapt… nu e chiar al meu.

Marea semăna cu o întindere de mătase neagră. Sau poate de catifea. Întotdeauna le confund pe astea două. Ideea e că era frumoasă. Era la fel de neagră ca cerul, așa că, atunci când priveai la orizont, nu-ți dădeai exact seama unde se termina marea și unde începea cerul.

Luna era uriașă. Iar stelele erau răspândite peste tot, cu milioanele.

— Trebuie să fie frumos să stai aici, am spus.

— Stau într-o nenorocită de rulotă, Matt. Cu tata. Nu e deloc frumos.

— Tu n-ai văzut apartamentul meu.

A râs. Nu încercam să fiu glumeț, dar mi-a plăcut s-o văd râzând. Râdea mult. E genul de om care ar spune: „Dacă nu râzi, o să plângi”.

De fapt n-a spus așa, dar îmi imaginez cu ușurință chestia asta. Părea cumsecade. Mă gândesc că cine stă cu un necunoscut să-i aducă alinare în timp ce acesta își povestește viața trebuie să fie destul de cumsecade. Dar era mai mult de atât. Avea un fel anume de a fi. Se purta de parcă totul era important, dar nimic atât de important încât să nu te poată întrerupe ca să-ți mai ofere ceai din termosul ei, sau să te întrebe dacă ti-e destul de cald, pentru că nu ar fi nicio problemă să se ducă înapoi în tabără și să ia un pulover de la taică-său. Și că îi pare rău că ți-e greu, îi pare sincer rău. Dar că o să fie bine. E sigură.

A avut și ea parte de tristețe. Asta e. M-am gândit la lucrul ăsta în timp ce scriam. A cunoscut tristețea și aceasta a transformat-o într-un om bun.

— Nu avea nume, a spus ea.

Merseserăm de-a lungul malului și apoi ne-am întors spre multele colibe de pe plajă. Acum stăteam unul lângă altul pe o barcă mică, răsturnată. Aproape că ni se atingeau genunchii.

— Nu era păpușa mea preferată. Dacă ar fi avut nume, i l-aș fi schimbat ori de câte ori m-aș fi jucat cu ea. Mai puțin când ne-ai văzut tu, când ai asistat la înmormântarea ei. Se numea Mămica.

Știa, pentru că așa se numeau toate.

Dacă aș fi numărat până la o sută cu o zi înainte, atunci poate aș fi văzut-o cum îngroapă o Barbie, sau în ziua de dinainte un Furby, sau un iepure de la Sylvanian Families. Și toate se numeau Mămica.

— Doamne! a spus Annabelle. Și-a acoperit fața cu mâinile, deși era prea întuneric s-o văd bine cum roșește. Cum eram?

Înmormântarea la care am asistat eu a fost diferită prin ceea ce a păstrat.

— Haina?

— Era rochie.

A scos bucata de material galben din buzunar, dar nu mi-a dat-o. Ciudat. Avea destulă încredere încât să stea singură cu mine noaptea. Dar o ținea într-un fel anume, cu pumnul mic strâns tare. Știam că nu era o invitație s-o iau iar.

— Am făcut-o amândouă, a spus ea. Trebuia să fie rochie, dar mama m-a lăsat s-o ajut un pic mai mult decât era cazul și până la urmă… E mai degrabă haină, ai dreptate.

A devenit pled. Prietenii ei o tachinau pentru că nu se despărțea niciodată de el. Așa mi-a spus. E tocită pe alocuri, acolo unde o freacă cu degetele ori de câte ori se uită la televizor sau citește. Și mai e și murdară. E mai degrabă maro decât galbenă. Ba chiar pute un pic. A râs zgomotos când a spus asta, când a spus că n-a spălat-o niciodată, de teamă să nu se facă bucăți.

Și, într-un fel, toate astea au făcut să devină un lucru și mai real, de parcă era imposibil să fie pledul lui Simon, pentru că avea o poveste proprie. Pentru că era al lui Annabelle.

— Niciodată n-aș fi păstrat-o atâta, a spus ea. Apoi a devenit brusc serioasă și s-a uitat direct la mine. Nu cred că aș fi făcut-o. Dar a căpătat mai multă semnificație după ce s-a întâmplat. Și, într-un fel, presupun că ție îți datorez asta.

•

Dr. Clement s-a uitat la tata și s-a strâmbat, în chip de scuză. Tata a aprobat ușor din cap.

— Haideți să facem altfel, a continuat dr. Clement. Aș vrea să vă pun întrebarea cea dificilă.

Instinctiv, m-am trezit că mă întind după mâna mamei. Nu pentru că aș fi avut nevoie de mângâiere, ci poate pentru a oferi. Ăsta e planul meu de tratament: când eram mic, mi-am ucis fratele, iar acum trebuie să-l ucid din nou. Mi se dau medicamente să-l otrăvesc, apoi sunt luat la întrebări, ca să ne asigurăm că a murit.

Dr. Clement și-a coborât glasul.

— Spune-mi, a zis el. Simon e în cameră cu noi? Încă îți mai vorbește fratele tău?

Ușa s-a deschis, iar asistentul aflat în practică a dat buzna înăuntru, vărsându-și ceai pe mână.

— Au! Poftim, Matt. Scuze că a durat atât.

— Mersi.

— Nu mai aveam zahăr. A trebuit să iau din cămară…

— E în regulă, Tim, a spus blând Claire-sau-poate-Anna, făcându-i semn să se așeze.

Apoi toată lumea din cameră s-a uitat iar la mine. Probabil că am răspuns prea încet, pentru că dr. Clement a spus că-i pare cumplit de rău, dar dacă pot să vorbesc puțin mai tare.

Cineva a apăsat pe butonul ventilatorului electric, punând capăt zumzetului paletelor.

•

Nu voise să se întâmple așa între noi.

Felul în care o împinsesem în țărână în timp ce își înmormânta păpușa, în timp ce încerca să-și ia acel rămas-bun, rămas-bun de care ea credea că are nevoie.

Nu. Nu vorbea despre asta, pentru că nu-și amintea momentul. Nu-și amintea de niciun băiat care s-o fi spionat, că a țipat la mine și că mi-a spus că am stricat totul.

Iar dacă e greu de crezut, atunci poate ar trebui să-ți rememorezi propria ta viața, până la vârsta de opt-nouă ani. Să

vezi dacă amintirile pe care le ai sunt cele la care te-ai aștepta. Sau dacă sunt frânturi, momente dislocate, un miros ici, o senzație colo. Discuțiile și locurile cele mai improbabile. Nu alegem ceea ce păstrăm în memorie, în special la vârsta aia. De fapt, niciodată.

Deci nu a păstrat-o pe asta. Dar are ceva amintiri din perioada aia. Așa ne reconstituim trecutul. Îl reconstruim ca pe un puzzle, din care lipsesc anumite piese. Dar cât timp avem destule piese, putem afla ce lipsește din acele spații goale.

Una dintre piesele pe care le-a păstrat Annabelle este aceea cu păpușa ei care se întoarce din mormânt.

— A fost la câteva săptămâni după…

Annabelle s-a întrerupt. A spus că e frig, că sunt ud până la piele, dacă vreau să mă duc să iau haine uscate.

— Mi-e bine, am spus eu. Nu mi-e frig. Ție îți e?

— Nu. Mi-e bine, a spus ea. Mi-e greu să vorbesc despre asta. Nu vreau să te supăr. Putem vorbi despre altceva? Poate ai prefera să pleci spre casă?

Nu-i spusesem că în prezent casa mea era un spital de boli mintale. Dar aveam să-i spun. Înainte să se sfârșească seara asta. Înainte să stau într-un autobuz, pe înserat, mai bogat cu un pulover, cu un măr, un Snickers și un sendviș cu brânză. Înainte de asta, aveam să-i spun totul.

— S-a întâmplat la câteva săptămâni după accident, după accidentul ăla oribil. Cu fratele…

Simon nu spunea nimic. Dar asculta. Era pe țărm. Era în valurile cele mai mici. Făcea pietricelele să strălucească.

— Asta a fost? am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Așa a fost considerat? Un accident?

— Sigur. Sigur că asta a fost. Tu te învinovățești pe tine, nu?

— Uneori. În ultima vreme, o grămadă.

A clătinat din cap.

— Și tata s-a învinovățit pe sine. Că nu pusese balustradă, deși așa voise. Că nu pusese un indicator. Că era prea trist să facă mare lucru. Dar nu era nici vina lui.

Și asta venise polițistul să spună când a adus înapoi păpușa lui Annabelle într-o pungă maro de hârtie. Polițistul, polițistul cu mustața stufoasă cafenie și ochelari. Același polițist care îmi luase mie o declarație. Era un vechi prieten de familie. De fapt,

un prieten al mămicii lui Annabelle. Fuseseră colegi de facultate. Fusese la nunta ei. Și la înmormântare. Știa cât de greu îi era tatălui lui Annabelle, bea prea mult, lua prea multe asupră-i. Căuta pretexte ca să treacă pe la el din când în când. Avea nevoie de pretexte, pentru că tatăl lui Annabelle e genul de om care n-ar cere niciodată ajutorul.

E ca mine.

Așa că atunci când, în urma anchetei sumare a morții lui Simon Homes, s-a stabilit că fusese un accident tragic, acest prieten de familie a căutat un pretext, și i l-a oferit păpușica de cârpă descoperită la locul faptei. Pe care o pusesem eu cu grijă sub capul fratelui meu, ca să stea mai comod.

Poate că a judecat greșit. Nu. Cu siguranță a judecat greșit.

Polițistul nu s-a gândit că poate Annabelle va da buzna să-l salute. Nu s-a gândit că ea nu mai avea oră de culcare. Nici de baie. Nici pentru povești. Nu s-a gândit deloc. Dar uneori toate stelele din întregul univers conspiră pentru ca ceva bun să se întâmple.

— Pur și simplu am înmărmurit, a spus Annabelle.

Și într-un fel retrăia momentul în timp ce îmi povestea. Privea înainte marea neagră și întinsă, dar în locul din mintea ei în care se formează imaginile se afla în mica recepție. Tatăl ei și unchiul Mike Polițistul stăteau de vorbă. Era o discuție forțată, stângace. Iar pe masă era păpușica ei moartă, cu un braț atârnat într-o poziție ciudată, cu fața înclinată, o privea.

— Dumnezeule! a spus ea. Ce credea că o să facă tata? Că o s-o spele și o să mi-o aducă? Uite, Bella-Boo, uite-ți păpușica. Unchiul Mike s-a gândit că o vrei înapoi. Apropo, a găsit-o sub capul băiețelului care a murit! Futu-i! Rahat! Îmi pare rău! Îmi pare rău de tot, Matt!

— Nu-i nimic, am spus.

Și vorbeam serios.

Dr. Clement i-a aruncat o privire scurtă celeilalte doctorițe, apoi s-au uitat amândoi la mine.

— Nu, nu e, am spus. Nu vorbește cu mine Simon. Nu e aici. Nu e în cameră. A murit acum mult timp.

Mama a smuls un șervețel de pe masă.

Dr. Clement și-a dres glasul.

— Am sentimentul că ai progresat enorm…

— Pot să plec acasă?

— După cum am spus, progresezi, dar durează un timp. Cel mai bine e să nu ne grăbim. Mai întâi încercăm să te externăm pe perioade scurte. Câte o seară. E prea curând să stai singur în apartament, dar…

— Poate sta cu noi, a intervenit mama. Poate sta cu noi. Putem avea noi grijă de el.

— Desigur, e o posibilitate.

După asta nu-mi mai amintesc mare lucru. Era greu să ții pasul. Așa că nu știu exact când a început să vorbească doamna din echipa comunitară. Abia aștepta să lucreze cu mine, dar important nu era cine avea grijă de mine, ci ca eu să pot avea singur grijă de mine.

În tot cazul, așa a pus ea problema.

Niciodată nu știu cum să răspund când oamenii spun lucruri de genul ăsta, cum să umplu liniștea încărcată de așteptare, nelipsită în asemenea cazuri.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Denise, a zis ea zâmbind. Denise Lovell. Mă bucur să te cunosc.

Un timp am privit planta bolnavă, iar într-un final dr. Clement și-a privit ostentativ ceasul, spunând ce productivă fusese întâlnirea.

A fost un moment cam jenant, fiindcă l-a întrerupt pe un om care încă vorbea cu entuziasm despre un centru social, în care erau o mulțime de grupuri, la care eram mai mult decât bine-venit să particip.

— Îmi cer scuze, Steve, a spus dr. Clement. Numai că văd cât e ceasul.

— Nu, nu. Tocmai terminam. Mai voiam doar să spun că grupul de artă are succes. Am înțeles că te pricepi la desen, Matt? O să facem rost și de un computer într-un final, deci o să avem și așa ceva.

A dat din cap spre mine. Și a făcut cu ochiul.

•

Polițistul a plecat, luând păpușa cu el, și a făcut un gest tăcut spre tatăl lui Annabelle, cu degetele la ureche în chip de ne auzim la telefon, dând din buze: „Te sun mâine, prietene”.

Annabelle a simțit cum i se ridică tălpile de la podea.

A aterizat cu o zgâlțâitură ușoară în poala tatălui ei. Dacă închide ochii și se concentrează, încă îi mai simte căldura mâinii

pe obrazul udat de lacrimi, cum i-a ținut fața la piept. Încă simte cum marginea cravatei lui o gâdilă pe nas, într-o parte. Încă le aude discuția.

N-au vorbit despre păpuși. N-au vorbit despre băiețel. Au vorbit, așa cum se cuvine, și pentru prima oară de când murise cu trei luni în urmă, despre mămica ei.

Annabelle i-a spus tatălui ei cum mămica își ceruse scuze iar și iar când îi vorbise despre cancer. Cum își ceruse scuze, de parcă ar fi fost vina ei cumva, dar nu era vina ei, nu-i așa? Iar tăticul lui Annabelle i-a explicat că își ceruse scuze pentru că nu putea să-i fie alături când Annabelle ar fi avut nevoie de ea atunci când viața ar fi devenit dificilă. Pentru că viața poate fi dificilă. Dar că ea putea apela mereu la el, mereu, și că se puteau gândi mereu la ce ar spune mami.

— Mami ar vrea să-mi citești în continuare povești înainte de culcare, a spus Annabelle.

— Asta ar vrea, nu-i așa?

— Da.

— Și ar vrea să te oblig să mănânci legumele, pe toate. Chiar și broccoli.

— Nu.

— N-ar vrea?

Annabelle și-a lipit fața de cămașa lui și a spus un „ba da” înăbușit. Așa ar vrea ea. Dar ar mai vrea și să stai la lecțiile de balet și să nu te duci la pub până nu termin.

Dacă închide ochii și se concentrează, Annabelle încă aude totul.

— Cred că ai dreptate. Cred că ai dreptate.

Își amintește că ținea rochița galbenă a păpușii la bărbie, frecând-o între degete în timp ce vorbeau.

Înmormântarea fusese prea mare și prea ciudată. Și de atunci totul fusese pustiu. Dar în timp ce stătea pe genunchiul tatălui ei, până târziu în noapte, pentru că amândoi căzuseră de acord că, de data asta, numai de data asta, mami n-ar trimite-o la culcare, au început să-și ia rămas-bun.

— A fost un memorial, mi-a spus Annabelle.

Acum zâmbea. Plânsese puțin și avea ochii uzi și strălucitori. Dar zâmbea în timp ce spunea:

— Atunci au început să se îndrepte lucrurile.

M-am ridicat de pe barca răsturnată și am simțit cum pietricelele mi se mișcă sub ghete.

— Ești bine? a întrebat Annabelle.

— Ce cuvânt ai folosit?

— Când?

— Cum i-ai zis? Memorial, nu?

— Așa am simțit eu.

— Frumos.

— Așa a fost. Serios.

— Annabelle! Acum sunt gata de plecare.

Soarele nu apune în est. Dar în timp ce priveam fâșia albastru pal cum se întinde la orizont, mai că părea gata să răsară.

•

După întâlnire, mama și tata m-au dus la cantina spitalului. Am comandat două cafele, o ciocolată caldă cu frișcă la tub și cu un baton de ciocolată.

— Și pot să stau cu voi? am întrebat.

— Întotdeauna, a spus mama.

— Adică cu învoire sau mai știu eu cum? Nu mai stau aici?

— Așa a spus dr. Clement.

— Astea sunt vești bune, nu?

— Da, așa e.

Atunci am tăcut și am sorbit din băuturi. O doamnă cu plasă de păr a venit să șteargă mesele. Cineva care stătea la coadă la casă a scăpat tava, apoi a privit mizeria de parcă ar fi încercat s-o facă să se curețe singură. S-a auzit un anunț în difuzoare, în care se spunea ceva despre te miri ce. Oamenii veneau și plecau. N-am vorbit o grămadă de timp. Apoi am spus:

— Vreau să fac ceva.

— Hm?

— Nu acum. Vara viitoare.

— Mai e mult până atunci, a spus tata.

— Știu. Dar acum sunt prea… sunt prea bolnav. Mai întâi trebuie să mă fac bine. Acum știu.

Mama a lăsat ceașca.

— Ce anume?

— Nu vreau să spun. Dar trebuie să mă lăsați. Trebuie să-mi spuneți că am voie.

— Ăa…

— Nu. Trebuie să aveți încredere în mine.

Tata s-a aplecat și a spus pe un ton blând:

— *Ami.* Nu că n-am avea încredere în tine, dar nu putem fi de acord să…

A fost ciudat că s-a întâmplat așa. N-aș fi ghicit niciodată că mama își va duce degetele la gură, împiedicându-l pe tata să întrebe.

— Avem încredere în tine, a spus ea. E în regulă. Orice. Avem încredere în tine.

amintire

Am scris scrisorile de invitație în timp ce stăteam chiar aici.

Au fost primele lucruri pe care le-am scris pe computerul ăsta, chiar înainte să mă gândesc măcar să-mi scriu povestea. Încă le păstrez, dar am avut nevoie de ajutorul lui Steve să le găsesc. Era un pic cu capul în nori. Așa sunt toți azi. Dar trebuie să le recunoști meritul că au ținut ușile deschise până la capăt.

— Steve.

Au ținut chiar și bucătăria deschisă, iar terapeutul ocupațional a fost acolo împreună cu vreo alți câțiva și au făcut un tort de rămas-bun.

— Steve. Ai treabă?

Lua anunțuri de pe panoul de afișaj.

— Salut, Matt! Scuze. Eram cu gândul aiurea. Care-i treaba?

— Eu sunt bine. Tu?

— Ah, un pic agitat. Sunt o grămadă de cutii.

— Dacă ai prea multă treabă…

— Nu, nu. Care e faza?

I-am spus ce aveam de gând, iar el și-a tras un scaun lângă mine. L-a răsucit și s-a așezat cu fața spre spătar, punându-și relaxat brațele îndoite pe el.

— Sunt de vara trecută, nu?

— Mda. Dar nu-ți face griji dacă nu poți…

— Putem încerca, nu?

În timp ce căuta printre directoare și fișiere, a spus ceva, cum că și la bibliotecă sunt computere.

— Se poate să merite efortul, asta dacă nu te-ai înscris deja. Poate merită să te înscrii, a sugerat el. Ca să poți continua cu…

Toate paginile imprimate, toate foile de la mașina de scris sunt puse morman lângă tastatură. Jeanette de la grupul de artă a pus și desenele mele. Când am sosit azi-dimineață, făcea ordine în sala de artă în liniște, dădea jos posterele și punea pensulele în cutii. Dar apoi s-a oprit din treabă și s-a dus la masa cea mare, unde erau așezate cu grijă toate picturile și desenele care au fost abandonate.

Am stat în prag și o priveam cum își trece ușor degetul mare peste unul din curcubeiele în tempera ale Patriciei. Nu voiam s-o întrerup, dar m-a zărit și mi-a zâmbit.

— Nu-i așa că toate sunt minunate? Și ale tale, Matt. Sunt minunate. Trebuie să le iei acasă și să le pui la adăpost.

E prima dată când am pus totul cap la cap. Toate cuvintele și desenele. Steve a făcut un gest spre morman, gata să-l mângâie ca pe un cățel.

— Nu va trebui să folosesc computerele de la bibliotecă, i-am spus. Termin azi.

Chiar și pe mine m-a surprins cât de sigur păream. Dar chiar sunt sigur. Am o oră la dispoziție și deja scriu din ce în ce mai repede. Doamna de la recepție spune că acum sunt mai rapid decât ea. Nu e așa, dar mă gândesc că probabil mă apropii. Și, în tot cazul, a fost drăguț din partea ei să spună așa ceva.

— Ah! Gata, a spus Steve. 18 iulie. Cam pe atunci o fi?

— Sunt scrisori.

A dat dublu clic și au apărut toate pe ecran. Asta mi-a dat un mic brânci. Am simțit cum mă înmoi, cum alunec pe mosorul timpului.

— Asta cauți? a întrebat Steve.

Patricia a venit în spatele nostru, îmbrăcată cu un body cu imprimeu de leopard și cu o pereche de colanți din lycra. Într-o mână avea un bol cu chipsuri și unul cu alune în cealaltă. Mai era cineva în spatele ei, cu un platou cu rulouri cu cârnați.

Presupun că și asta mi-a dat un mic brânci.

— Asta cauți, Matt? a întrebat Steve din nou.

— Da. Asta e. Mersi, Steve.

18 iulie 2009

Dragă mătușică Mel,

Sper că ești bine și te bucuri de vară. Sper că și unchiul Brian e bine, și la fel și Peter și Sam. Scrisoarea asta e pentru voi toți. O să-i scriu una și lui Aaron la Londra.

Îți mulțumesc pentru cărțile poștale pe care mi le-ai trimis când eram în spital. Știu că mi-a luat cam mult până să-ți mulțumesc, și-mi pare rău. Am să trec la subiect. Știai că au trecut aproape zece ani de când a murit Simon? Accidentul lui a avut loc pe 15 august 1999. Am decis că anul ăsta pe 15 august ar fi bine să ținem o slujbă comemorativă.

Am făcut chiar eu aranjamentele. Slujba se va ține în Bristol la Beavers și Brownies Hut, aproape de casa mamei și a tatei. Mă gândisem s-o ținem la biserică, dar pe Simon biserica îl plictisea de moarte. Iar dacă ții minte, a sărbătorit împlinirea a zece ani la Beavers și Brownies Hut și a fost foarte frumos.

Slujba se va ține la ora 12. Sper că puteți veni.

Cu drag, Matt!

18 iulie 2009

Dragă Aaron și Jenny,

Sper că sunteți bine și vă bucurați de vară. Buni îmi spune că vara e mai fierbinte în Londra, din cauza traficului. Și aici e cald.

Apropo, sunt Matt, vărul lui Aaron. Știu că nu-mi stă în obicei să scriu, așa că am să încep prin a vă mulțumi pentru felicitările de Crăciun pe care mi le trimiteți mereu. Eu sunt un dezastru în privința asta.

Aaron, știai că au trecut aproape zece ani de când a murit Simon? Mă ocup de organizarea unei slujbe comemorative în cinstea lui, care va avea loc la Beavers și Brownies Hut, aproape de casa părinților mei, la ora 12 pe 15 august. Știu că ești foarte ocupat cu noua slujbă la bancă, dar e într-o sâmbătă, așa că sper că veți putea veni. Puteți sta în apartamentul meu dacă aveți nevoie de cazare.

Sper să ne vedem atunci, Matt

P.S. Jenny. Știu că nu l-ai cunoscut pe Simon, dar te-ar fi plăcut mult, așa că te rog să vii și tu dacă vrei. De asemenea, îmi pare tare rău dacă nu ți-am reținut bine numele. Eu am o bănuială că te cheamă Gemma. Te rog să mă ierți dacă am greșit. Nu caut scuze, dar sunt schizofrenic.

18 iulie 2009

Dragă mătușă Jacqueline,

Sunt Matthew Homes. Nepotul tău. Nu te-am mai văzut de mult și știu că e din cauză că nu te înțelegi chiar așa de bine cu mama. Uneori nici eu, așa că te înțeleg.

Aș vrea să te invit la o slujbă comemorativă la zece ani de la moartea fratelui meu Simon. Va avea loc la Brownies și Beavers Hut, aproape de casa mamei și a tatei, pe 15 august la ora 12. Am închiriat deja.

Sper să ne vedem atunci. De asemenea, știu că fumezi destul de mult. Și eu. Așa că ne putem ține de urât unul altuia.

Matt

18 iulie 2009

Dragă buni și bunicule,

Buni, m-am ținut să-ți spun când ai venit la mine joi, dar știam că ai vrea să primești invitație prin poștă ca toată lumea.

Ghici ce-am făcut. Săptămâna trecută am căutat numărul de la Brownies Hut de lângă mama și tata, și am închiriat-o pentru 15 august.

Am decis să organizez o slujbă comemorativă. Nu știam ce e asta, dar mai ții minte că ți-am povestit despre Annabelle? Cum a ținut și ea una pentru mama ei? Asta m-a pus pe gânduri. M-a pus tare pe gânduri. Și cred că ar trebui să ținem și noi una. O plănuiesc de o grămadă de timp. Nu e obligatoriu, dar dacă vrei să mă ajuți și să faci tu sendvișurile și altele, poți s-o faci. Dar nu e obligatoriu. Ne vedem joia viitoare. Ne vedem curând, bunicule, și sper că ți-a mai trecut tusea.

Cu drag, Matt

18 iulie 2009

Dragă mamă și tată,

Anul trecut, când eram în spital, v-am spus că vreau să fac ceva în vara asta. Nu v-am spus despre ce e vorba, dar ați spus că oricum aveți încredere în mine și că pot s-o fac.

Nu v-am mulțumit niciodată, așa că vă mulțumesc acum.

Pe 15 august ținem o slujbă comemorativă pentru Simon. Am invitat toată familia. Sau, mai bine spus, o s-o invit, dar mai întâi trebuie să-mi dați voi adresele lor. Am scris deja scrisorile de invitație și am cumpărat toate plicurile și timbrele. De asemenea, am închiriat Brownies și Beavers Hut pentru ora 12. Aduc eu toată mâncarea.

Sper că veți înțelege că a trebuit să mă ocup singur. Trebuia s-o fac eu, fiindcă voi ați făcut deja așa de multe, dar eu n-am avut ocazia.

Cu drag,

Matthew

Cioc

Cioccioc.

Sigur, sigur că a venit să mă ajute.

— Nu trebuia să aduci nimic, buni.

— Aiureli! Sunt doar câteva îmbucături. Nu e cinstit să cumperi tu totul.

M-am bucurat așa de tare s-o văd. Nu dormisem prea bine. Știu că nu erau multe de aranjat, dar când a venit ziua cu pricina, eram copleșit de griji. Buni a intrat în bucătărie și a văzut mormanul de sendvișuri cu șuncă de pe blat tăiate pe fugă.

— Excelent, a spus ea. Aproape ai terminat. Ai ținut cont că mătușa Jacky e vegetariană?

— Da?

Buni a zâmbit și m-a împins cu o mișcare din șold.

— Tu ai făcut multe. Lasă-mă și pe mine. Tu spală-te și îmbracă-te.

Când am ieșit eu de la duș, toate sendvișurile erau tăiate în triunghiuri frumoase, pe o tavă, iar ea stătea ghemuită în fața cuptorului, verifica minirulourile cu cârnați.

— La țanc, a zis ea. Ajută-mă! Mai am un pic și-mi sar genunchii. În curând o să fiu mai rău decât bunică-tu.

Am ajutat-o să se ridice.

— Am cumpărat și chipsuri, am spus. Să le pun în boluri?

— Putem să ne ocupăm de ele când ajungem, dragule, în pungi or să se mențină proaspete.

— Da. Scuze. Sunt un pic… Vreau să iasă perfect.

Buni n-a răspuns imediat. A aprins o țigară mentolată din pachetului ei secret din sertarul din bucătărie și a suflat fumul pe fereastră. A fumat numai jumătate, după care a stins-o. Apoi mi-a pus mâna pe obraz și m-a sărutat pe frunte.

— Nu trebuie să fie perfect, a spus ea într-un târziu. Deja e minunat.

— Mulțumesc, buni.

A lovit blatul din bucătărie și a spus:

— Acum începe și du din astea la mașină. Eu, cu genunchii mei, nu pot să mă tot fâțâi pe scări.

— Mulțumesc.

•

N-a fost perfect.

Au fost lucruri pe care nu le-am gândit prea bine. De exemplu, Beavers și Brownies Hut. E mai mare decât țineam eu minte, iar noi nu eram prea mulți.

Când omul s-a întâlnit cu buni și cu mine în parcare să ne dea cheile și să ne explice cât de important e să nu ținem ieșirile de incendiu deschise, pentru că mai avuseseră necazuri cu ele, și că trupele de actori amatori nu aveau prea mari șanse să repete acolo vara viitoare dacă nu încetează să mai lase urme pe podea cu încălțările lor cu tălpi negre, și cum să deschidem și să închidem ferestrele de sus cu prăjina cu cârlig, și o mulțime de alte lucruri pe care nu le-am ascultat prea bine, a întrebat câți suntem, apoi s-a uitat la mine de parcă ar fi fost sigur că aș fi făcut o greșeală.

Aaron și Jenny n-au reușit să vină. Au trimis un mesaj prin mătușica Mei și au spus că le pare foarte rău, dar că era nunta unui prieten, iar Aaron era cavaler de onoare. Nu aveau ce face, dar se gândeau la noi și sperau să ne vadă pe toți curând.

Mătușica Mel a venit și l-a adus și pe vărul meu cel mai mic, Sam. Dar unchiul Brian era la serviciu, iar Peter era plecat în drumeție în weekendul ăla în cadrul programului Premiile Ducelui de Edimburgh[13].

— Dacă nu s-ar duce, a explicat mătușica Mel în șoaptă, ar pierde șansa la argint.

— Nu-i nicio problemă, a răspuns mama, tot în șoaptă. Vremea e perfectă pentru așa ceva, nu? Dacă e ca aici. Eu aș spune chiar că e prea cald pentru drumeții.

— Frumos, nu? Totuși, la buletinul meteo a spus că mâine s-ar putea strica vremea.

Zăboveam cu toții pe lângă masa lungă extensibilă, unde mă ajutase buni să așez toată mâncarea și sticlele cu băuturi carbogazoase. În spatele nostru era un cerc din scaune, opera mea, iar în spate mai erau vreo cincizeci, aranjate toate de-a lungul zidului din fund.

— Nu te-am întrebat cum a fost drumul, nu, Mel? A spus tata. Dar eu cred că întrebase, pentru că mai întâi a trecut pe la ei pe

[13] Program caritabil destinat tinerilor și patronat de ducele de Edinburgh, prințul Philip. (N.t.).

acasă să se aranjeze un pic. Iar la cum îl știam eu pe tata, a fost prima lui întrebare.

— N-a fost prea rău, mersi, Richard. Apoi mătușica Mel i s-a adresat lui Sam: Nu-i așa, dragule?

Sam a ridicat din umeri și și-a îndesat un rulou cu cârnat în gură, iar mătușica Mel a continuat:

— Deși a fost un pic aglomerat când veneam pe…

— M4, a întrerupt-o tata, dând energic din cap. Exact. Am întrebat, pentru că ai spus că n-ai avut timp să te oprești în zona de servicii.

— Da. Da. Totuși, a fost mai bine așa. Prețurile sunt exorbitante în ultima vreme, nu? Am citit de curând că or să dea o lege să interzică așa ceva.

— Dar piața e „captivă”, nu? a spus tata. E o prostie. Auzi, cinci lire pe-un sendviș cu brânză.

— Și nu numai asta, a spus mama.

— Și nu numai asta, a spus și tata.

•

— Vii cu noi să mâncăm tort, Matt?

Era asistenta socială care era în practică, cea cu cerceii de aur ca niște inelușe. A aruncat numai o privire furișă peste umărul meu în timp ce trecea zglobie pe lângă mine.

Și acolo aș fi avut parte de conversații stânjenitoare.

— Ăă, termin imediat, i-am spus. Sunt aproape gata.

— Nu e nicio grabă, a spus ea.

Azi mi-e greu să mă concentrez, din cauza agitației.

•

Nimănui nu-i păsa de prețurile din zonele de servicii de pe autostradă. Nimeni nu voia să poarte o asemenea discuție.

Era greu să începi, pentru că nu suntem genul ăla de familie din *Viața în East End,* în care întotdeauna se vorbește numai despre lucruri importante. Suntem genul de familie care nu vorbește prea multe, iar când vorbim, nu spunem mare lucru.

Conversația a lâncezit și nu auzeai decât ticăitul ceasului de pe perete, asta până când mama a întrebat-o pe Jacqueline:

— Aveți ceva planuri frumoase pentru restul verii?

Când am văzut-o ultima dată pe mătușa Jacqueline, se îmbrăca în negru și își dădea chiar și cu ruj negru. Și-i atârna veșnic o țigară între buze. Acum purta o rochie vaporoasă în culori vii și un batic roz, și nu fuma deloc.

— Poftim? a întrebat ea.

Mama mușcase dintr-un sendviș și a trebuit să mestece o grămadă înainte să poată înghiți.

— Scuze. Aveți ceva planuri frumoase pentru restul verii?

— Se poate să plecăm iar, a răspuns mătușa Jacqueline veselă, luându-l de braț pe noul ei iubit, care se uita la bolurile cu chipsuri.

— Minunat, a spus mama.

— Dar încă n-am decis, nu?

— Hm? Nu, nu.

Noul iubit al mătușii Jacqueline era foarte înalt și slab și purta pantaloni scurți din denim și sandale. Avea părul lung și alb prins în coadă și o barbă albă și neîngrijită. Era vegan.

Lui buni îi venea să se strângă singură de gât, fiindcă ea insistase să punem unt adevărat în sendvișuri, în loc de margarină la cutie. Așa că el n-a putut mânca decât chipsuri. Dar și asta a fost o problemă, fiindcă noul iubit al mătușii Jacqueline nu voia să mănânce chipsuri cu aromă de vită și ceapă și, în loc să nu mănânce pur și simplu, ne-a ținut în șoaptă un fel de predică, cum că se simțea rușinat moral să mănânce ceva cu aromă de animale, chiar dacă nu conținea și carne de animale.

Mama s-a uitat la mine și a dat ochii peste cap.

— E vreo toaletă pe aici? a întrebat Sam.

— Pe acolo, i-a arătat buni.

Apoi ne-am așezat cu toții, cu farfuriile de carton pe genunchi și am ascultat șuvoiul zgomotos de urină al lui Sam prin ușa subțire de la toaletă.

Așa că n-a fost perfect. Dar n-a contat. Pentru că important nu era cu ce erau sendvișurile sau spațiul gol dimprejurul micii noastre îngrămădeli de scaune. Poate că ne-a luat ceva timp, dar s-a dovedit că buni avusese dreptate. A fost minunat.

— A fost băiat bun, nu-i așa?

Bunicul și-a slăbit cravata și și-a desfăcut nasturele de sus. Purta cămașa lui albă, elegantă, dar încă i se vedea pământul pe sub unghii de când lucrase bucata de pământ. Cred că a avut nevoie de curaj să vorbească primul. E genul retras, motiv pentru care nu trebuie să-l cunoști bine. Dar am învățat ceva despre oameni, că te pot surprinde mereu.

Bunicul meu nu terminase.

— Lumina încăperea, zău așa. Prin simpla lui prezență.

Nu caut semnificații. Încerc să nu caut semnificații. Dar, dacă ar fi așa, mă îndoiesc că aș fi singurul. Exact în clipa aia, lumina orbitoare a soarelui s-a revărsat pe ferestrele de sus. Lăsaserăm deschisă ieșirea de incendiu să intre aer și, odată cu lumina soarelui, a intrat și o adiere domoală, așa că dintr-odată s-a simțit căldură și răcoare, și peste tot primprejurul nostru particule minuscule și aurii de praf se învolburau cu miile.

Toată lumea a icnit la unison. Buni a strâns-o de mână pe mătușica Mel. Mătușa Jacqueline și-a trecut ușor degetele prin aer. Mama era deja copleșită.

Dar bunicul n-a sesizat nimic.

— N-avea niciun pic de răbdare. Ferească Sfântul să aștepte el să se usuce lipiciul înainte să înceapă să deseneze avionul. Mai ții minte? Sopwith Camel[14]? Nicio șansă.

— Eram și eu acolo? a întrebat Sam brusc. Până atunci păruse un pic plictisit, zăcea pe spate și-și râcâia un coș de pe gât. Acum se aplecase în față, târând picioarele scaunului pe podeaua lustruită de lemn. Cred că eram și eu acolo, a spus el. Și Peter, și Aaron. Țin ținte că am construit împreună din piese Airfix[15]. Sopwith e ăla cu două rânduri de aripi?

— Se numește biplan, a spus bunicul.

— Da. Da! Simon a vrut să-l vopsească și pe al meu. Voia să deseneze o față pe el. Îmi aduc aminte. Rahat! Cât timp a trecut de atunci…

— Vezi cum vorbești, i-a retezat-o mătușica Mel. Serios, e de groază băiatul ăsta al meu. De fapt, nu era supărată pe el. S-a întins să-i ciufulească părul și-ți dădeai seama că nu e supărată de fapt.

Apoi mama s-a întors spre bunicul și, cu un zâmbet așa de larg încât i-a smuls o lacrimă, a spus:

— Tată. Mai ții minte când am fost la lacuri? Numai tu aveai voie să-l pui pe oliță.

Buni a clătinat din cap.

— A fost așa de amuzant!

Atunci mama a făcut ceva surprinzător. L-a imitat pe Simon.

— Vreau să mă șteargă bunicu’ la fund, mămico! Nu tu. Bunicu’!

---

[14] Avion de vânătoare britanic din timpul Primului Război Mondial. (N.t.).

[15] Joc de construit asemănător cu Lego. (N.t.).

Bunicul a dat capul pe spate și a râs așa de tare, încât i se vedea dintele de aur din fundul gurii.

— Am avut noroc de data aia, așa-i?

După asta, Beavers și Brownies Hut n-a mai părut așa de mare, abia dacă mai încăpeau în el amintirile depănate. Am mers în vacanțe și la serbarea de Crăciun de la școală, când Simon era hangiul, și până la urmă a decis că exista totuși o cameră pentru Maria și Iosif. Am mers la Exploratory[16] din Bristol, unde ne-au rămas umbrele pe fundalul fosforescent. Ne-am cățărat până la căsuța aia periculoasă din copac cu un cui ruginit și apoi am mers să ne facem vaccin antitetanos. Am stat la coadă să mergem cu Trenul fantomă de trei ori și mereu eram îngroziți până să ajungeam în față. Am strivit frunzele de toamnă în parcul dendrologic, ne-am amintit de călătoria aia când Simon a dispărut o oră, iar mama era înnebunită, dar Simon nici nu și-a dat seama că s-a rătăcit, iar când l-am găsit, învăța vesel un cuplu în vârstă uluit cum să spună ora, dar s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lor, însă nu înainte să le spună.

Adevărul e că eu n-am spus mare lucru. N-aveam așa de multe amintiri de împărtășit. Nu aveam amintiri complet conturate, cu început, mijloc și sfârșit. Eram mic când l-am cunoscut pe fratele meu mai mare și nu putem alege ce păstrăm în memorie.

La slujba comemorativă am ascultat.

Râsetele și lacrimile și tăcerea profundă care a urmat.

•

Aici vreau să-mi închei povestea, fiindcă de partea asta sunt cel mai mândru.

Dar asta nu înseamnă că s-a terminat.

Povestea asta n-are un sfârșit propriu-zis. Cum ar fi posibil cât timp eu sunt încă aici, încă o trăiesc? După ce imprim aceste ultime pagini, o să opresc computerul, iar mai încolo or să vină niște bărbați cu niște cutii, să ia totul. Luminile Centralului social Hope Road se vor stinge pentru ultima oară. Dar, cu timpul, se va deschide și se va închide un alt centru social, și apoi încă unul, și vor exista întotdeauna o asistentă Cutare, un asistent Cutărel, un cloncănici-clipici și o Claire-sau-poate-Anna.

V-am povestit despre prima mea ședere în spital, dar de atunci am mai fost internat. Și știu că o să mai fiu. Eu și boala

[16] Muzeu de știință din Bristol. (N.t.).

mea ne mișcăm în cerc. Suntem electroni care orbitează în jurul unui nucleu.

Povestea e întotdeauna aceeași: după ce sunt externat, stau câteva săptămâni cu părinții, care mă ajută să mă adaptez. Mama își dorește să mai am nouă ani; am putea construi un fel de bârlog în camera de zi și ne-am putea ascunde acolo pentru totdeauna. Tata o ia în serios. Se abține de la strângerea aparte de mână și vorbește cu mine de parcă aș fi bărbat în toată firea. Fiecare îmi e de ajutor în felul lui. Primele câteva zile sunt cele mai grele. Liniștea e o problemă. Mă obișnuiesc cu verificările din oră în oră, cu scârțâitul vizetelor, cu frânturile de discuții care răzbat din biroul asistentelor. Mă obișnuiesc să-l am pe Simon prin preajmă. Durează până mă obișnuiesc cu el și, de asemenea, când pleacă.

Aș putea s-o țin tot așa, dar știți cum sunt eu. Mi se usucă cerneală de pe bandă. Locul ăsta se închide. E destul scris mărunt cât să pună pe toată lumea pe gânduri.

Așa că am să pun și paginile astea peste restul și am să dau totul uitării. Dacă scrii despre trecut, îl retrăiești, îl vezi derulându-se încă o dată în fața ta. Așternem amintirile pe hârtie ca să știm sigur că vor exista întotdeauna. Dar povestea asta n-a fost niciodată o amintire, ci o cale de a mă elibera. Nu cunosc sfârșitul, dar știu ce urmează. Merg pe coridor spre Petrecerea de rămas-bun. Dar n-am să ajung așa de departe. O să fac la stânga, apoi la dreapta și o să împing ușa de la intrare cu amândouă mâinile. Azi nu mai am nimic de făcut.

E un început.

Mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc părinților și surorii mele, care știu că vor fi foarte mândri să vadă cartea aceasta pe rafturi. Sunt binecuvântat că am o familie care mă susține.

Le sunt recunoscător tuturor acelora care mi-au citit cartea și mi-au împărtășit gândurile lor. Nu e puțin lucru. Așa am învățat și eu cum ia naștere un roman. Le mulțumesc lui Kev Hawkins și lui Hazel Ryder, care mi-au citit versiunile preliminare și m-au încurajat mereu. Tanyei Atapattu, din așa de multe motive, dar în special pentru încurajări când aveam cea mai mare nevoie. Și lui Phil Bambridge pentru generoasa contribuție la lecția de științe din capitolul Prodrom.

Mulțumiri în mod special ție, Emma Anderson, pentru incisivele note editoriale și pentru sfaturile întotdeauna utile.

Am terminat prima versiune a acestui roman în timpul masterului de scriere creativă de la Universitatea Bath Spa. Le mulțumesc încă o dată părinților mei, care m-au susținut financiar în acest timp, și de asemenea colegei mele de cameră de la vremea aceea, Samantha Barron, care a îndurat toate vicisitudinile studiilor alături de mine. Îi mulțumesc profesoarei mele Tricia Wastvedt și celorlalți profesori și colegi, nu în ultimul rând Samanthei Harvey, lui Gerard Woodward, lui John Jennings și lui Nick Stott.

Îți mulțumesc, Ellie Gee, pentru că m-ai ajutat să explorez desenele lui Matthew. Și artistei Charlotte Farmer, care le-a adus la viață în aceste pagini.

Îi sunt extrem de recunoscător agentului meu literar, Sophie Lambert (Tibor Jones & Associates), a cărei călăuzire, literară și nu numai, a fost neprețuită. Și, de asemenea, editoarei mele, Louisa Joyner, și minunatei echipe de la HarperFiction, care mi-a transformat în carte aspirațiile literare. Și care mi-a dat o cutie cu amintiri.

În ultimul rând, dar cel mai important, lui Emily Parker. Pentru o infinitate de motive, acest roman îți este dedicat ție.